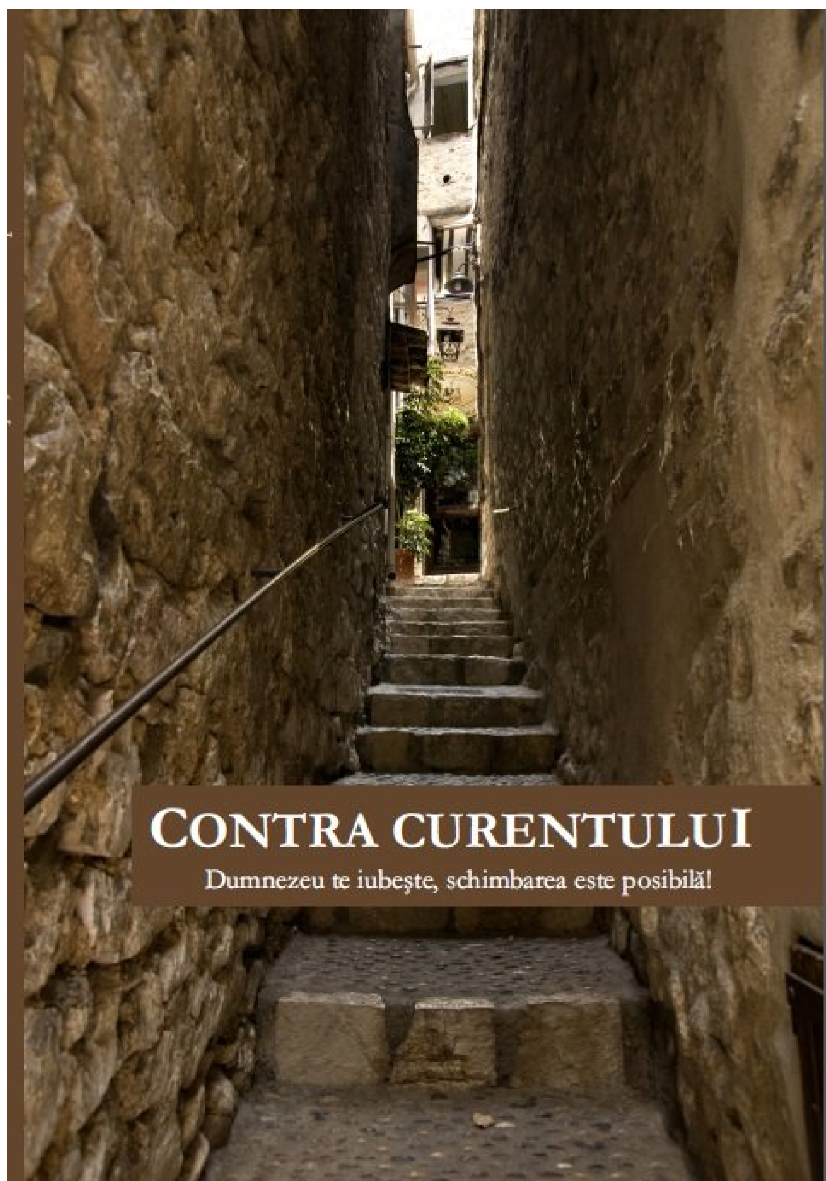

CONTRA CURENTULUI
Dumnezeu te iubește, schimbarea este posibilă!

Vă scriu aceste rânduri cu ochii plini de lacrimi. Eu aşa sunt destinat, să trăiesc o viaţă de chin. Nu am pe nimeni, pentru că tuturor le este ruşine de mine, colegii îşi bat joc într-una de mine, mă fac să sufăr enorm. Simt o foarte mare singurătate, nu mai rezist. De ce vrea Dumnezeu asta? Cu ce sunt eu de vină? Nu ştiu dacă mai are rost să trăiesc, nu are niciun sens. Dumnezeu mă poate ajuta, dar eu simt că nu mai pot, că mă sfârşesc. Oare voi avea clipe de bucurii în viaţă? Nu prea cred. Oare o să mă mai simt singur? – RUBEN

La un procent estimat de 2,5% din populaţie, în prezent există în lume 155 de milioane de homosexuali, dintre care 18 milioane în Europa. Mulţi dintre aceştia îşi duc viaţa în tăcere, temându-se că dacă se află despre orientarea lor sexuală se vor confrunta cu respingerea celor din jur. Pe aceşti homosexuali tăcuţi, paginile lucioase ale revistelor mondene, care prezintă homosexualitatea ca pe un lucru cool sau trendy, îi ajută prea puţin. Cei care se destăinuie în această carte prezintă o altă faţă a homosexualităţii. Unii homosexuali suferă, luptă din răsputeri împotriva atracţiilor faţă de acelaşi sex şi doresc să se schimbe. Mulţi dintre aceştia fac parte din mediul evanghelic. Există homosexuali care cred în Dumnezeu şi Îl văd ca pe singura lor salvare, dar pe lângă credinţă, au nevoie de cineva care să îi asculte. Au nevoie de ajutorul nostru! – CONTRA CURENTULUI

CONTRA CURENTULUI – Dumnezeu te iubeşte, schimbarea este posibilă!

CONTRA CURENTULUI

Dumnezeu te iubeşte, schimbarea este posibilă!

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GAVRIL, TEOFIL
Contra Curentului/Teofil Gavril – Arad:
Editura Carmel Print, 2010

ISBN 978-973-7738-72-1

821.135

Editor: Teofil Gavril

Coperta: Teofil Gavril

Articolele prezentate au apărut inițial pe site-ul www.contracurentului.com. Unele nume au fost schimbate. Pentru informații sau sugestii, ne puteți scrie la adresa: admin@contracurentului.com.

Mulțumim lui Bogdan Mateciuc de la www.homosexualitate.ro şi lui Emanuel Adrian Sârbu de la www.suicid.wordpress.com pentru sprijinul acordat în redactarea acestei cărți.

Tiparul executat de Carmel Print
Arad – România
str. Weitzer nr. 12
tel. 0257 250670
e-mail: carmelprint@gmail.com

Mulțumiri

Prietenilor noştri:

ADI, deşi acum eşti departe, nu putem uita dragostea şi grija ta față de noi. Ai avut dreptate în cele ce ne-ai spus cu şase ani în urmă, dovedind că ai o înțelegere pătrunzătoare pentru un tânăr de 22 de ani. Noblețea, calmul şi graiul tău dulce te fac de neînlocuit.

KLAUS, delicatețea şi bunul-simț nu te-au părăsit de când ne cunoaştem. Când am afirmat, în mod necugetat: „Tu nu-L cunoşti pe Dumnezeu”, ai fost atât de rănit încât ai întrerupt legătura cu noi. Ai revenit însă. De curând ne-ai spus: „Eu să renunț la voi? Niciodată!” Eşti minunat!

M., am devenit prieteni cu nouă ani în urmă. Pe atunci aveai doar 20 de ani şi erai la început de drum. Ne-ai cucerit cu râsul şi glumele tale, cu încântarea şi mirarea cu care priveai fiecare zi ca şi cum ar fi fost singura pe care o aveam de trăit. Anii au trecut, te-ai maturizat, dar ai rămas la fel de zăpăcit şi voios ca la început. Eşti cel mai vechi şi statornic prieten al nostru; am trecut prin multe împreună, bune sau mai puțin bune. Avem atâtea amintiri frumoase cu tine! Când ai descoperit că eşti seropozitiv, am fost devastați. Această lucrare a început din neputința noastră de a te ajuta să fii din nou sănătos şi din dorința ca alți tineri minunați să nu ajungă în aceeaşi situație. Când ai aflat de amenințările pe care le-am primit, răspunsul tău spontan a fost: „Cine vă amenință? Dați-mi ID-urile lor şi vi-i aranjez eu, şi legal, şi nelegal.” Am respins propunerea ta, dar cuvintele tale ne-au demonstrat că ții la noi. Apreciem că ne-ai rămas alături. Prin tine am învățat că afecțiunea şi prietenia sunt posibile între cei care au concepții cu totul opuse cu privire la stil de viață, credință şi misiune. Eşti atât de deosebit! Te iubim mult.

C., ne-ai făcut să vedem lumea cu alți ochi. Datorită ție am înțeles că este îngrozitor când obții ceea ce vrei, dar îți dai seama că nu este ce ți-

ai dorit. Vom fi întotdeauna recunoscători că te-am cunoscut.

VIOREL, ai o fire sensibilă, plină de compasiune. Felul tău ludic, glumeţ şi plin de viaţă ne alungă tristeţea şi ne aduce zâmbetul pe buze. Îl iubeşti pe Domnul şi îţi doreşti să te apropii mai mult de El. Maturitatea în gândire, neobişnuită pentru vârsta ta, te-a făcut să ne reproşezi că le facem rău semenilor tăi homosexuali, pentru că le vorbim despre schimbare, nu despre mântuire, fiindcă dacă nu sunt mântuiţi, nu se pot schimba. Mulţumită ţie, acum ne adresăm nu numai homosexualilor care vor să îşi schimbe stilul de viaţă, ci şi celor neinteresaţi de schimbare, dar care sunt dispuşi să discute despre Dumnezeu şi mântuire. Prietenia dintre noi nu mai este întreţinută de lucrare, ci de un ataşament profund şi de o apreciere a ceea ce suntem: membri ai unei singure familii. Îţi mulţumim pentru grija pe care o ai pentru noi, pentru insistenţa cu care ne sfătuieşti să ne ferim de răuvoitori şi pentru mânia ta, când nu o facem. Ai un suflet mare.

MARIUS, calmul cu care ai trecut peste lipsa noastră de tact ne impresionează: în cei doi ani de când ne cunoaştem nu te-ai enervat nici măcar o dată, deşi ţi-am dat destule motive. Entuziasmul tău ne-a motivat şi mai mult să începem această lucrare. Tu ai găsit numele site-ului şi ne-ai sugerat să-l facem mai dinamic. Hotărârea ta de a renunţa la homosexualitate şi de a avea o familie este admirabilă. Ne dorim să vină ziua când să poţi spune povestea ta în faţa bisericii.

NIK, când ne-am întâlnit prima dată, ne-am contrazis din cauza felului diferit în care interpretam Biblia, iar când nu ne contraziceam, tăceam, dar am devenit repede prieteni. Am mai avut neînţelegeri, dar nu de la Biblie, şi, aşa cum spui tu, discuţiile în contradictoriu ne-au apropiat şi mai mult, pentru că ne-au deschis ochii ca să ne cunoaştem aşa cum suntem în realitate. Am descoperit că eşti sensibil, pătimaş şi nonconformist. Tu eşti cel care ne-a sfătuit să nu îi mai considerăm pe cei din listă ca potenţiali sau nepotenţiali prieteni şi să fim gata să acordăm ajutorul nostru şi celor dezagreabili, dar care au nevoie de el. Ne-ai recomandat să punem pe site mai multe articole concrete despre schimbare, argumentând că mărturiile nu sunt suficiente. Îţi mulţumim şi suntem bucuroşi că faci parte din viaţa noastră.

DANIEL, dragostea ta faţă de Dumnezeu este atât de mare, încât ai ales să duci o viaţă curată de dragul Lui. Eşti o dovadă vie că restaurarea

este posibilă. Seriozitatea ta în credinţă este neabătută. Dragostea şi rugăciunile tale pentru noi ne emoţionează. Eşti prietenul de care avem nevoie.

La fel cum a răspuns unui reporter mama unui evanghelic celebru care a ales să ducă o viaţă de homosexual, spunem şi noi: „Chiar dacă pentru alţii prietenii noştri sunt nişte odioşi, ei rămân bucuria sufletului nostru.” Unii creştini ne întreabă cum de putem fi prieteni cu astfel de oameni. Noi ne întrebăm cum de pot fi ei prieteni cu noi.

Cuvânt înainte

La un procent estimat de 2,5% din populație, în prezent există în lume 155 de milioane de homosexuali, dintre care 18 milioane în Europa. Mulți dintre aceştia îşi duc viața în tăcere, temându-se că dacă se află despre orientarea lor sexuală se vor confrunta cu respingerea celor din jur. Pe aceşti homosexuali tăcuți, paginile lucioase ale revistelor mondene, care prezintă homosexualitatea ca pe un lucru cool sau trendy, îi ajută prea puțin.

Ceea ce veți citi în continuare prezintă o altă față a homosexualității, rareori întrezărită în mass-media. Din mărturiile pe care vi le oferim emană durere. Unii homosexuali suferă, luptă din răsputeri împotriva atracțiilor față de acelaşi sex şi doresc să se schimbe. Mulți dintre aceştia fac parte din mediul evanghelic.

A venit timpul ca noi, creştinii, să vorbim mai puțin şi să ascultăm mai mult. Să lăsăm deoparte mândria sau sentimentul de superioritate şi să ne aplecăm cu răbdare, ascultând pe aproapele nostru. Există homosexuali care cred în Dumnezeu şi Îl văd ca pe singura lor salvare, dar, pe lângă credință, au nevoie de cineva care să îi asculte. Au nevoie de ajutorul nostru!

CAPITOLUL I

Homosexualitatea prin ochii lor

ALEX

La început nu am vrut să-mi scriu mărturia. De ce să râdă alții de mine şi să mă arate cu degetul? Doar atât îmi doresc de la viață: să am un loc de muncă, o soție şi să trăiesc în linişte. Îmi pare rău, dar sunt o fire puțin închisă. Nu prea spun despre asta la nimeni, dar am fost violat când eram mic, şi de atunci nu am reuşit să fiu normal. Şi acum mai am coşmaruri. Nu ştiu ce mă pot considera, un om ca toți ceilalți, sau un ciudat. Este o povară să fii violat şi este foarte greu să treci peste aşa ceva. De când s-a întâmplat, nu mai pot avea încredere în nimeni, mai ales în prieteni. Nici măcar o prietenă nu sunt în stare să-mi fac, pentru că sunt atras de băieți.

Eram un băiat cu bani şi cu mulți prieteni cărora le plăceau banii. Pe la 10 sau 12 ani, nu mai țin minte exact, am fugit de mai multe ori de acasă. Prima oară am ajuns în Bucureşti, împreună cu prietenii mei. Ne-am plimbat prin oraş, apoi ne-am despărțit care încotro, iar mie mi s-a întâmplat cel mai rău lucru: am rămas singur, a venit noaptea, nu aveam unde să mă duc şi am dormit în scara unui bloc. Pe la cinci dimineața a venit un bărbat, care m-a văzut şi mi-a zis că nu este bine să dorm acolo, să mă duc acasă; dar nu aveam cum, pentru că eram la 350 km de casă. Mi-a propus să dorm la el câteva ore. Am fost de acord, dar odată ajuns la el, m-a violat cu sălbăticie. După ce a terminat, m-a lăsat în pace să dorm, dar cine să mai doarmă? Aveam dureri, eram derutat, nu înțelegeam ce s-a întâmplat cu mine.

M-am îmbrăcat şi am mers prin oraş, până am dat de o fată de 28 de ani de la Fundația „Salvați copiii”, care m-a întrebat pe cine caut. I-am spus prin ce am trecut, iar ea m-a dus la un centru de plasament. Pentru

că nu am vrut să rămân acolo, m-a luat la fundație. De acolo am plecat la spital, unde m-a consultat un medic, care a constatat că am fost abuzat sexual. I-am spus fetei numărul de telefon al tatălui meu, ea l-a sunat, și împreună cu șefa ei de la fundație m-a dus la Unirii să mă întâlnesc cu el. Pe atunci era în București cu serviciul. A venit să mă ia acasă, dar nu a aflat ce mi s-a întâmplat, pentru că o rugasem pe fată să nu-i spună.

În următoarea lună am plecat de multe ori de acasă, dar numai la mine în oraș. De fiecare dată m-am întors singur. Părinții spuneau că fac orice ca să nu mai fug. Dar la o lună după București, pentru că nu vroiam să se afle de primul viol, am fugit la Brașov. Acolo am mai fost abuzat de trei ori. A fost mai trist și mai dur, mai rău ca la București. În Brașov am dormit în gară și în scările blocurilor.

Într-o noapte de septembrie am mers cu un băiat mai mare decât mine într-un bloc, sub pretextul că vrea să-l ajut să spele o scară. A zis că începe de la ultimul etaj. Am ajuns sus, dar în loc să spele scara, m-a obligat să întreținem relații sexuale, sub amenințarea unui cuțit, spunând că dacă nu accept, îmi taie gâtul și mă lasă ca pe un câine. Ca să nu mă omoare, am fost nevoit să fac ce vroia. În aceeași noapte am mai trecut prin două violuri, despre care nu vreau să vorbesc, fiind prea dureros pentru mine. M-am trezit dimineața, singur și dezbrăcat, și atât am făcut, m-am ridicat, m-am îmbrăcat, m-am dus la poliție și i-am rugat să-l cheme pe tata să vină să mă ia de acolo. Când a venit tata după mine la Brașov, am jurat să nu mai fug, și m-am ținut de promisiune. Dar apoi am avut mai multe tentative de sinucidere. Devenisem depresiv. De fiecare dată am mai adăugat o cicatrice pe corp, dar am rămas întreg.

După doi ani am început să-mi fac prieteni, mai ales băieți, dar unul singur a rămas alături de mine. Cu el am avut singura mea relație homosexuală; celelalte au fost violuri. Stătea în spatele casei mele. Odată, aveam 15 ani, i-am zis să doarmă la mine, iar în seara aceea i-am spus adevărul despre cele prin care am trecut. A fost de acord să păstreze tăcerea și mi-a propus să avem o relație. Am acceptat pentru că era singurul care înțelegea cum mă simțeam, iar în el credeam că îmi găsesc alinarea. Deși au avut loc și în timp ce eram împreună, tentativele mele de sinucidere nu au avut legătură cu el. Am fost împreună doi ani

şi jumătate, după care eu am pus capăt, când el şi-a găsit o fată şi s-a căsătorit, iar eu am considerat că venise timpul să-mi refac viaţa.

De patru ani nu am mai avut o relaţie sexuală cu un băiat şi nu am mai încercat să mă sinucid. Am vrut să iau viaţa de la început încercând să-mi fac o prietenă, dar nu a mers decât două săptămâni. Nu rezist mult în preajma fetelor, dar a băieţilor, da. Nu pot sta mult de vorbă cu fete, adică mă blochez, nu ştiu ce să vorbesc cu ele; cu băieţii pot vorbi orice, doar despre viaţa mea nu. Cum să fac să am o soţie? Am fost o noapte cu o fată în pat; mă agăţase la discotecă, ea a vrut să avem relaţii sexuale, dar nu am avut nicio reacţie şi i-am zis că nu doresc. Mă întreb dacă mai există vreun băiat care până la 23 de ani să nu fi avut o relaţie sexuală cu o fată? Totuşi există o fată în viaţa mea. Şi ea a fost abuzată de bunicul ei. Cu ea mă împac bine, este cea mai bună amică a mea.

Am început să merg la biserică. Duminica trecută am fost prima oară acolo. Am fost invitat de nişte fete şi băieţi; suntem prieteni, joc volei cu ei. A fost super-bine. Nu am înţeles prea multe, dar duminica viitoare voi merge din nou.

Cineva mi-a spus că sunt scump în ochii lui Dumnezeu. Aş vrea să fiu scump, dar mă simt mai degrabă ieftin, după aceste păcate, cu această povară.

Acum ştiţi toată povestea.

DUPĂ UN AN...

M-am schimbat complet, nu mai am atracţii pentru băieţi. Cu ajutorul lui Dumnezeu sunt atras de fete, şi sunt mulţumit de schimbare. Am un viitor strălucitor şi vreau să fac ce am deja rezervat pentru mine. Iubesc o fată.

ALIN

Aş vrea să scap. De tot. Nu mai ştiu ce să fac. Mă întreb dacă aşa a vrut Dumnezeu. Nici nu am de fapt o poveste, pentru că nu am avut nicio relaţie, sau, ca să zic aşa, nu am avut tangenţe cu gay. Eu doar vreau să scap. Nu mai vreau o astfel de viaţă, să fiu singur, închis faţă de toată lumea.

Am atracţii homosexuale de la 16-18 ani. Simţeam că îmi plac bărbaţii, îmi plăcea să văd un bărbat dezbrăcat. Eram gelos de multe ori

pe prietenii care vorbeau despre persoana care îmi plăcea mie, până am ajuns să-mi dau seama care este problema, iar acum vreau să scap de depresie, să mă căsătoresc şi să am o familie. Să fii gay merge doar când eşti tânăr, după aceea, gata. Sau până ai părinţi, după ce mor ei, rămâi singur.

După cum am spus, nu am avut nicio relaţie. Am intrat pe anunţuri, dar am luat doar numere de telefon. Mai trimiteam câte un SMS, dar dacă nu dădeau niciun răspuns, renunţam. Cu unii doar am vorbit la telefon, nu ne-am întâlnit din cauza distanţei. Pe net am o singură adresă, a cuiva cu care vorbesc foarte rar, ca să ne mai plângem unul altuia. Poate că nu am cunoscut gay pentru că îmi era ruşine.

Am o fire liniştită, sunt poate un pic timid. Prieteni nu prea am. Admiratoare am multe, dar nu am curajul să ajung cu ele în pat. Fetele nu m-au atras niciodată. Am şi o prietenă căreia îi dau de înţeles că-mi este iubită, dar nu simt nimic pentru ea. De multe ori mă enervează. Ies cu ea de câteva luni, de ochii lumii şi ai părinţilor, dar nu ştiu cât va mai merge. Au fost şi altele înaintea ei.

Cu părinţii pot să spun că am o relaţie bună, dar de tatăl meu nu sunt apropiat. Adică ne înţelegem bine, dar să vorbesc aşa ceva cu el nu pot, mi-ar fi ruşine. Am o soră cu trei ani mai mică decât mine, cu care mă înţeleg super, dar nu ştiu dacă ar fi bine să-i spun despre mine. Cel mai dureros este când mă întreabă colegii când îi chem la nuntă.

Cred că sunt într-o relaţie bună cu Dumnezeu, ca orice om păcătos de pe pământ. Spun în fiecare seară, înainte de culcare, „Tatăl nostru” şi ce mai am eu nevoie să-L rog. Nu prea cer iertare pentru păcate, nu ştiu cum. Sunt tare descurajat de viaţă. Mă simt bolnav că sunt aşa.

DUPĂ UN AN ŞI JUMĂTATE...

Sunt în Italia, mă descurc bine. Mulţumesc lui Dumnezeu, sunt cu prietena aici. Nici nu vreau să mai aud de homosexualitate. Nu mă mai atrag sexual bărbaţii, poate pentru că sunt cu ea, şi nici nu mă mai gândesc la aşa ceva. Suntem împreună de un an. Vrem să ne căsătorim.

Andrei

Mi-e dor de un gay. Mi-e dor să fac sex.

Îmi este greu să-I spun Domnului tot ce simt. Eu nu mă ştiu ruga. Vreau să-mi fac prieteni creştini, ca să am cu cine vorbi despre starea mea. Am citit despre pastorul care a fost homosexual. Ce super, să te întorci şi să salvezi pe alţii e ceva divin. Acum încep să înţeleg de ce se fac atâtea eforturi pentru mine. Şi am să scriu şi eu despre mine.

Am 20 de ani și am avut o relație de două săptămâni cu cel mai bun prieten al meu. El este evanghelic. A fost singura dată când am fost cu un băiat. Noaptea mă duceam la el, iar el mă lăsa. Nu am vorbit niciodată despre ce făceam. Pe drumul de întoarcere în țară, a început să-mi spună că ştie el ce am făcut, că nici Dumnezeu nu mă mai iartă, şi că iadul este pentru cei ca mine. Nu înțeleg, dacă nu vroia, de ce m-a lăsat?

Apoi m-am întors la lucru în străinătate. Acolo am fost într-o seară la biserică, la programul cu tineretul, invitat de un amic care nu cunoaşte problema mea. Dar pastorul sigur a ştiut de mine, pentru că numai despre mine a vorbit acolo. Spunea despre băieți, că-mi plac băieții, şi despre ce am făcut în ascuns. Mi-a fost frică şi am zis că nu mă mai duc. No bine, înaintea lui Dumnezeu suntem descoperiți, El cunoaşte tot.

Nu mai pot nici să mă autosatisfac, pentru că mă iau dureri de cap foarte mari, de simt că înnebunesc. Vreau să o fac, dar trebuie să mă opresc obligat, altfel îmi explodează capul. Dacă aş veni acasă, prietenul ar fi o ispită pentru mine, aşa că m-am hotărât să amân întoarcerea mea, măcar până îmi revin puţin. Am vorbit cu el pe mess şi m-a certat rău. Ne-am luat adio unul de la altul. Nu-l mai caut cât trăiesc. Poate nu e gay, nu ştiu, nu mă interesează. Eu vreau să lupt pentru mine.

Nu renunţ o clipă la ce mi-am propus. Mă rog, dar nu are cine să mă ajute. Am vorbit cu consilierul o dată, şi de atunci m-a lăsat baltă. Eu credeam că-l interesează persoana mea, dar m-am înşelat. Nu sunt un câine, să fiu trimis de ici colo, mă descurc şi singur. Trebuia să-mi spună că nu poate să mă ajute, nu să mă ţină cu iluzii. Am crezut în el, am avut mari speranțe că luptăm şi învingem, dar acum... Umblu la toată lumea cu problema mea, să mă ajute. Sunt dezamăgit. Nu mai încerc la nimeni.

De trei luni nimic, şi am zis că luptăm... Of, Doamne!

DUPĂ CÂTEVA LUNI...

Când m-am întors în ţară, m-a căutat prietenul meu şi a vrut să merg la el. Nu m-am dus, martor mi-e Dumnezeu. S-a supărat şi m-a făcut în toate felurile. Mi-a dat ignore.

Sunt în Italia la lucru acum. De două săptămâni stau la sora mea. A venit la mine fostul meu prieten; înainte să plec, m-a mai căutat o dată. M-a întrebat ce fac, cum sunt. Mi-a recomandat o conferinţă evanghelică şi am să mă duc, că sunt multe fete, să-mi găsesc şi eu o prietenă acolo.

AUREL

Iată cum începe, unde ajunge homosexualitatea şi cum se poate sfârşi.

Se făcea prin anul '89, că eram undeva unde nu-mi dădeam seama că sunt, deşi îmi plăcea, fiindcă erau mulţi copii şi, evident, eu printre ei. Nu ştiam prea multe despre viaţa la orfelinat, dar între timp am aflat, şi vă voi spune şi vouă că viaţa acolo te încearcă în mai multe feluri decât afară, în societate.

Sunt născut în Bucureşti, dar viaţa mea este cu totul diferită de altele, cum sunt altele diferite de a mea. Cum spuneam mai sus, am început să văd altfel viaţa de prin anul '89, deşi sunt născut în '79. Am fost abandonat la vârsta de un an la o creşă, de aceea nu prea am ce să spun despre părinţii mei, fiindcă nu ştiu prea multe. Dar despre mine am să încep cu homosexualitatea, pentru că asta se făcea prin anii aceia într-un orfelinat, deşi nu era aşa exagerat cum se auzea.

Îmi aduc aminte cum cunoscusem un băiat care era pasionat de muzică, deşi avea aceeaşi vârstă ca mine, undeva la 8-9 ani. M-a întrebat cum de am vocea aşa frumoasă. I-am zis: „Simplu, cânţi şi gata.” „Şi cum faci?” „Trebuie să cânţi.” Vedeţi voi, atunci, fiind doar un copil, nu ştiam să dau explicaţii, dar i-am spus: „Dacă mă săruţi, o să ai aceeaşi voce ca a mea.” „Eşti sigur?” „Da, desigur.” Atunci a fost primul pas, şi cred că i-a plăcut şi lui, deşi această intuiţie nu o are orişicine, ci numai cel care este aşa cum am fost eu.

De multe ori tind să cred că a fost o simplă copilărie sau o

experiență de viață, căci cu unele din acele persoane mă întâlnesc şi acum, şi sunt cu totul altele. Ce să vă mai zic, decât că viața mea s-a schimbat, ca şi a celorlalți, după o ultimă aventură ce a durat câțiva ani.

După orfelinat eu am fost cel acostat de un băiat, care mi-a zis simplu, şi chiar m-a rugat, să întreținem relații sexuale. L-am întrebat: „Păi de ce?", iar el mi-a spus că a văzut ceva special la mine. Este foarte adevărat că era drăguț, şi chiar am acceptat, pentru că ştiam unde vrea să ajungă, şi de aici a început prietenia noastră, care s-a terminat după cinci, poate şase ani.

Credeți-mă, te saturi de aceste relații, să vă zic şi de ce: pentru că nu este ceva care îți oferă un viitor pe care să ți-l doreşti cu adevărat, ci te minți pe tine însuți că îl vrei. Spuneți-mi, care cuplu gay ar vrea să rămână împreună, dar ar dori şi copii? Pentru că, vedeți voi, orice copil vrea să-i spună mamei una, iar tatălui alta şi aşa mai departe, iar în cazul de mai sus, cum ar face acel copil?

Aşa că mai bine lăsați viața să fie aşa cum este, bucurați-vă de adevărata natură şi încercați să aveți o relație hetero. Puneți acelaşi suflet cum puneți pentru gay şi veți vedea efectul. Hai să nu mai fim închişi în noi înşine! Nu vedeți că suntem priviți cu alți ochi? Unde mai pui că nu poți să te desfăşori cum fac heterosexualii, eşti nevoit să faci ceva, sau cu cineva, unde să nu te vadă nimeni. De ce trebuie să facem aşa şi să nu fim şi noi în rând cu ceilalți, să nu ne ascundem, să fim undeva pe bulevard cu prietena sau soția, în rând cu lumea, în două cuvinte?

Cu şase ani în urmă s-a întâmplat să cunosc o fată, cu care am stat ca prieten timp de doi ani, după care ne-am căsătorit şi am ajuns la o viață normală. Când aveam cinci, şase luni cu ea, deci era doar o mică prietenie, mai mergeam cu băieți, după care am cunoscut mai multe la dânsa şi uite, acum sunt bine. După ce am împlinit un an cu ea, nu am mai fost cu niciun bărbat. Evident că o iubesc mai mult decât pe mine însumi, dacă nu aveam nimic pentru ea, nu mai eram împreună. Am ales să mă căsătoresc pentru că vreau o viață normală, un viitor şi copii.

Vă las, vă doresc o viață normală, şi un ultim mesaj: orice pe lumea asta se poate, dar a fi gay mi se pare o anomalie, pentru că Dumnezeu a făcut o femeie şi un bărbat, nu un bărbat şi un bărbat. Gândiți-vă la asta, aşa am fost creați eu, tu şi restul. Vă salut şi vă doresc mult noroc!

CĂTĂLIN

Nu prea îmi convine să fiu gay, de aceea am apelat la tine. Sper să mă ajuți, te rog! Deja tremur de emoții.

Am 21 de ani, sunt student şi lucrez. De deştept... nu-mi place să mă laud cum sunt şi ce pot, mai bine să-mi zică altcineva şi să recunosc. Nu mai sunt la vârsta de 17-18 ani şi nu mi-e ruşine să-mi spun părerea despre mine, dar încă nu pot să zic că mă cunosc. Mă mulțumeşte dacă îmi zice altcineva ce defecte şi calități am.

Am dat de tine pe net, cum ar fi dacă vreau să renunț la..., ceva de genul. Am scris ID pe mess şi am intrat pe u, dar o să ai ceva de lucru cu mine. Ce-mi face plăcere să vorbesc cu tine! Chiar nu am mai trecut prin faze din astea, am nişte emoții cum la niciun examen din viața mea nu am simțit. La primul capitol cu ce o să începi, bineînțeles cu me? Aşa, de curiozitate, să ştiu la ce să mă aştept.

Problema a apărut deja de mic copil, când un vecin tot insista să o facem. Bineînțeles că era mai mare ca mine cu patru, cinci ani. Am început într-o seară, eu am acceptat, şi pe urmă cred că mi-a plăcut. Iar pe parcursul timpului, cam trei, patru ani, am continuat tot aşa, în beci, pe ascuns, acasă la el sau la mine. Ne înțelegeam bine. Când am început eram cam în clasa a doua, a treia, cam aşa ceva. Am crescut cu timpul, eram mare deja, iar pe urmă prietenul meu s-a mutat din cartier de la mine, şi aşa am uitat unul de celălalt.

La țară la bunica eu am făcut faza asta tot cu un prieten, adică ce făcea vecinul de la bloc, eu făceam la țară. Acum el e la celălalt capăt al țării de trei luni. Suntem împreună de vreo patru ani, dar n-a fost ceva serios, pentru că eu atunci aveam curajul să o fac doar când eram pilit. Îmi era ruşine, nu-mi venea să cred în ziua următoare ce am făcut. El cunoaşte mai mulți gay, chiar am fost la un chef, dar nu m-am simțit deloc bine. Mi-am zis în gând că acesta nu sunt eu, nu am ce căuta aici. Am fost curios să văd, dar în rest nu-i înțeleg; pot să zic că aproape toată lumea se uita la mine, fără ruşine sau scrupule.

Sper să mă înțelegi, nu ştiu cum altcumva să explic sau cum să fac, aşa ceva nu am mai discutat. Cred că aş putea scrie un roman cu cele prin care am trecut, cum am ajuns aşa, şi să scriu o părticică din viața mea de homosexual, dar ar fi o poveste cam lungă.

Pornografie homosexuală pe net folosesc foarte rar, deja în sensul acesta am făcut un pas ca să nu mă mai uit. Mi-e scârbă şi, cum am prietenă, mi-e mai uşor. Pentru băieți simt numai atracție fizică; nu m-aş putea îndrăgosti de un băiat. Prietenul meu era foarte pasionat de mine, iar când îl auzeam ce spune, îmi venea să fug. Şi încă ceva: nici acum nu ştiu ce sunt, pentru că am şi prietenă momentan. Uneori, când rămân peste noapte la ea, când doarme, mă uit în tavan şi îmi doresc să mor ca să nu mai fiu aşa, homosexual. Mă simt bine când fac dragoste cu ea, mă iubeşte enorm, dar sunt prea tânăr ca să mă gândesc la căsătorie. La început a fost numai o aventură, şi pentru mine, şi pentru ea, dar acum lucrurile s-au schimbat, nu mai este doar sex.

Am avut şi eu în viață un capitol despre părinții mei, dar nu prea mai are importanță, pentru că timpul m-a făcut să uit. Tata era un om rău şi dur, iar eu sunt mai finuț de felul meu, mai bine zis, semăn cu mama; aş da orice pentru ea, o iubesc din tot sufletul. Până acum nu ştiam că relațiile deficitare cu părinții duc la homosexualitate. De aceea nu ştiu să vorbesc ca lumea cu băieții şi mă înțeleg mai bine cu fetele? Ai putea să mă schimbi în acest sens? Eu am încercat de multe ori, dar nu prea merge. Bine, că am prieteni băieți care au trecut prin ce am trecut eu cu tata şi nu sunt gay.

Chiar vroiam să-ți zic, m-am uitat azi pe site şi m-a apucat plânsul. Am citit nişte poveşti interesante, aşa, pe sărite am luat şi am citit cam cinci, şase. Un băiat a povestit despre el, şi cam aşa am pățit şi eu, 40% ce a pățit el, dar nu contează. M-a şocat un pic, atâta tot. Am citit şi povestea lui Marius, mi s-a părut interesantă. Cam aşa aş scrie şi eu. Ştii ce mi-am dat seama? Că noi cunoaştem cel mai bine o persoană. Adică eu văd pe ei dacă au probleme sau nu. Dacă stau de vorbă cu cineva, ştiu cum să-l iau, ce întrebări să-i pun ca să aflu ce are pe inimă, şi fiecare îmi mulțumeşte că m-a întâlnit, că ştiu să vorbesc cu el.

Cred că nimeni nu ne-ar putea ajuta, pentru că numai noi ştim ce gândim şi ce greu ne este. Numai dacă Îi spunem lui Isus, numai El ne-ar înțelege.

Sper să mă întâlnesc cu pastorul de care mi-ai zis. Mersi tare mult. No, super. O să-l sun, abia aştept să vorbesc cu el. Şi oare ce mi-a zice? Şi dacă nu suportă homosexualii?

Să ştii că mi-e foarte greu să trec peste problemele astea şi să par că

sunt fericit. Simt că nu mai am putere. Nu ştiu până când o să mai rezist, tot cu capul înainte şi zâmbind... Nu mai rezist să tot joc teatru că mi-e bine. Scuze de mesaj, dar n-am avut curajul să-ţi zic la telefon. Mersi că exişti. Să ştii că tu este singura persoană care ştie ce am pe suflet şi mă ţine în viaţă. Mi-ai adus zâmbetul pe buze.

CEZAR

M-am născut într-o familie de creştini ortodocşi, fiind şi eu un creştin ortodox înrăit, dacă pot să spun aşa. Frecventam biserica ortodoxă mai tot timpul, având foarte mulţi prieteni călugări sau chiar preoţi, şi mă credeam un sfânt. Chiar şi alţii îmi spuneau că sunt un sfânt, dar ce sfânt puteam fi eu, când făceam lucruri necuviincioase, care nu plăceau lui Dumnezeu?

La 16 ani am observat că aveam tendinţe homosexuale. Îmi plăceau atât fetele, cât şi băieţii, dar aveam preferinţă pentru băieţi. Primul contact sexual cu un băiat l-am avut chiar la acea vârstă, iar de atunci am persistat în aceste relaţii. A urmat armata, unde am făcut-o cu mulţi camarazi, şi eram în stare să o fac şi cu cadrele, dacă mi s-ar fi cerut. Nu mi-a spus nimeni, niciodată, că ar fi păcat ceea ce fac, de aceea am continuat mult timp astfel.

La vârsta de 20 de ani am hotărât să mă căsătoresc, crezând că prin căsătorie scap de homosexualitate, pentru că de acum îmi era ruşine de faptele mele rele. Am putut întrucâtva să mă opresc, pentru că am început să primesc Cuvântul de la un coleg de serviciu şi, mai mult, să studiez Biblia. Nu a trecut mult timp şi m-am hotărât în adunare să-L urmez pe Domnul, iar după trei luni am luat şi botezul.

Cred că vreo câţiva ani buni am fost în stare să mă stăpânesc, ştiind de acum că era păcat ce făceam. Nu a durat însă mult şi Satan a venit cu ce m-a înrobit când eram în lume, şi am făcut iar lucruri oribile, dar nu eram bucuros şi eram conştient că mă aflam într-o luptă continuă. Eram întotdeauna mustrat ori de câte ori păcătuiam astfel şi, de multe ori, chiar Dumnezeu stătea împotriva a ceea ce făceam şi nu-mi reuşea tot timpul ce plănuiam.

Cel Rău a deschis noi orizonturi şi mi-am pus internet. Am început să intru pe site-uri, am găsit mulţi gay care căutau relaţii şi m-am hotărât

să-mi dau felurite întâlniri. Mă duceam, iar după câteva discuţii treceam la fapte. Aproape seară de seară mergeam la întâlniri şi o făceam, dar în gândul meu mustrarea nu s-a stins, pentru că frecventam adunarea. De multe ori Dumnezeu Se folosea de servii Lui şi îmi vorbea de la amvon, dar de câte ori ieşeam de la adunare şi vedeam un băiat frumos pe drum, îmi aruncam ochii după el şi tot nu reuşeam să înving ispita.

Când intram pe internet găseam remedii pentru a scăpa de homosexualitate, dar în inima mea tot nu puteam birui. Aşa că am hotărât ca, prin rugăciune multă, cu credinţă la Dumnezeu şi stăruinţă, să-L chem pe Domnul să mă scape. Am rugat mai multe persoane să mă ajute şi simt cum Dumnezeu lucrează. Nu mai frecventez acele locuri unde se adună gay-i, nu mai intru pe site-urile lor şi nu mai răspund când mă sună. Încă mă lupt, dar cred că Domnul Îşi va desăvârşi lucrarea Lui în mine.

Cei care vă aflaţi în situaţia mea, luptaţi, împotriviţi-vă tari în credinţă vrăjmaşului, şi el va pleca de la voi. Cu Dumnezeu putem învinge.

CLAUDIU

Cu şcoala anul acesta merge super, am reuşit să iau media nouă la mate, şi în clasa a cincea am avut media cinci. Iar în urmă cu două zile am fost la o mănăstire renumită, şi acum mă rog şi dimineaţa şi seara; citesc după o carte. Nu ştiu, parcă am sufletul mai bun, dar...

Scriu pentru că vreau să se îndrepte şi ceilalţi, acesta e scopul; poate voi ajuta pe cineva cu rândurile mele. Deci: am fost violat, chestii de genul, şi am rămas aşa. Încerc să mă las, dar nu prea pot, îmi e imposibil. Îmi plac acum fetele, chiar i-am propus unei fete să fie cu mine, şi îmi plac şi băieţii. Eu vreau să ajung celebru, o vedetă, şi nu vreau să am un trecut despre care presa să aibă ce scrie.

În urmă cu două săptămâni am fost într-un club de homosexuali, am vrut să văd cum e într-un astfel de club, şi au pus mâna pe mine şi le-am dat o palmă. Nu îi credeam aşa nesimţiţi. Am fost cu fostul meu iubit; s-a certat cu ei şi am plecat.

Acum nu mai am iubit, vreau să am iubită. La mine în oraş nu am gay cu care să mă întâlnesc, aşa că pot scăpa repede. Nu am niciun

număr de gay în telefon; pe fostul iubit îl sunam cu număr ascuns, şi când ne-am despărţit i-am şters numărul, iar dacă şterg numărul cuiva, uit de acea persoană.

Dar ştiţi care e partea cea mai urâtă? Că eu la 7 ani am fost violat de un verişor al tatălui vitreg; el avea 14 ani. S-a întâmplat de câte ori mă duceam la ţară; am stat o vară întreagă şi s-a întâmplat în fiecare zi, şi nu prea pot să trec aşa de uşor peste lumea asta gay.

Despre ai mei: s-au despărţit, iar tatăl meu mă ignoră de şapte ani. Mă vede pe stradă şi trece pe partea cealaltă, sau dacă se întâlneşte cu mine faţă în faţă, intră într-un magazin, iar banii nu prea mi-i dă la timp. E aiurea, parcă aş fi al nimănui. Mama ştie că îmi plac băieţii, că am avut un iubit şi că ne-am despărţit. Ştie că am fost violat, dar a zis că-l pedepseşte Dumnezeu; nu l-am pedepsit noi. Câteodată mi-e prietenă, câteodată duşman, dar e bine, că putea să mă lase la un cămin de copii, totuşi m-a păstrat. S-a recăsătorit, iar tatăl ăsta e mai mult plecat în străinătate la muncă.

De la tatăl natural luam bătăi; şi acum am o denivelare la picior din cauza lui. Ştiţi că înainte femeile spălau într-un lighean mare, iar la un capăt puneau pe cadă un lemn pe care să stea ligheanul. Tatăl meu bătea cuie în lemn până le scotea pe partea cealaltă şi dădea în mine cu cuiele. Am câteva semne bune. Mă bătea şi cu crengi cu spini. Oricum, aş vrea o mică atenţie, nu să îmi dea bani, dar să se intereseze de mine. Acum un an a venit la un vecin la mine pe scară, m-a văzut, m-a aşteptat să intru în scară şi nici măcar nu m-a salutat. A stat de la cinci după-amiaza până la douăsprezece noaptea, iar la mine nu a venit; l-am aşteptat la uşă, poate bate şi la mine. În noaptea aceea am plâns până la trei dimineaţa. De asta vreau să ajung cineva, că atunci va avea nevoie de mine şi o să-i zic două vorbe mari.

COSMIN

Nu voi fi un om obişnuit, pentru că am dreptul să fiu extraordinar!

Societatea de azi valorizează perversiunea, viata pro-gay, minciuna, într-un cuvânt, corupţia. Inima mea a fost coruptă de sistemul de valori al acestei lumi, cu filozofia ei despre lume şi viaţă şi, nu în ultimul rând, de senzualitate. Fiind educat într-un mediu evanghelic foarte

conservator, am interiorizat în mine lumea senzuală, imaginaţii tot mai perverse, care mă făceau să cedez ispitei virtuale, autosatisfăcându-mă chiar şi de şase ori pe zi. Vorbeam cu colegii mei de clasă, şi unul a întrebat: „De câte ori pe zi e bine să te autosatisfaci?" Eu am spus de două, trei ori şi li s-a părut mult, cu toate că eu întreceam cu mult numărul afişat.

În liceu, la practică, un coleg, din pasiune şi într-un loc ascuns, a încercat să mă forţeze să îl ating. I-am spus că dacă încearcă aşa ceva îi spun profului, şi nu a mai insistat. Apoi un tinerel din Moldova se ţinea de mine să ne împrietenim. Eu am văzut că doreşte altceva, totuşi am acceptat. Nu am simţit nicio plăcere, cu toate că era foarte pasional. Aşa ştia el să iubească! M-am despărţit de el, deşi mă iubeşte şi acum mult, dar eu nu îi dau voie.

Curiozitatea sexului şi atingerile nu m-au împlinit, ci mi-au adâncit şi mai mult povara. Cu toate că toţi ziceau că nu e greşit, nu e păcat, că aiurez, eu simţeam aceasta ca păcat! De ce? Auzeam un Toboşar diferit. „Dacă o persoană nu trăieşte în pas cu semenii săi, poate că e din cauză că aude un Toboşar diferit!"

Tatăl meu a iubit mult alcoolul. L-au dat afară din biserică fără să-i spună; nu a aflat decât după vreo patru luni. A vrut să meargă din nou, dar... a murit. Spunea că ar vrea ca Dumnezeu să îi dea o boală, numai să scape de băutură. Eu nu mai merg acolo la biserică pentru că sunt foarte distanţi, fac grupuleţe. Am încercat să mă integrez şi nu se poate. Acolo a fost viaţă cândva... Generaţia aceasta de pocăiţi e groaznică, să-mi fie cu iertare. Ei sunt morali, au crescut în familii de creştini pocăiţi, aşa că au pretenţii. Desconsideră chiar şi pe unul de la casa de copii. Mi-a zis mie personal acel băiat: „Numai tu mi-ai ţinut apărarea", pentru că a venit cu o idee bună. Și a zis unul care conducea corul: „Oi, fată", şi l-a ghiontit peste cap ca fiind fraier. Râdeau de el când cânta în biserică. Băiatul a plecat din biserică împreună cu încă unul, care e la Conservator. Băieţi super-sinceri.

Tata nu avea timp de mine, de aceea mi-am spus că dacă aşa arată o familie, eu nu vreau să am, şi mi-am pus în gând să nu mă căsătoresc niciodată. De aceea am avut doar indiferenţă pentru orice fată. Cu ce m-ar fi putut ajuta ea să rezolv problema sexului singur, a autosatisfacerii? În plus, era femeie. Două fete superbe m-au iubit mult, mult, când eram

student, dar nu am vrut să am relații sexuale cu niciuna, cu toate că doreau. Când am terminat facultatea, o fată mi-a scris așa: „Să știi să te faci iubit... să înveți să te faci iubit.” Acum mi-a venit mintea la loc și nu mai gândesc ca atunci.

Timpul a trecut, iar parcul frumos cu amintirile adolescenței rămâne deschis înaintea mea. Puteam să-mi trăiesc altfel tinerețea, dacă mă ajuta cineva și îmi spunea că ce fac e rău, deși, în conștiința mea știam ca nu este bine, dar unii spuneau că nu e rău. Chiar unii psihologi considerau că e OK. Am găsit o carte pe stradă care trata acest subiect, atât de simplu, „Isus, destinul nostru” de Wilhelm Busch. Cartea mi-a devenit așa de dragă, încât am scris un eseu pentru profesoara de filozofie, care a spus că în imaginația mea nașterea din nou, schimbarea inimii, religia, sunt o cârjă psihologică! Atunci îl citeam pe Kierkegaard pentru olimpiadă și bac. Și am zis: „Doamne, dacă Tu exiști, fă minunea aceasta!” A făcut-o pentru că mă iubea! Când voi ajunge în cer, prima dată Îi voi mulțumi lui Dumnezeu că am ajuns, apoi lui Wilhelm Busch, pastorul german care, prin simplitatea lui copleșitoare, mi-a deschis mintea prin puterea Duhului, ca să înțeleg că Isus este ultimul cuvânt al lui Dumnezeu.

De ce sa fiu bun? Băieții râdeau de mine, că de ce nu mă duc cu o fată. Un coleg de facultate a vrut să plătească o fată într-o noapte, dar eu am zis „nu”, deoarece mă simțeam gol, mai ales că pun suflet într-o relație. Și fratele meu a încercat să-mi ofere fructul oprit, o fată frumoasă, apoi am văzut pentru prima dată un film cu gay. Eram curios cum se iubesc. Mi-am cultivat un întreg arsenal de idei și scene erotice cu ei, dorind apoi să le șterg din minte, dar fără să pot. Mi-am format deprinderea autosatisfacerii privind imagini cu bărbați, cu toate că la început am folosit o revistă porno cu femei și bărbați. Apoi, însușindu-mi ideea că e rău să o faci cu o fată, că e curvie, m-am gândit că atunci cu bărbați nu e așa rău. Memoria îmi scăzuse efectiv, nu puteam învăța o lecție. Iar începeam cu noi hotărâri și iar eșuam, dar nu mă consideram păcătos. Nu o făcusem cu o fată, deci eram un om moral, care știa cum să-și construiască viața.

Aveam atracții bisexuale. Mă atrăgeau băieții, și mă mai atrag puțin, ca frumusețe și ca dorință să am și eu acel corp super, dar nu mai sunt senzual și spun: „Doamne, ai creat acest univers frumos! Slavă Ție!”

Am primit jigniri în viață, mi s-a spus „fetiță”. Nu eram gay, mă considerau alții așa, fiindcă eram frumos, cântam super în public, eram tăcut, introvertit. Sunt mai sensibil ca temperament, sunt melancolic flegmatic, iar viitoarei mele soții mele îi place mult de mine, cu sensibilitatea asta mare a mea.

Mă întrebam cine este Dumnezeu? Ce vrea de la mine? Întrebările mă răscoleau puternic. Merită să trăiești în lumea aceasta? Merită să trăiești o viață morală? Apoi, am citit o carte care m-a făcut să plâng și să-mi predau ființa lui Dumnezeu, fiindcă eu nu mai știam ce să fac cu ea. Am căutat sprijin în filozofie, la facultate, am căutat un sens, un scop... Da, am fost la o școală biblică, sperând să-l găsesc. După un an și jumătate, când îmi puneam probleme de viață și de moarte privind destinul meu, dacă există Dumnezeu, chiar în acea zi am primit simplu răspunsul: „Cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.” (Evrei 11:6) Uau, cum așa? Trebuie să cred!

M-am aruncat în întuneric, acel salt orb în întuneric, dar de fapt într-o lumină de care nimic nu mă poate despărți. După patru luni de luptă cu autosatisfacerea, când ispita a revenit, am pus piciorul în prag și am dat foc la toate CD-urile cu filme gay. Apoi, i-am zis Domnului: „De ce sunt atâtea persoane excitante și sexy?” El mi-a spus: „Ca să știi să te stăpânești!"” „Doamne, de ce îmi dai internetul și unele site-uri?” „Ca să te păstrezi integru.” Dar nu m-am lecuit și am luat-o din nou cu senzualitatea, apoi Dumnezeu m-a trecut prin două mari probe. L-am întrebat de ce, și a doua zi am primit răspunsul pe un pat de spital. „Fii curat, nu mai fi senzual.” Nu am crezut că o carte așa simplă ca Biblia are răspunsuri și în privința sexului și că vorbește atât de complex.

Orice învăț are și dezvăț! Astăzi nu mai am niciun film cu curvie – porneia, pe calculator. Doresc să-mi păstrez viața și gândirea curate. Am exersat mult. Am avut o naștere prin cezariană foarte, foarte grea, dar atunci, în ziua când am primit darul cel mai minunat inventat în lumea aceasta, iertarea, I-am zis: „Niciodată nu voi uita să-Ți mulțumesc, Doamne, pentru înțelepciunea Ta minunată pe care mi-ai dat-o ca să Te cunosc și pentru eliberarea de sub puterea pornografiei.” Dumnezeu îmi vrea cel mai mare bine din lumea aceasta, de aceea m-a făcut așa. Știe care e cel mai bun lucru pentru mine. Îl las pe El să aleagă, nu mai

sunt independent cum îmi doream. Dumnezeu este mai înțelept decât mine! De aceea vreau să am un băiat frumos ca mine, care să fie ceea ce n-am fost eu!

Să ai ispite pentru femei nu te face curvar, să ai ispite pentru gay nu te face gay. Gândurile mele sunt păsări călătoare, dar gândurile nu trebuie să își facă și cuib. Bărbații nu mă mai ispitesc. Poate veni oricine la mine și nu e o ispită pentru mine. Am făcut duș cu un bun prieten, l-am spălat pe spate. Efectiv nu m-a mai ispitit. Sunt liber! Ce cuvinte frumoase! Eu sunt stăpânul sexului, nu sexul e stăpânul meu! Știți cât de aspru mă port cu mine? Dumnezeu e mare și voi putea sta biruitor.

Am și acum în oraș amici buni, și dacă vreau să vină peste o oră să facem sex, vin cântând, deci oricând pot fi victimă. Dacă vreau eu. Dar nu vreau să Îl supăr pe Cel care mi-a dat viață nouă, să nu mi se întâmple ceva mai rău. Știu de ce am trecut pe aici, știu starea aceea urâtă de gol interior și scârbă totală. Isus îi spunea oricărui păcătos: „Du-te și să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău.” (Ioan 5:14) Problema mea mare nu a fost homosexualitatea, ci autosatisfacerea însoțită de senzualitate. Dar curiozitatea te face homosexual? Nu cred. Dacă o cultivi, dacă pui informație în mintea ta, ea macină ce pui.

Am câțiva prieteni care doresc să scape de viața gay, dar nu pot. Eu am ajutat pe doi: pe unul efectiv îl sunam pe telefon zi de zi, iar celălalt, un călugăr, e prins, spunându-mi că simte o apăsare mare și vrea să scape. Nu vor să apeleze la Cristos, cum nici eu nu am vrut, dar, într-un târziu, am zis: „Hai să o încerc și pe asta!”, și a dat rezultate. Doamne, fă-i să apeleze la Tine!

Așa că ajut tineri să scape și ei de această povară, cum am fost și eu ajutat de Cristos, înțelegându-le pasiunea, atracția și gândirea coruptă. Vreau să salvez un gay de la moarte! Ajută-mă, Doamne! În cer mă va invita în casa lui. „Faceți-vă prieteni cu ajutorul bogățiilor nedrepte, pentru ca atunci când veți muri, să vă primească în corturile veșnice.” (Luca 16:9) Vreau să cumpăr o Biblie unui gay! Fiți binecuvântați pentru că faceți așa mare lucrare, pe care alții nu o văd decât ca o pierdere de timp! God bless you! Poate cândva ne vom vedea! Adu, Doamne, ziua!

Acum sunt un fel de pastel al Pământului în care Cineva a amestecat, printre luturi și catifele, nuanțe de gri dintr-un cer de cenușă

cu pulberi, din zilele în care te dor ochii de atâta soare. Viaţa e cel mai frumos lucru ce mi-a fost dăruit, de aceea, am propriul meu rol de jucat, şi caut să-l descopăr şi să-l umplu cât mai bine cu aptitudinile mele, căci vreau să trăiesc în armonie cu mine şi cu ceilalţi, să-i tratez cu iubire, înţelegere şi respect. Ştiu că în fiecare om, ca şi în lemnul unui copac, se poate ascunde o vioară Stradivarius, drept pentru care nu-mi voi arunca niciodată visele la gunoi şi voi căuta cântecul în acea sonoritate compatibilă cu mine.

Mă uit la păsările cerului, „ele nici nu seamănă, nici nu seceră, şi nici nu strâng nimic în grânare", iar „crinii de pe câmp... nici nu torc, nici nu ţes" (Matei 6:26, 28), atunci de ce mi-aş face vreo grijă?! Foarte important nu e ce avem în buzunare, sex, corp frumos, ci mai ales ce ţinem în inimă, pentru că şi sufletul are nevoie de hrană! Îmi plac lucrurile uşor atinse de frumos fiindcă, aşa cum spunea Baudelaire, ceea ce nu este puţin diform are aerul banal, de unde reiese că neregularitatea, adică neprevăzutul, surpriza, uimirea, sunt o parte esenţială şi caracteristică a frumuseţii. Sunt fragil ca şi clarul de lună, şi puternic precum înaltul din munţi, sunt transparent ca un pârâu în care se oglindesc păstrăvii în jocul lor argintiu, şi alteori atât de opac precum o fereastră cu storurile trase, sunt un amestec alcătuit din crâmpeie de răsărit şi apus, învârtind ades morile de vânt ale norilor, sunt noaptea plină de stele şi spuma tuturor dimineţilor, sunt sarea şi piperul, pelinul şi mierea, sunt bărbat, iar viaţa îmi curge prin sânge cu flori de cireş.

Cui i se iartă mult, iubeşte mult! Nu uita: unii gay plâng, dorind eliberarea, ajută-i! Cine nu cunoaşte iubirea trăieşte în mijlocul sălbăticiunilor, dar cine nu iubeşte cum trebuie înspăimântă sălbăticiunile!

Astăzi sunt un om care are un Stăpân, un bărbat adevărat. Nu am vrut niciodată să mă căsătoresc, dar acum iubesc o fată scumpă şi atractivă, care cunoaşte problemele mele din trecut. Dorim să ne începem viaţa sexuală după căsătorie, chiar dacă unii văd rău lucrul acesta. O iubesc mult, deşi nu prea ştiu cum să-i arăt dragostea; îmi este greu, dar nu imposibil. Voi găsi ocazii. „Este nevoie de oameni ca oamenii să se îmbolnăvească şi este nevoie de oameni ca oamenii să se însănătoşească!" Barca vieţii noastre este la malul mării, iar cât de curând va pleca în larg. Abia aşteptăm să-L experimentăm pe

Dumnezeu în doi. El mă va întreba ce am făcut cu ce mi s-a încredințat – soția mea – de aceea trebuie să investesc mult în ea. Dumnezeu să mă ajute să rămân binecuvântatul Lui pentru eternitate! Slăvit să fie Domnul!

CRISTI

Mă numesc Cristi şi sunt adolescent. Locuiesc cu părinţii într-un orăşel din România. Acum aproximativ un an, mi-am dat seama că sunt atras de bărbaţi. Până în momentul acela nu mă întâlnisem cu băieţi, numai cu fete, apoi am început să intru pe site-uri de gay şi să vorbesc cu băieţi pe messenger. În orele târzii când părinţii mei dormeau, vorbeam pe messenger cu gay. Ajunsesem să-mi fac prieteni homosexuali mai mari decât mine. Deşi nu eram dependent de pornografia gay, mă autosatisfăceam gândindu-mă la bărbaţi.

Până la urmă, un băiat mi-a dat întâlnire. Era din oraşul meu. Pe moment m-am gândit că aş vrea să ne întâlnim, dar când totul era stabilit, deja mă gândeam că nu trebuie să mă duc. Eram confuz, nu ştiam ce să fac, până într-o zi, când am pus piciorul în prag şi am zis că nu o voi mai face.

Apoi nu am mai intrat pe ID-ul de messenger de pe care vorbeam cu gay. Mi-am făcut prieteni care au multe în comun cu mine, cum ar fi muzica pop-rock, chitara şi alte chestii de adolescenţi. Şi acum pot spune că sunt un om normal. Problema cu gay-i cred că a fost din cauza adolescenţei, şi am fost norocos să scap de stresul „poate află părinţii mei”. Acum sunt fericit şi nu mă mai gândesc la ce a fost. Într-un fel, mai am atracţii homosexuale, dar sunt mai rare şi nu mă mai controlează, nu mă mai autosatisfac deloc şi am atracţii mai puternice pentru fete.

Dumnezeu m-a ajutat să trec peste această fază. Te va ajuta şi pe tine, dacă te rogi. Şi când eram mic mă rugam, dar, de când au apărut atracţiile, mă rog în fiecare seară nu numai pentru mine, ci şi pentru familia şi rudele mele. Sunt catolic, dar mă rog pentru toţi cei credincioşi care au necazuri, pentru că nu contează religia, ci credinţa şi sufletul.

CRISTIAN

Vă salută băiatul cel normal, cu oarecare succes la fetele din jur şi nu numai, care nu arată rău şi care are unele mici ciudăţenii: se mişcă o idee cam prea finuţ pentru un băiat, dar se enervează dacă i se face vreo observaţie pe tema asta, de genul: „Parcă eşti fată”, are voce cam subţire uneori şi se scuză că e răcit, deşi e mijlocul verii... Da, sunt eu – un gay care nu ar recunoaşte că e gay nici în faţa Curţii Marţiale. E o povară ce o simt ca pe o mare crimă pe care aş fi săvârşit-o, şi uneori mi-aş dori pedeapsa.

Da, sunt eu, acel nenorocit care se detestă pentru ceea ce este. Am vrut să mă sinucid ca să scap. De multe ori, de nici nu-mi mai aduc aminte. Ultima dată în februarie 2008. Eram singur într-o seară, în camera de cămin. Am citit un articol în care scria că nu e posibil să te vindeci de homosexualitate. Îmi curgeau lacrimile şiroaie. Îmi venea în cap un singur lucru: „Nu am scăpare! Viaţa nu e pentru mine.” Am luat cuţitul în mână. Condiţiile erau prielnice pentru sinucidere: eram singur în cameră, deci nu avea cine să mă salveze. Era sâmbătă seara; colegii de cameră veneau abia duminică seara, iar până atunci nu mă vizita nimeni. Deci timp suficient să pierd mult sânge şi să mor. Am admirat cuţitul şi venele mele în oglindă. „Uite ce fine şi subţiri sunt! Ce uşor le pot tăia!” M-am dus totuşi la duş, cu gândul la cuţit şi la vene tăiate. Nu ştiam ce să aleg: ori gâtul, ori mâna stângă. Când am intrat sub duş, m-am simţit mai bine. M-am gândit că nu e o idee bună să mă tai, pentru că ar fi prea dureros, poate nu mă tai bine şi nu mor, dar rămân cu sechele pe viaţă şi devin o povară pentru cei din jur. Nu cred însă că s-ar fi întâmplat astfel, pentru că atunci când îmi propun ceva, nu prea mă las, deci mai înfigeam cuţitul o dată. Am plâns iar. Şi m-am oprit. M-am gândit la un singur om: la mama mea. O iubesc prea mult. Sunt singurul ei copil. Aş distruge-o cu un aşa gest, şi nu vreau asta. Mi-ar plăcea să fie mândră de mine. Ea crede că este, pentru că sunt student la o facultate bine cotată în prezent şi viitor.

Mama este terorizată în prezent de tatăl meu şi de mama lui. Nu este abuzată fizic direct, dar nu-mi aduc aminte să fi fost vreo zi din cei 19 ani ai mei în care să nu fi avut vreo ceartă. Până să plec la facultate, avea cu cine vorbi despre ce avea pe suflet, acum sunt cam departe şi nu-i

rămâne decât să mă sune. Azi m-a prins foarte supărat din cauza unor colegi din camera de cămin şi i-am zis: „Treci la subiect”, ceea ce a cam blocat-o. Am greşit enorm. Îmi vine să mă pleznesc. O merit. Ea face sacrificii pentru mine, şi eu uite cu ce o răsplătesc: cu nesimţire şi egoism.

Nu am un tată bun. Da, ştiu ce vorbesc. Poate o să mă judecaţi pentru ce zic, dar eu sunt cel care şi-a pierdut copilăria chinuindu-se noaptea să înveţe după un ditamai scandalul. Învăţând la lumina becului sau la veioză mi-am stricat ochii. Am glaucom, şi acesta este purul adevăr. Tata, în loc să-mi zică: „Lasă, copile, că o te faci bine...”, îmi arunca replici de toată frumuseţea, pe care nu le pot uita tot restul vieţii: „Semeni cu bolnăvicioasa de maică-ta.” Sau: „Mi-aţi mâncat zilele” – cu referire şi la ea. „Revelaţii” pe care le-a „împrumutat” de la bunica.

De când eram la grădiniţă mi se interzicea să ies până şi pe drumul din faţa casei. Nu am avut voie să mă joc cu ceilalţi copii, în aşa fel încât să-mi pot însuşi regulile de bază pe care se întemeiază un sistem social. Adică: să dai, să primeşti, să vorbeşti, să ştii să fii competitiv, să îţi cunoşti valoarea proprie, limitele. Până la urmă jocurile copiilor asta sunt de fapt. Eu, în loc să le fac practic, am stat să le analizez teoretic. Dar nu îi tratez după cum ar merita, le vorbesc frumos şi nu îi supăr – aici mă refer la a mea bunică şi la al meu tată.

Tata nu o iubeşte pe mama. Ea e a treia lui soţie. S-a căsătorit cu ea din necesitatea de a fi „în rândul lumii”. S-a trezit la 38 de ani să se însoare cu o copilă de 18. Şi tot el îi reproşează că nu îl iubeşte. Păi are pe cine? Ea era la liceu. După ce s-au căsătorit, el şi părinţii lui i-au interzis să se mai ducă la şcoală. Au trimis-o la sapă. Da, sunt un copil de la ţară. Acum tata nu e mulţumit, că nu se descurcă cu banii. Când i-am zis asta bunicii, m-a înjurat. Apropo, mamei i se interzice să se ducă pe la mama ei. „Ce să cauţi acolo? N-ai văzut-o de mult?” Interdicţia mi s-a aplicat şi mie. Amuzant. Nici nu aveţi idee ce dezastru poate să facă o astfel de bunică.

O chestiune foarte neplăcută, şi mai ales incomodă, este când văd oameni de vârsta tatălui meu care se comportă exact aşa cum ar trebui să facă un părinte cu copii lui, iar mie mi se pare ceva extraordinar. M-am cam obişnuit cu tata aşa cum este. El zice că ţine la mine. Probabil, dar are un mod foarte original de a o arăta. Acum îmi trimite bani

pentru facultate, obligat de mama, care îi face teorie. Urăsc faptul că depind de el. Îmi caut un job. În domeniul în care vreau să lucrez se câştigă mulţi bani. E una din cele mai mari dorinţe ale mele.

Să trec la ce este mai important. Am vorbit destul despre familia mea. Primul meu act sexual l-am avut în 2008 cu o prostituată, pentru că mă aşteptam la ce este mai rău. O fată normală ar fi spus tot celor cunoscuţi, deci aşa am rezolvat problema bârfitului. Rezultatul a fost mult sub aşteptări. Mă aşteptam să nu am o dorinţă prea mare, dar aşa întâmplare nenorocită nici prin cap nu-mi trecea.

Nu pot să-mi închipui o durere sau dezamăgire mai mare. Am absolut tot ce-mi trebuie din toate punctele de vedere, cu referire la fizicul şi psihicul meu, dar îmi lipseşte atracţia sexuală pentru femei. Realizez când o fată e superbă şi îmi place de ea., simt ceva pentru ea, dar nu apare dorinţa, ca la orice bărbat normal, când admiră o femeie pe care o place.

Nu, mie mi se scurg ochii, fără să vreau, după vreun băiat arătos. Îmi vine să râd când mă gândesc la cât pot fi de josnic. Cum să-mi placă un bărbat? Ce mai e şi asta?

Am câţiva amici cu care mă înţeleg bine, pe care îi ajut la nevoie, le iau apărarea, îi susţin, în limita posibilităţilor. Ei mă consideră un amic foarte bun, pentru că mi-au spus-o mie şi altora, dar dacă ar şti ce sunt eu cu adevărat, m-ar detesta toată viaţa lor. Nu-i condamn. Nu e normal să fii homosexual, e o chestie care de la bază este ilogică, este contra naturii.

Am şi o cea mai bună prietenă pe care aş fi putut-o întâlni (a nu se înţelege iubită). Este o comoară. Ei îi spun tot, cu excepţia chestiunii cu homosexualitatea, asta în speranţa că o să rezolv problema şi nu o să mai fie nevoie să-i zic. Dar am pe conştiinţă faptul că îi ascund ceva.

Unii băieţi pe care îi cunosc arată atât de bine... Vin la mine şi mă salută, îmi zâmbesc, mă bagă în seamă, îmi stau prin preajmă. Suntem colegi de facultate. Mă atrag, dar mă abţin atât de bine şi atât de mult, încât nimeni nu are cum să-şi dea seama că sunt homosexual. De exemplu, văd un coleg, ne salutăm, vorbim despre nu ştiu ce cursuri, apoi ne luăm rămas bun şi plec fără să mă uit în urmă, normal, ca şi cum aş fi total preocupat cu altceva, din moment ce îi întorc spatele. Dar eu mi-aş dori să stau lângă el cât mai mult posibil, sau poate să

întorc capul să îl mai admir o dată, ca şi cum ar fi ultima oară. În asemenea momente se luptă dorinţa cu conştiinţa. Voi, care sunteți straight, nici nu aveți idee ce sfâșietor poate să fie. Una e să bănuieşti cum poate fi, şi cu totul altceva să o şi simți pe pielea ta.

Din cauza acestei dorinţei nenorocite, de la 14 ani mă autosatisfac cu gândul la bărbați arătoşi şi am numai fantezii perverse. Atracţiile față de băieți le am de mic, dar tot la fel de bine îmi aduc aminte că îmi plăceau şi fetele, chiar foarte mult. Dar habar nu am ce nenorocire s-a putut întâmpla în timp, de am ajuns în aşa hal.

Am început să realizez că gluma se cam îngroaşă. La 15-16 ani merge să nu ai o iubită, dar la 20 deja eşti ciudat dacă nu ai nici măcar relații pasagere. Lumea mă întreabă: „Eşti băiat frumos, cum de nu ai prietenă?", iar eu răspund: „Sunt mai pretenţios de felul meu", „Nu am găsit fata potrivită", „Am stat de curând cu o tipă, dar apoi nu mi-a mai plăcut", şi alte fraze de genul acesta. Nu e simplu. Timpul e scurt. Sincer, nici nu ştiu ce o să fac în continuare, ce o să le spun celorlalți.

Mi-e groază când aud că amici cu cinci, şase ani mai mari decât mine se căsătoresc. E logic să-mi pun întrebarea: „Eu ce mă fac când ajung la vârsta lor?" Cum să mă căsătoresc cu o fată, când nu sunt atras sexual de ea? Ce-i de făcut? Fete ar fi destule potrivite şi pe care aş putea să le cuceresc, dar cum fac când ajung la momentul când trebuie să mă culc cu ea? Hai, că „te iubesc" funcționează oarecum, că mă înțeleg bine cu ea şi că e frumoasă, atenţie îi acord, că oricum nu mă interesează alte femei, dar cu sexul ce fac, oameni buni?

Deşi am avut multe tentative, nu am avut curajul să mă duc cu bărbați. În special recent. Am găsit tipi cu care să mă înțeleg, dar nu sunt de încredere şi nu ştiu ce vor ei de fapt. Nu vreau să ajung unde nu trebuie şi nici să fiu cârpa cuiva nu-mi convine deloc. Arăt binişor şi mulți mă râvnesc. Tocmai de aceea mi-e frică.

Începusem să mă stresez destul de mult pe tema aceasta în ultimul timp, până când, la sfatul cuiva, am şters toate materialele pornografice cu gay din calculator, am scos contactele din ID-ul de messenger pe care-l am anume pentru tipi gay, şi parcă de atunci nu mai simt nevoia acută de a o face cu un bărbat.

Nu vreau să mă culc cu bărbați, pentru că nu-mi doresc să mă obişnuiesc cu acest lucru, ci vreau să am o viață normală, adică să mă

căsătoresc cu o femeie frumoasă, să am copiii mei, nu să fiu nevoit să adopt. Nu mă înțelegeți greșit. Dacă aş adopta copii, i-aş iubi la fel de mult ca pe copiii mei biologici. Ideea este că atunci când cresc, află de părinții biologici – nu aş putea să-i mint – şi nu i-aş putea opri să se ducă la ei să îi vadă. Dar aici aş risca să fiu uitat... Iar mie îmi este groază de singurătate.

DAN

Sunt Dan şi am 40 de ani. Simt nevoia de a vorbi cu cineva, dar nu am cu cine, pentru că nu am prieteni. Când familia nu te înțelege şi nu îți este aproape, e greu. Părinți nu am, tata a murit în ’90, iar mama, șapte ani mai târziu. Nu mi-a fost uşor.

Acum voi povesti cum a început viața mea de gay. Este o poveste lungă. Eram atras de băieți de la 16 ani. Cam de două luni mă autosatisfăceam în fiecare seară cu un tip care stătea la mine în gazdă. Eu aveam 17 ani, el 20. Într-o noapte m-a violat cu sălbăticie. Ca să nu spună la şcoală că sunt homosexual, am acceptat să continui relația cu el, relație care a mai durat un an. Era brutal şi mă punea să fac lucruri care nu-mi plăceau şi care mi se păreau scârboase. Apoi am fost abuzat de trei colegi de clasă.

Când s-a întâmplat cu cei trei, el nu a participat, era plecat. I-am chemat la mine acasă când mi-am serbat majoratul. Cred că le spusese despre mine – îi cunoştea, pentru că jucam toți fotbal împreună – şi de aceea au venit. Totul a început de la un coleg, care a propus să ne autosatisfacem toți odată. Ne-am dezbrăcat, iar eu m-am apropiat de cel care îmi plăcea şi i-am făcut avansuri. Ca să nu spună colegilor adevărul despre mine, am fost nevoit să întrețin relații sexuale cu ei împotriva voinței mele. Dacă a fost viol? Și da, şi nu: eu vroiam numai cu cel care îmi plăcea. Nici nu mai vreau să-mi amintesc.

Am început să fac sex cu bărbați, mai des după ’90. La început nu mi-a plăcut, apoi m-am obişnuit. Am mers în cluburi gay în oraşele mari, mi-am făcut prieteni şi am continuat aşa până acum patru luni, când am avut o experiență neplăcută cu un tip la hotel. Am crezut despre el că este OK, dar am avut o surpriză tristă. Am mâncat la restaurant, apoi am urcat în cameră. Când mi-am dat seama că nu este

normal, am vrut să strig, dar s-ar fi auzit în tot hotelul. M-a întrebat: „De ce ai venit, nu pentru asta?” Nu am avut încotro şi m-am conformat; am făcut tot ce a vrut el, în ciuda faptului că nu vroiam. Parcă era nebun. Din cauza a ceea ce am păţit atunci, vreau să mă las.

Am fost şi la psiholog acum o lună; am vorbit cu el treizeci de minute şi mi-a spus ca atunci când voi fi decis să-i spun tot, să vin la el. Probabil şi-a dat seama că sunt gay. Eu nu i-am zis nimic, am răspuns doar la nişte întrebări de rutină, cu „da” sau „nu”. I-am spus numai că am venit la el pentru că am nişte vise ciudate şi nu pot dormi noaptea. Mai iau pastile de somn. Mă trezesc uneori noaptea din cauza viselor erotice. Nu pot să mă controlez, chiar şi ziua mă autosatisfac, când fac baie, la fel. Mă gândesc numai la tipi. Fetele nu mi-au plăcut niciodată; am încercat pe la 19 ani cu o fată, dar nu am avut nicio reacţie.

Despre relaţiile mele cu bărbaţii nu am ce să spun. De obicei făceam sex o dată şi atât. Relaţii mai lungi nu am avut, am făcut sex numai cu necunoscuţi. Odată, când am fost la mare, am stat două săptămâni cu un tip pe care l-am cunoscut pe messenger. Făceam plajă la nudişti. Acum este plecat din ţară, vine o dată pe an.

E periculoasă lumea gay, ai contact cu oameni distruşi, cu drogaţi şi alcoolici. Asta este realitatea, noaptea se poate întâmpla orice în cluburi. Pentru ce mergeam în cluburi gay? Pentru sex, pentru ce altceva? Pentru mine acea viaţă era ceva normal, distracţie şi aventură. Atât timp cât există filme cu homosexuali şi se dau la televizor, mulţi vor să vadă cum este, din curiozitate. Tot din curiozitate am început şi eu, şi m-am obişnuit, dar nu mai am vârsta şi nu mai am chef de ieşit prin cluburi; sunt prea obosit.

Trăiesc cu frica de a fi descoperit. Fraţii mei nu ştiu că sunt gay, pierd tot dacă află. Mă simt singur şi nefericit din cauză că nu am o viaţă normală. Nu plâng, dar ţin în mine. Trebuie să-mi revin şi să am şi eu o familie. Sunt foarte hotărât să renunţ la viaţa pe care am dus-o, dar este complicat. Nu prea cred în Dumnezeu. Îmi pun întrebarea: de ce ne ţine Dumnezeu pe lume, dacă suntem gay?

DANI

29.12.2008

Salut! E interesant că încerci să-i abordezi pe cei care sunt „rătăciţi”, dar nu e tocmai generală problema asta. Vezi tu, nu toţi sunt traumatizaţi de oareş'ce experienţe nefericite în copilărie sau altfel, şi deci nu merge explicaţiunea cu poveştile de viaţă relatate de anumiţi anonimi.

În cazul meu, pur şi simplu aşa simt eu! Îmi plac efectiv bărbaţii, fizicul masculin, felul de a fi al bărbaţilor. Faţă de femei nu simt nicio atracţie, şi ce pot face? M-am simţit vinovat mult timp din cauza sentimentelor mele şi am avut multe gânduri negre, chiar şi acum mă gândesc uneori dacă ar mai fi cale de întoarcere. Mă refer la faptul că în timp am încercat să păstrez legătura cu mulţi dintre partenerii mei, şi chiar am sentimente pentru oamenii aceştia. N-aş putea să concep să rămân fără influenţa lor în viaţa mea.

Am discutat deja cu Martorii lui Iehova despre situaţia în care mă aflu, şi ei aveau în revistele lor o sumedenie de articole „la subiect”. Am frecventat ani de zile adunările lor şi am renunţat pentru că nu mă pot debarasa de sentimentele astea. Deci, nu ştiu de pe ce poziţie am putea purta discuţia. Am văzut că ai fost on-line, dar nu am avut curaj să te abordez. Dacă începi cu citate biblice, cred că mă plictisesc. Nu te supăra! Ştiu că pentru tine Scriptura înseamnă mult, dar pentru mine nu mai e decât o lectură plăcută, şi doar atât. Succes în demersurile tale! E totuşi un lucru bun ce încerci să faci. Take care!

Mi-ai urat „La mulţi ani!” Nu vreau ani mulţi. Aş vrea să se termine mai repede, că nu-i frumoasă viaţa. Aş vrea să termin ca Smeagol, într-un râu de lavă, să mă dezintegrez ca şi când n-aş fi existat vreodată. I am a weak soul. Am zis că nu cred în Dumnezeu? Cred că veşnicia e pentru cine o merită. Şi ce rost are suferinţa? Nu vreau să-mi mai pun speranţe. O să caut cartea pe care mi-ai recomandat-o, pentru că am un conflict cu Dumnezeu şi I-am întors spatele, deşi mi-a făcut numai bine. Dar nu pot să înţeleg de ce lasă să se întâmple nişte chestii, iar apoi cere socoteală pentru felul în care te-ai descurcat în viaţă. Dacă asta-i crucea pe care ar trebui să o duc, eu am căzut de mult. Sunt strivit sub greutatea ei...

Ce speranță există? Nu simt tocmai regret, deşi îmi dau seama că ar trebui. Adică o văd în ochii alor mei, când îmi reproşează că sunt cum sunt şi că i-am făcut de râs. Doare ca ***. Scuze! Acum recunosc față de toți că sunt cum sunt şi trăiesc ca şi cum nu mai am nicio reținere. Dar dă-mi voie să fiu surprins pentru că îmi redescopăr sentimente mai calde când văd o publicație creştină sau când vine vorba de spiritualitate. Şi nu înțeleg cum mai pot să tânjesc după lumină, când sunt un drac împielițat. Mulțumesc totuşi că ai avut timp şi pentru mine. Mi-a făcut bine discuția.

02.01.2009

M-ai rugat ca, dacă sunt împotriva hărțuirii homosexualilor, să scriu un comentariu la articolul „Nu m-am gândit niciodată că aş putea fi gay”, pentru a-l posta pe site. Normal că nu vreau! Nu ştiu ce oameni ai ajuns tu să cunoşti şi prin ce prismă ai început să judeci tu situația, dar eu ştiu câțiva care chiar ar trebui hărțuiți pentru felul în care se manifestă. E un mod deviant de viață. Cei care sunt astfel ar trebui să stea la locul lor, să-şi analizeze reacțiile şi să nu stârnească reacția ostilă şi scandaloasă a majorității. Şi să ştii că n-am citit articolul. Sorry!

06.01.2009

Frumoase relatări! În câteva dintre ele chiar regăsesc gânduri de-ale mele, şi mă simt ciudat. Mulțumesc că ai insistat să mi le trimiți. Pe celelalte le-am închis fără să le citesc. Zilele acestea ar trebui să ne bage banii şi cred că aş căuta adresa cu librăria creştină. Aş vrea cartea de care mi-ai zis. Nu ştiu de ce, simt că totuşi aş vrea o relație cu Cineva de-acolo de sus. Am citit relatările de pe site şi mi-am adus aminte de buna dispoziție pe care o simțeam când eram la întruniri, de orele de studiu. Doamne, ce bine era! Mulțumesc pentru traducerea refrenului; acum îmi place şi mai mult, mă gândesc că e ca şi cum Isus mi-ar spune vorbele astea. Mulțumesc, şi toate cele bune!

17.01.2009

Îmi cer scuze dacă am fost rău acum câteva seri. Am vrut să fie cu spirit de glumă. În rest, thanks pentru că încă nu m-ai abandonat şi îmi mai trimiți linkuri cu ce crezi tu că mi-ar face bine să citesc, dar ai putea să renunți, că nu dau semne de remediere. O singură dată am avut curiozitatea să caut nişte versete menționate în povestirile de pe site, şi nimic mai mult. Cred că ar trebui să renunț la nostalgiile spirituale,

pentru că nu sunt în asentimentul jumătăţii mele întunecate. Numai bine!

20.01.2009

Mă fascinează maturitatea celor în vârstă şi da, e ceva şi în legătură cu tata. Relaţia cu el e foarte deficitară. E un om imposibil, de care nu te poţi apropia sufleteşte, şi m-a durut mult când eram mic să văd că alţi taţi erau altfel cu fiii lor. La ei se putea, la noi de ce era aşa de rău?! Bătăi, certuri şi înjurături mereu. Iar în cazul meu au mai fost şi problemele de sănătate, de care părinţii nu prea s-au preocupat cum trebuie, şi azi sunt un „terminat". Probabil şi de aceasta fac ce fac: îmi place să-i dezamăgesc, să-i văd că se nelinişteşc din cauza prostiilor mele. Când tata îmi zicea că sunt un nimic şi că mă vor întinde câinii, că nu voi putea să mă descurc în viaţă, durea ca dracu!

Iar de când am întâlnit oamenii aceştia, care în felul lor au ajuns să ţină la mine şi să-mi promită atâtea doar ca să rămân cu ei, parcă am început să mă vindec în inimă. Dar când am zis eu ceva despre dragoste? Pentru mine nu există. Nu vreau amăgiri; nu mă pot însă mulţumi cu dragostea faţă de aproapele. Am avut o perioadă când credeam că aş vrea să mă dezic de astfel de fapte, şi mă simţeam oribil şi când ajungeam să mă autosatisfac. Şi chiar fizic mă simt aiurea. Nu pot să renunţ decât mort.

24.01.2009

Sună promiţător treaba cu Reach Truth, dar încă nu-i de mine, iar în engleză sunt stângaci. Mulţumesc totuşi de informare. În timp ce citeam, chiar m-am gândit la cineva care mi-ar plăcea să fie mentorul meu în timpul programului. Ştii, eram în timpul studiului biblic şi, involuntar (jur!), am făcut o obsesie pentru tipul cu care studiam. Era căsătorit omul, era „la locul lui", nimic de zis, dar eu eram pur şi simplu obsedat. Când venea ziua de studiu, aproape uitam de studiu, deşi acesta era motivul întrunirii. Dar eu abia aşteptam să-l văd pe el! Doamne, ce scump era omul! Sunt catastrofă, nu? Jesus save all of us!!! All.

28.01.2009

Poate nu mă crezi, dar mi-ar plăcea să mi se întâmple şi mie o astfel de schimbare. M-am regăsit în mai multe sentimente ale tipului din relatarea pe care mi-ai trimis-o astăzi. Thanks again pentru că te mai

gândeşti şi la mine.

09.02.2009

E bun tipul, dar nu m-a prins cu totul. Mă refer la Joe Dallas. Cine e domnul? Cât priveşte teologia gay, care justifică relațiile gay cu Biblia, nu ştiu ce-ar fi de justificat.

10.02.2009

Mă dobori când zici de har şi de Duh Sfânt. Într-o vreme m-am rugat special ca să simt influența Duhului Sfânt in my life! M-am rugat să-mi schimbe modul de gândire, să încep să mă redresez, dar nu s-a petrecut nimic din ce aşteptam. Da, te-am găsit pe tine, dar acum sunt pe fundul bălții, în mocirlă. Şi în urechi am nămol! Nu mai răzbate până la mine nimic din mesajul Evangheliei. Nimic. Aş vrea din tot sufletul să existe ceva, altceva, dar nu mai cred! Aş vrea să mă dematurizez, să stau în ploaie şi să visez...

24.02.2009

„Cum este mai bine, să renunți dintr-odată, sau progresiv?" M-am oprit pe la jumătatea articolului, pentru că-mi sugerează să renunţ, ca să pun în loc răsplata. Dar eu nu mai cred în clipa asta. Mi-am pierdut credința. Nu mă mai motivează nimic, ca să o las baltă. I know, I'm sorry. Nu mai sunt sigur de multe lucruri...

Aici în România sunt mulți care o iau „pe arătură" din cauza deviațiilor, că e doar o deviație de la normalitate. Eşti de admirat că ai disponibilitate să faci treaba asta la care te-ai „înhămat", dar ai grijă!!! Te rog să nu fii credul, lumea nu-i chiar cum ne-am dori noi să fie. Nu acorda creditul tău oricui, doar pentru că are nevoie. Nu, trebuie să-şi dorească.

01.03.2009

Ar trebui să petrec mai mult timp pe site-ul ăsta CC, pentru că vorbesc frumos oamenii pe-acolo. Dar sunt foarte reticent la treaba cu veşnicia şi God. Aş vrea totuşi să încerc (pentru a câta oară?) să mă debarasez de ce-am fost şi de ce-am făcut până azi, dar nu am ce să pun în loc, cum zicea parcă Joe Dallas al tău. Da, aşa vreau şi eu, o transformare, dar nu mai cred în... era să zic „baliverne"! Şi oricât de ipocrit aş părea zicând asta, m-am lămurit cum se petrec lucrurile în religiile astea.

Nu sunt toți la înălțimea dogmelor şi teologiei pe care o

propovăduiesc. Chiar şi calitatea oamenilor se pierde în particular. Când ai ocazia să-i cunoşti, unii ajung să te dezamăgească, de parcă n-ar mânca şi ei acelaşi fel de spiritualitate. Pe unii Biblia îi schimbă, pe alţii nu. Cum de nu are aceeaşi putere asupra tuturor? Eu am tendinţa de a judeca oamenii şi nu suport să văd şi prefăcuţi în mijlocul adunărilor. Ce caută acolo? Strică grupul. OK, forget it, că nu renunţ eu chiar pentru religie, şi nici n-are rost să mă gândesc. Sunt doar nebun şi sper la cai verzi pe pereţi. Nu mai vreau să-mi plâng de milă. Mereu mă gândesc să plec şi să nu stau locului şi caut pericolul cu lumânarea şi da, cred că sunt ţăcănit rău de tot.

05.03.2009

Mi se face rău cu Domnul ăsta al tău!!! Pentru mine n-a binevoit prea multe, şi L-am rugat vreo douăzeci de ani încontinuu! Să mă iubească tata, să fiu sănătos ca restul copiilor, să nu-mi fie frică, să cresc mare. Dacă nici la rugăciunile unui copil mic şi inocent nu răspunde, atunci nu-L mai deranjez niciodată. Vreau doar să se termine mai curând, că dacă nu, ajut eu să se termine mai devreme sau mai târziu. Dacă El vede şi ştie de la început şi ştie cum va fi, de ce m-a lăsat să mă descurc aşa? E un nonsens. E o... nu ştiu cum să spun! O insensibilitate. Şi mai zice toată lumea că El e iubire. N-am prea simţit iubirea asta. Şi pe a Lui iubire, dacă există, aş fi vrut-o în primul rând.

14.03.2009

Bine, ai dreptate, şi ce pot să fac? Ţi-am spus deja că nu mai cred! Aş vrea să cred că e mai mult decât existenţa asta, dar nu! Cum să ascult dacă n-am de cine?

11.04.2009

Azi am stat două ore pe CC. Am citit nişte frumuseţi de articole. L-am citit pe cel pe care mi l-ai trimis ultima oară şi am mers de la unul la altul, pentru că toate erau frumoase şi interesante.

De ce nu mor odată?!

DANIEL

Am 27 de ani şi am dus o viaţă de gay pasiv. Cei care au avut relaţii homosexuale ştiu ce înseamnă. Nu mai ţin minte când mi-au apărut atracţiile, dar viaţa de gay am început-o din curiozitate, cu un an în urmă, în octombrie. De fapt sunt atras sexual şi de femei, dar acum nu mai bag în seamă acest lucru, pentru că nu vreau să mai păcătuiesc.

L-am cunoscut pe prietenul meu pe stradă. Până să ne întâlnim prima oară, am vorbit trei luni la telefon. Ne făceam declaraţii de dragoste, mai ales că el zicea că vrea să fie bărbatul vieţii mele. Mă suna noaptea târziu, să vadă ce fac. Ne-am dat întâlniri peste întâlniri, ne-am văzut în sfârşit, iar la prima întâlnire am şi făcut-o, la un prieten de-al lui care s-a oferit să ne ajute, cerând în schimb să ia şi el parte. Dar eu l-am rugat să nu vină, fiindcă vroiam ceva intim, ca într-un cuplu.

Relaţia noastră a durat şapte luni. Ne întâlneam săptămânal, la acel prieten al lui. Eram îndrăgostit, ţineam la el şi ne înţelegeam bine. Când nu eram împreună, vorbeam la telefon.

La un moment dat am fost tentat să încerc sexul în trei. L-am sunat şi i-am spus, dar el m-a refuzat, susţinând că nu mai vrea să facă aşa ceva, pentru că şi-a găsit o prietenă şi vrea să lase trecutul în urmă. Mi-a zis să-mi revin şi eu la normal, fiindcă doar ne amăgim având astfel de relaţii care nu sunt plăcute lui Dumnezeu. Deşi ţineam la el, nu prea am suferit.

Între timp am mai încercat o relaţie gay, dar am renunţat când am descoperit că tipul vroia să mă fure, ceea ce m-a dezgustat.

Mă mustra şi conştiinţa, mai ales că eram credincios, şi am hotărât să mă las definitiv de astfel de prostii inutile, care nu fac decât să amăgească oamenii. Şi pentru ce? Toate sunt trecătoare, nimic nu ţine la infinit, şi până la urmă vom da seamă în faţa lui Dumnezeu pentru toate. Cât despre mine, sunt păcătos, dar nădăjduiesc că Dumnezeu mă va mântui.

DUPĂ UN AN...

Sunt deja câteva luni de când am intrat la mănăstire şi mă simt atât de bine! Am venit aici ca să am linişte, fiindcă lumea e rea. Acum numai şi gândul la homosexualitate mă umple de scârbă. Ce-a fost a fost, şi nu va mai fi. Cristos m-a curăţit. Trăiesc pentru El.

DAVID

Mi s-a cerut să-mi scriu mărturia pentru a fi de folos altora care au nevoie de ajutor în acest sens, dar cred că ea mă ajută în primul rând pe mine, pentru că mă recunosc aşa cum sunt, în faţa lui Dumnezeu şi în faţa oamenilor. Nu mă pot schimba, dar vreau. Ştiu că Dumnezeu mă va izbăvi într-o zi şi voi deveni din învins, învingător!

Singura opţiune este El, pentru că oamenii nu dau nicio şansă în acest sens, spun că nu te poţi vindeca de homosexualitate. Dar Unul singur este drept, iar El mă va elibera pe mine şi pe toţi cei ce vor vrea acest lucru.

Nu pot să spun că am avut probleme în tinereţe care să cauzeze pornirile mele homosexuale. Ştiu doar că dintotdeauna m-am simţit atras de băieţi. Într-adevăr, am avut parte de nişte mici jocuri erotice pe la vârsta de 12-13 ani, dar nu cred că ele mi-au influenţat orientarea sexuală. Cred că au fost mai mult din curiozitate, pentru că deja mă simţeam atras de cei de acelaşi sex înaintea acelor întâmplări.

Consider că este lupta pe care trebuie să o duc eu... Este o luptă grea, pe care de multe ori cred că nu o pot câştiga. Autosatisfacerea, pornografia, fanteziile mă macină pur şi simplu. Aceste căderi în păcat mă fac să-mi doresc să nu mă fi născut.

Sunt evanghelic şi ştiu că homosexualitatea este un păcat foarte grav înaintea Lui, de aceea doresc din toată inima să mă pot schimba, să mă pot îndrepta. Ce-i drept, nu mă consider gay, dar nici prea departe nu sunt. Îi mulţumesc Lui că nu am făcut sex cu nimeni, pentru că mi-ar fi fost mult mai greu să mă schimb. Îi compătimesc pe tinerii care au luat-o pe această cale şi-mi doresc să fim cu toţii mântuiţi, să nu renunţăm la cerul Lui minunat, pentru plăceri de cinci minute!

Cam atât am avut de zis, şi sper ca Cel Rău să fie zdrobit de puterea Duhului! Să fim binecuvântaţi!

DĂNUȚ

Viaţa gay... Un şir de suferinţe şi dezamăgiri!

De când am fost mic îmi doream să am un tată iubitor, căruia să-i pese de mine, să mă iubească, să mă ia în braţe şi să-mi zică „te iubesc”, dar niciodată nu s-a întâmplat asta. Doar mama era cea care mă alinta şi mă iubea, ea se îngrijea să nu-mi lipsească nimic. De multe ori eram numit „mămos”, din cauză că am crescut mai mult în preajma mamei.

La vârsta de 10 ani mi-am dat seama că era ceva ciudat cu mine. Mă atrăgeau băieţii, dar nu ştiam ce se întâmplă! Provin dintr-o familie de creştini şi de mic am fost dus la biserică. La 14 ani acest sentiment s-a amplificat şi luptam cu mine însumi; îmi dădeam seama că nu era bine ce simt şi mă rugam să fiu tare. La 16 ani am făcut botezul la biserică. Eram aşa fericit!

Însă la un an după, am cunoscut primul băiat gay, prin intermediul internetului. După ce am vorbit câteva săptămâni, a venit la mine în oraş să ne vedem. La început îmi era ruşine, dar apoi m-am obişnuit. Deşi mă întâlneam cu el destul de des, nu s-a întâmplat nimic între noi. După aproximativ un an, nu a mai avut răbdare cu mine şi ne-am despărţit. Eram aşa de supărat, încât plângeam tot timpul. Îl vedeam ca pe ceva ce căutam de multă vreme, el era totul pentru mine.

La 17 ani şi ceva am cunoscut un alt băiat din oraş. Cu el am făcut doar lucruri „mărunte”, săruturi şi câteva atingeri. Nu am făcut mai mult, cu toate acestea minţeam când ieşeam în oraş, spunându-le alor mei că ies la nişte prieteni, însă eu mergeam să mă întâlnesc cu băieţi.

Încet-încet am avansat în acest păcat, până am ajuns ca la 18 ani să o fac prima dată. După fiecare partidă mă simţeam oribil, îmi era ruşine de mine şi îmi era scârbă, mă rugam şi ceream ajutor ca să renunţ. Cu fiecare băiat cu care mă întâlneam îmi doream să fie o relaţie de lungă durată, să fiu iubit. Acel gol pe care îl aveam în inimă nu era însă plin niciodată. Nicio relaţie nu ţinea, se rezuma totul la sex, şi apoi gata.

Mi-am zis că nu se va mai repeta şi aşa a fost, până am întâlnit un tip din Timişoara, despre care am crezut că va fi ce căutam de atâta vreme. Mă iubea şi era mereu lângă mine, mă ajuta din toate punctele de vedere. Am vrut chiar să mă mut la el. La biserică nu mai mergeam, sau mergeam foarte rar, Biblia nu o mai citeam şi începusem să beau la

petreceri, care erau din ce în ce mai dese. Însă nici acea relaţie nu a ţinut, pentru că nu vroiam să fiu înşelat, nu acceptam niciun fel de aventură cu altcineva. O altă suferinţă, dezamăgire, zile cu plâns...

Oare asta să fie viaţa pentru care am fost creat? Oare acesta sunt eu? Oare sunt iubit de Dumnezeu? Erau întrebări pe care mi le puneam, însă continuam să mă îndepărtez de Dumnezeu fără să-mi mai pese, şi începeam să mă feresc a mă numi creştin. Îmi era ruşine. Continuam să mă întâlnesc cu băieţi şi să fac tot felul de lucruri, însă acestea nu mă făceau cu adevărat fericit. Îmi dădeau doar o fericire superficială, de moment, apoi rămâneam gol şi tot mai trist.

Viaţa gay nu te ajută în niciun fel. Este doar murdărie, păcat, dependenţă de sex şi de tot ce este mai urât. În momentul de faţă îmi este ruşine de mine şi încerc să mă schimb. Am un prieten gay, este din oraş, însă ne vedem destul de rar. Poate că este bine faptul că am stabilit că în primul rând suntem doar prieteni, şi apoi iubiţi. Ne dăm doar câte un sărut la despărţire.

Mă lupt, dar nu prea am putere. Ştiu că nu este bine şi cer ajutor ca să renunţ la acest gen de viaţă. Unii din foştii mei parteneri mi-au rămas prieteni. Ce este ciudat însă este că niciunul nu este fericit. Doi dintre ei s-au îmbolnăvit de sifilis. Acum sunt marginalizaţi, iar altădată erau în centrul atenţiei. Păcatul te face orb, iar mai apoi te „omoară”. Mă rog ca odată să fiu destul de hotărât să renunţ. Am început să nu mai caut băieţi gay, să nu mai intru pe site-uri de acest gen şi să îmi şterg conturile de pe site-uri care promovează acest mod de viaţă. Am şters numere de telefon.

Cu ce m-am ales până acum din viaţa gay? Cu suferinţă, stres, regrete. Este greu să renunţi, dar nu imposibil. Sunt sigur că Dumnezeu nu ne-a făcut pentru a fi gay, ci pentru a fi copiii Lui sfinţi. Un prim lucru pe care îl poţi face este să începi chiar de pe acum. Șterge numerele care te îndeamnă la păcat, conturile de pe anumite site-uri. Începe azi, până nu este prea târziu!

DENIS

03.11.2008

Am 27 de ani şi mă atrag bărbaţii de la vârsta de 14 ani. Am avut un prieten care stătea cu mine în bloc şi am întreţinut relaţii cu el timp de zece ani. Acum el s-a mutat din ţară. Am plâns după el. Pe urmă am început să umblu cu fel de fel de bărbaţi, mai mult obsedaţi sexuali. Am dat peste un băiat simpatic şi am crezut că am găsit fericirea, dar nu a durat mult şi a început să-şi bată joc de mine şi să mă ameninţe că dacă nu fac ce zice el mă spune familiei. De atunci a început calvarul, să-şi bată joc de mine cum vroia el. Până la urmă m-a gonit din casă şi mi-a zis să nu-l mai caut, şi aşa am şi făcut. Dar am cunoscut un alt băiat pe stradă, am mers la el acasă, iar el s-a purtat frumos cu mine un timp. Acum am prietenă şi mă înţeleg foarte bine cu ea, m-aş însura cu ea, dar părinţii mei nu sunt de acord cu ea. Ce să fac? Vă rog, sfătuiţi-mă!

04.11.2008

La un moment dat am vrut să merg şi eu la evanghelici, să trec la religia lor. Vreau să mă schimb, din inimă îmi doresc asta, să am familie şi copii, să scap de viaţa asta. Trăiesc cu prietena, dar nu pot renunţa la bărbaţi.

18.11.2008

Vreau să mor! M-am săturat de viaţa asta, nu mai rezist. Vreau să-mi iau zilele, m-am săturat să lupt degeaba. M-a părăsit şi prietena. Nimănui nu-i pasă de mine.

DOREL

18.06.2008

Pace! Mă numesc Dorel. Nu ştiu cum să încep. Nu sunt gay, dar am ajuns într-o situaţie grea şi nu ştiu cum să ies din ea. Am 22 de ani şi sunt creştin de doi ani. Ce să zic, datorită neglijenţei mele şi poate a curiozităţii, a ispitei Celui Rău, am cedat tentaţiei. Nu-mi dau seama de unde a putut să apară.

În urmă cu vreo săptămână, am dat de un site de dating gay şi, din curiozitate, mi-am făcut un cont acolo. În două, trei zile, m-a contactat un băiat de 17 ani. Am început să vorbim pe messenger, mi-a cerut o

poză, i-am dat, mi-a dat şi el câteva, şi uite aşa am început să mă împrietenesc cu un băiat care era gay, deşi eu nu eram. În inima mea speram să văd ce gândeşte şi ce îl face să fie gay, dar situaţia a scăpat de sub control, Satan a făcut altceva.

A continuat faza cu trimisul pozelor pe mess, şi chiar insista să vină la mine în oraş să ne vedem, la care eu tot amânam, zicând că nu se poate. Nu i-am spus niciodată că sunt creştin; nu am idee de ce s-a întâmplat aşa. Discuţiile au continuat şi am ajuns la subiecte mai „delicate”, atât de delicate, încât ne-am trimis poze în care eram dezbrăcaţi.

Oare ce să mai fac? Am ajuns atât de departe... Vreau să pun stop la toate, nu vreau să mai continui aşa, pentru că nu sunt gay, dar a apărut o altă problemă.

Vorbind cu el pe messenger, am văzut că este foarte răzbunător, atât de răzbunător încât a zis că va merge la cineva ca să-i facă vrăji mătuşii lui, care a ocupat jumătate din casa bunicii. I-am spus că aşa ceva nu este bine şi să nu facă, pentru că doar cei care sunt de partea lui Satan fac acest lucru. Mi-a răspuns că nu-l interesează, că i-a făcut rău şi că trebuie să plătească. Până la urmă a zis că este înscris în ceva sectă satanică, împreună cu unchiul lui. M-am speriat foarte tare când am auzit. Până la urmă a spus că a fost o glumă, dar nu ştiu ce să cred, putea zice orice.

Ce mă îngrijorează acum sunt acele fotografii pe care i le-am trimis. Îmi pare atât de rău, nespus de rău că am reuşit să-mi murdăresc viaţa şi să ajung în această situaţie. Îmi este frică de ce ar putea face cu acele poze, să nu facă ceva ritualuri satanice. Ce părere ai? Nu am mai vorbit cu el pe messenger, pentru că nu-mi mai răspunde. Mi-a lăsat doar un mesaj offline ca să nu-i mai trimit astfel de linkuri, că nu ştiu ce îmi face. Îi trimisesem linkul de la acest site, în speranţa că poate ceva îl va mişca, dar...

Ce aş putea să fac acum, cum să reacţionez, cum să scap de el astfel încât să iasă lucrurile cât de cât bine? Nu vreau să mi se întâmple ceva rău, pentru că m-am păstrat curat până acum faţă de fete, şi nu vreau să mă murdăresc cu aşa ceva. Recunosc, am păcătuit, am făcut ce nu trebuia, dar am mare nevoie de un sfat, pentru că nu mai am linişte gândindu-mă la ce zicea de acea sectă satanică, dacă o fi adevărat. Nu

prea am cu cine să vorbesc despre acest subiect. Aştept un sfat de la tine.

25.06.2008

Îmi cer scuze că nu am mai intrat pe mess. Am fost foarte ocupat cu sesiunea şi nu prea am putut, dar vreau neapărat să vorbesc cu tine. Nu ştiu ce ai înțeles din ce ți-am scris. Sunt student, am 22 de ani şi este cea mai aiurea situație care mi s-a întâmplat. Ideea e că nu am avut niciodată vreo problemă cu un băiat. Nu sunt gay, nu ştiu cum am ajuns la aşa ceva. Practic nu s-a întâmplat nimic, dar nu pot să accept ce am făcut.

Am făcut două poze gol pentru acel băiat. Am cedat ispitei. Sincer, nu înțeleg ce m-a apucat, de ce am fost tentat. Atunci parcă eram atras sexual de el, apoi am realizat ce am făcut, şi nici nu mai vreau să mă gândesc la aşa ceva. Vorbesc serios. Vreau să-mi împac conştiința, să scap de ideea asta. Sper ca totul să fie OK, pentru că nu suport ce am făcut.

Recunosc că în ultima vreme am avut o relație mai slăbuță cu Domnul. Mă rog cam douăzeci de minute pe zi. La biserică merg numai duminica, dimineața şi seara; în cursul săptămânii nu prea am timp. De ce mi-am predat viața lui Dumnezeu şi acum am ajuns aici? De ce nu s-a întâmplat mai devreme? De ce Îi cer Domnului să-mi dea eliberare şi nu o primesc? Sper să scap şi să am o viață normală, nu vreau să ajung gay, Doamne feri!

Acum nu mai am gay în listă. În perioada aceea s-au întâmplat prea multe, atâtea gânduri aiurea... Acum nu mă mai gândesc la bărbați. Asta este, sunt vinovat, este greşeala mea, dar nu vreau să mai continue. Nu sunt şi nici nu am fost dependent de pornografie, dar de autosatisfacere, hm, uneori da. Până acum nu mi-a fugit gândul la bărbați, dar după ce am vorbit cu tipul acela, da.

Mă întreb cum să rezolv problema. Pur şi simplu nu am mai vorbit cu el de când ți-am scris. Oare ar mai trebui să spun cuiva? Sunt mulți cu care dacă aş vorbi, cine ştie ce ar scoate? Mă întreb dacă părinții ar trebui să ştie. Mami e credincioasă, tati nu. Mi-e frică de reacția lor. Ce o să gândească?

Aşa bine mă simt că am zis cuiva! Nu se mai putea altfel. Am găsit site-ul vostru, căutând pe google aiurea. Căutam o explicație. De ce... hm, să mă gândesc. Cum să scap să nu fiu gay, cred. Este uşor de găsit.

Trebuie să ai puțină experiență în domeniu, dar dacă cineva caută o soluție, găsește site-ul. Dacă veți avea nevoie pe viitor de ceva, vă voi ajuta, pentru că şi eu mă ocup de site-uri.

20.07.2008

Ce mai e nou pe la tine? Cum o mai duci? Eu sunt bine, muncesc intens la site-ul de care ți-am zis. Este un site care promovează valorile creştine, şi sper ca prin el să reuşesc să-i ajut pe mulți să se apropie de Dumnezeu. Sunt OK, nu am mai avut probleme, iar pe site-ul meu am o grămadă de prieteni „normali", cu care mă înțeleg foarte bine. Cum merge cu materialele? Ați mai tradus ceva? Aştept să-mi scrii şi tu.

21.08.2008

Ce mai faci? Nu am mai vorbit de mult cu tine. Cum eşti? Eu muncesc la o firmă. În rest totul e OK, slavă Domnului. Aştept să-mi scrii. Fii binecuvântat!

23.11.2008

Am avut o vară plină din belşug cu toate. Am fost ocupat, acum sunt puțin liber, că mai şi lucrez. Am şi licența anul acesta, dar, dacă nu muncesc, nu am cum să supraviețuiesc. Ce-a fost greu a trecut. O să fac şi masterat, cu ajutorul Domnului, bineînțeles.

Vreau să-ți spun că totul e super-OK, mulțumită Domnului, în toate privințele. În ultima vreme Domnul îmi vorbeşte tot mai mult, prin diferite lucruri. Când nu suntem stăpâniți de păcat, Cel Rău nu mai are aceleaşi şanse. Oricum el vine cu voci în jurul nostru să ne mintă, cu tot felul de lucruri neadevărate, dar trebuie să le dăm ignore.

Nu ştiu ce a fost aceea, sincer, mă tot întreb şi eu. Cred că a fost ceva de moment. Poate am fost departe de Domnul, adică sigur. Poate a fost o încercare pentru mine. Eram ca într-o ceață deasă. Totul e bine acum şi Îi mulțumesc Domnului pentru asta. Logic, Doamne feri, nu mai am de-a face cu aşa ceva. Nu am fost şi nu voi fi aşa. Ce a fost a trecut, trecutul nu mai există. Trăim în prezent şi avem în față viitorul.

Mă tot rog Domnului să îmi dea o soție după voia Lui, la timpul potrivit. Scopul vieții mele este să spun la cât mai mulți despre Dumnezeu şi să mă implic mai mult. Cred că am mai mulți talanți, aşa mi-a zis cineva. A fost la un concert la noi la biserică şi am vorbit cu el personal. M-a luat pe după umeri şi am vorbit. S-a rugat pentru mine şi mi-a spus că am mai mulți talanți şi să nu dau înapoi, că voi ieşi biruitor.

Am mai luat şi alte hotărâri, să postesc măcar o dată pe săptămână, împreună cu câţiva prieteni. Deci, sincer, mi-e scârbă să mă gândesc la ce a fost.

DRAGOŞ

Sunt Dragoş şi sunt gay. Îmi este foarte greu să spun acest lucru, dar este adevărul. Ştiu de când aveam vreo 15 ani, dar abia acum la 20 de ani mi-am dat seama cu adevărat şi sufăr. Nimeni nu ştie şi aşa o să rămână, sper, deşi de multe ori parcă îmi vine să le spun tuturor despre mine, ca să nu mai duc această povară singur.

Părinţii m-au zăpăcit să-mi fac o prietenă. Am avut, dar nu s-a întâmplat nimic între noi, pentru că îmi era frică să nu-şi dea seama. Până acum nu mi-a păsat că n-am şi eu prietenă, dar acum îmi pasă şi vreau să am pe cineva lângă mine. Câteodată mă gândesc că sunt singur pe lume, câteodată Îi cer lui Dumnezeu ca a doua zi să nu mă mai trezesc, fiindcă nu am pentru ce trăi. Oare psihologul m-ar putea ajuta?

Chiar nu mai ştiu ce să fac. Alor mei nu pot să le spun, pentru că mi-e teamă că ar reacţiona urât. Până acum nu am întreţinut relaţii sexuale cu nimeni, dar mă gândesc să cunosc un băiat, pentru că nu mă mai suport, deşi îmi este frică să nu se afle. Când sunt la serviciu cu colegii mai uit, dar când ajung acasă, mă apucă gândurile. La sinucidere nu m-am gândit şi sper să nu mă gândesc niciodată, pentru că n-aş putea să fac aşa ceva. Îl rog pe Dumnezeu în fiecare zi să mă schimbe, Îl rog ca în următoarea zi când mă trezesc să-mi placă fetele, dar nu se întâmplă aşa. Sper să fie bine, sper să fac ceva cu viaţa mea.

Ca aproape toţi homosexualii, nici eu nu am avut un model masculin în copilăria mea. Tatăl meu nu prea vorbea cu mine, se vedea că nu prea îi păsa, bine, că nici acum nu îi pasă. Uneori spun că nici nu m-ar interesa cum sunt, atât timp cât Dumnezeu este alături de mine, pentru că este foarte greu să mă descurc cu toate acestea. Dar nu este, nu Îl simt. Câteodată am dubii că există, dar îmi trece repede. Sper ca într-o zi să fiu normal, să am şi eu o familie, dar până atunci...

FLORIN

Ar fi bine să renunţ la homosexualitate, dar cum aş putea? Nu vreau să devin homosexual, dar este posibil? Nu prea îmi vine să cred. Oare de ce? Nu mi se pare deloc simplu.

Totul a început pe la 10 ani când vărul meu, mai mare cu vreo doi ani, m-a convins să întreţinem relaţii sexuale. Nu-mi amintesc cum a început, doar că mă chema mereu, iar eu nu ziceam niciodată „nu”. Eram mai mult pasiv, adică nu prea aveam treabă, îl lăsam pe el să facă ce vrea. Ne-am oprit când am început să nu mai mergem vara la bunici în vacanţă, iar după ce am crescut, nu am mai întreţinut relaţii sexuale. Totul a durat vreo doi ani, în două vacanţe de vară.

Şi acum ne întâlnim, pentru că stăm în acelaşi oraş, vorbim, ieşim pe la bunici sau pe la şcoală, pentru că am fost la şcoală împreună, adică suntem ca doi veri normali, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu am vorbit niciodată despre ce făceam. El are de mult prietenă. Nu ştiu de ce, dar nu simt ură faţă de el, adică nu-l învinovăţesc. Când am avut bacul ne-am ajutat mult, ca între veri. Pentru mine ce a fost cu el a fost parcă într-o altă viaţă; nu ştiu cum este pentru el.

Pe la 13-14 ani a început atracţia mare pentru băieţi. Până acum am reuşit să nu am o altă relaţie cu vreun băiat, sau ceva de genul, nici măcar un sărut, nimic. M-am ascuns atât de bine, încât nimeni nu ştie că sunt gay, şi am prieteni printre cei mai şmecheri. Şi prietene am avut, dar când era să facem sex, întotdeauna inventam ceva şi mă despărţeam de ele. M-am stăpânit foarte bine până acum, am făcut şcoală şi tot ce face un copil normal, şi am reuşit să-mi ascund în mare gesturile care mă dădeau de gol. Lucrez şi am lucrat, sunt iubit de oamenii din jur, sunt sociabil, dar de câteva luni îmi doresc foarte, foarte mult să am o relaţie sexuală cu un băiat. Adică am început să caut pe cineva discret, cu care să mă întâlnesc doar pentru a face sex, pentru că am această mare dorinţă, şi nu ştiu de ce tocmai acum.

Vreau să mă schimb, pentru că nu mă accept, vreau să am o relaţie cu o fată şi să fiu normal. De asta poate că nici nu sunt aşa efeminat, fiindcă am încercat să stau mai mult cu băieţi normali, ca să învăţ de la ei, pentru că ştiu că gay-i sunt mai mult cu fetele. Şi eu am fost până în clasa a opta, când am început să-mi dau seama că nu este bine.

Am acum o viață împlinită din punct de vedere profesional şi nu aş putea renunța la ea, făcând cunoscut faptul că sunt gay. Am o întrebare. De ce mi se întâmplă să-mi doresc acum atât de mult să fac sex? Adică până acum nu am vrut. Mă autosatisfac, simt o mare nevoie. Ştiu că nu este bine şi încerc să mă abțin, dar orice văd, mă atrage. Nu mă pot controla, adică, dacă mă abțin câteva zile, pe urmă „recuperez". Sunt zile în care îmi impun să nu o fac şi reuşesc, dar nu pentru mult timp.

Acum am o relație cu o fată, dar este din alt oraş. Şi este OK, pentru că nu ne întâlnim şi nu poate să-mi ceară să facem ceea ce m-ar duce la despărțirea de ea. Dar o să vină şi ziua aceea şi ce o să fac? În ziua de azi, între tineri, este o ruşine să nu întreții relații cu prietena. Dacă mă despart de prietena mea din acest motiv, o să le zică prietenelor ei şi nu o să se mai uite niciuna la mine. S-a întâmplat o dată să ajungem pe punctul de a o face, dar nu am avut nicio reacție. Am avut noroc că a venit cineva, şi atunci am răsuflat uşurat. Ea mă iubeşte şi nu aş vrea să o fac să sufere. Să zicem că mă căsătoresc cu ea, şi când este să facem dragoste?

Am 22 de ani. Dacă rămân singur, probabil că ai mei o să intre la bănuieli. Nu am o relație proastă cu familia, mă înțeleg bine cu toți, doar că atunci când eram mai mic, acum vreo cinci, şapte ani, tatăl meu venea acasă beat, şi bănuiți ce se întâmpla. Acum este OK, dar nu am iubirea aceea față de el, doar respectul.

Am crescut la bunici până la vârsta grădiniței, bunicul a murit când eram mic, iar pe tata îl uram pentru că o bătea pe mama. Acum s-au liniştit, dar nu pot să-i iubesc, nu simt nicio iubire pentru niciunul dintre ei. Am respect față de ei pentru că m-au crescut şi mi-au oferit un acoperiş şi masă, dar nu am simțit dragostea lor niciodată. Indiferent ce s-ar întâmpla, aş putea supraviețui şi fără ei, pentru că oricum nu am iubirea lor. Sunt cel mai mic dintre frați, iar până la mine dragostea este risipită, şi numai pe mine m-au crescut bunicii, adică pe ei nu i-au dat. Am un frate pe care mama îl iubeşte enorm, tot timpul se laudă cu asta. Pe mine însă nu mă iubeşte.

Sunt multe, dar cu greu, cu durere şi cu tristețe le-am acceptat, am trecut peste. Problema mea este alta: sunt gay şi nu vreau. Adică am şi eu vise, vreau copii... Sper să pot.

GABI

11.11.2007

Am mai avut până acum tentative de a ține un jurnal, dar nu a mers, pentru că mă opream brusc, precum un om care se teme de ceva, un om care ascunde secrete mari şi căruia îi este frică să spună adevărul. Asemenea multora, viața mea seamănă cu o călătorie într-un tren. Misterul cel mare al călătoriei este că nu ştiu când voi coborî definitiv din tren, şi nici când vor coborî cei ce călătoresc alături de mine. Scriu, iar gândurile mele zboară departe, la amintiri greu de aşternut acum pe hârtie; sunt mult prea multe secrete de dezvăluit.

12.11.2007

A venit mama de la serviciu şi, ca de obicei, este într-o stare avansată de ebrietate. Vechea rutină: se ceartă cu tata, se mai ia de mine, nici măcar nu ştie ce vorbeşte. Şi când mă gândesc că se întâmplă aproape în fiecare zi! De aceea sunt momente când îmi spun că m-am săturat.

De o vreme n-am mai băut, şi momentan în casă pluteşte un puternic iz de tristețe: mama beată, tata supărat, iar eu deprimat şi speriat. Ce familie mai e şi asta? Sunt clipe când vreau să plec şi să nu mă mai uit înapoi. Mă simt asemenea unui om rătăcit în deşert care caută o oază, dar vede numai miraje.

Sunt un laş, pentru că nu am curajul să fac ceva cu viața mea. Mă simt un nimeni, mă simt singur.

Copilăria mea? Nu am fost un copil zvăpăiat cu poftă de viață, ci dimpotrivă, eram un omuleț sensibil, cu părul castaniu, cu ochi căprui şi visători. Timiditatea mi-a afectat copilăria şi am avut mult de luptat cu ea. Nu eram genul care să joace fotbal, să se cațere prin copaci sau să se scalde în râu. Stăteam mai mult cu fetele şi-mi plăcea să mă joc cu păpuşi. Țin minte cum luam rochii de-ale mamei şi pantofi cu toc şi-mi imaginam că sunt fată. Nu mă atrăgea nimic din jocurile băieților şi mă feream de ei. Visam cu ochii deschişi cum e să fii fetiță. Visam prea mult, iar sufletul meu era aproape de Dumnezeu.

Totuşi, o parte a copilăriei mele a fost marcată de severitatea tatei. M-a ajutat acest lucru mai târziu, dar numai într-o anumită măsură. Copil fiind, am fost marcat de bătăile şi jignirile pe care mi le aducea, iar

aceasta m-a făcut să mă închid în mine însumi. Crescând, am devenit din ce în ce mai singur.

13.11.2007

M-am trezit pe la unsprezece, am fumat o ţigară şi mi-am băut cafeaua. Stând în bucătărie, mă gândeam că ar fi bine să nu mai exagerez cu băutura. M-a sunat mama şi parcă îi părea rău pentru aseară.

Speram ca azi să nu vină iar beată, dar m-am înşelat, a băut. S-a certat îngrozitor de tare cu fratele meu, iar eu, nemaisuportând ţipetele lor, m-am dus în bucătărie să fumez. Când oare va fi linişte în casa mea? Nu mai vreau să aud certuri din cauza banilor şi a alcoolului. Dacă aş avea o putere supranaturală, aş lua tot răul asupra mea, lăsând să triumfe binele, dar, din păcate, îmi este imposibil să o fac.

Adolescenţa mea? „Ajută-mă, Doamne, să nu devin un om rău!" am spus printre sughiţuri de plâns. Aveam 13 ani când m-am rugat Domnului să nu cad în patima răului. Eram în perioada de pubertate şi vedeam că ceva se schimbă cu mine. Eram speriat şi mai ales ruşinat de modificările din corpul meu.

Adolescenţa mi-a fost destul de zbuciumată. Simţeam că ceva nu era în regulă cu mine, că eram puţin diferit de ceilalţi. Nu vedeam nimic frumos la o femeie; mă atrăgeau băieţii. Când inima a început să-mi vibreze pentru un coleg de şcoală, mi-am dat seama că am intrat într-un lung coşmar, care nici până acum nu s-a terminat.

În clasa a zecea m-am îndrăgostit de un coleg. Eram înnebunit după el, mă visam în braţele lui şi-mi imaginam cum mă sărută. Mă autosatisfăceam gândindu-mă la el aproape în fiecare zi. Dar el mă privea ca pe un simplu coleg. Într-o zi l-am văzut cum îmbrăţişa o fată şi parcă s-a rupt ceva în mine. Nu mai vroiam să învăţ, nici să mai vorbesc cu cineva. Eram fericit numai când era el lângă mine.

Viaţa de liceu m-a transformat dintr-un copil visător, într-un tânăr depresiv, cu gânduri de sinucidere. Îmi aduc aminte cu tristeţe cum, în timpul liceului, umblam cu calmante în buzunar, spunându-mi că le voi lua în orice moment. O nebunie! Ce n-aş da să mă întorc în trecut şi să am mintea de acum, pentru a-mi repara greşelile! Asta e, nu pot să mai fac nimic acum.

15.11.2007

Mă întorc din nou la adolescenţa mea nefericită. Mă gândesc deseori

la trecut, ca un om disperat, care caută ceva frumos în inima lui goală, dar nu găseşte nimic. Am făcut multe prostii: exces de ţigări, cafea, alcool şi calmante, tentative de sinucidere şi fugă de acasă. Din toate nu m-am ales decât cu răni grave, ce-mi îndurerează sufletul.

De când mă ştiu am căutat un răspuns la greşelile mele. Nu am avut puterea de a spune că sunt homosexual, de aceea am minţit şi i-am făcut pe cei dragi să sufere. Nu m-am gândit şi la ei. Păcat! Aş vrea să întorc timpul înapoi, să repar măcar ceva.

Toate au un început, ca şi greşelile mele din adolescenţă. La 15 ani m-am apucat de fumat, la 17 ani, disperat că cel de care eram îndrăgostit și care îmi era coleg de clasă nu mă privea decât ca pe un simplu prieten, mă gândeam la sinucidere şi, de asemenea, mă simțeam extrem de singur.

Tot la 17 ani am început să dau de gustul alcoolului. Ca orice puşti de pe vremea mea, vroiam să par interesant. Furam bani de acasă ca să dau de băut colegilor, cumpăram practic prieteni. Țin minte că m-am îmbătat odată atât de tare, încât m-a cărat un coleg acasă aproape pe brațe. Atunci m-a văzut mama prima oară beat.

Mă uram. Îmi crestam cu lama venele de la încheieturile mâinilor. Îmi anesteziam durerea sufletească prin cea fizică. Eram fără minte, nu conştientizam că-mi făceam rău. Anii au trecut, iar greşelile mele au devenit mai grave. Greşeli din trecutul meu, ce nu pot fi uitate.

19.11.2007

Este o dimineaţă rece, iar eu beau o bere şi scriu. Apropo de băutură, iar am exagerat în ultimul timp. Trebuie să mă opresc. Nu se mai poate aşa, o să ajung un alcoolic notoriu.

O să vorbesc acum despre problema mea cu alcoolul şi despre motivul pentru care m-am apucat de băut.

Alcoolul este un drog de care, dacă abuzezi, ai mari probleme. Nimic nu este mai periculos decât să fii alcoolic.

Țin minte că eram prin liceu când am început să beau. Vroiam să par altfel faţă de cei din jurul meu, mi se părea că eram cool dacă beam un vin sau o tărie. Atunci m-am oprit la timp, dar anii au trecut şi excesul de băutură nu a întârziat să apară.

Consider că-ți trebuie un motiv plauzibil ca să te apuci de băut. Aşa a fost şi cu mine: vroiam să uit de o decepție în dragoste, de Florin, un

fost coleg de serviciu. În momentul când a plecat din viaţa mea, sufletul meu a murit, iar atunci mi-am găsit consolare în alcool.

„Hai că plec, promit că te sun!”, au fost ultimele lui cuvinte. După ce a dat noroc cu mine şi l-am văzut că pleacă, am murit, căci inima mea s-a frânt. O durere imensă, ce nu poate fi descrisă în cuvinte, m-a copleşit. Acela a fost momentul în care mi-am dat seama că viaţa mea trebuie înecată în alcool, chipurile, ca să uit durerea imensă care mă copleşea. A doua zi am băut în neştire. La 12 noaptea, Florin părăsea graniţa României, iar eu, la acea oră, eram atât de beat...

Aşa am început să beau. La început înlocuiam cafeaua de dimineaţă cu 50 g de coniac, apoi am mărit doza, până am ajuns la 300 g. Urmau câte două sticle de vin, iar când simţeam că mă îmbăt cu adevărat, vomam în chiuveta din magazia restaurantului la care lucram. Mă trezeam şi o luam de la capăt cu bere, mult prea multă bere. Nu mâncam aproape nimic. Eram un alcoolist care suferea de anorexie. Mă simţeam murdar, dar obsesia mea pentru Florin, care persista în mintea şi în inima mea, mă făcea să continui să mă distrug. Plecam de la serviciu atât de beat încât, trecând prin faţa bisericii, spărgeam troiţa. Eram un disperat cu sufletul rănit.

Pentru alcool aveam un moto: „Să nu refuzi niciun pahar de băutură.” Vindeam mâncare, haine şi lucruri dragi sufletului meu, pe băutură. Dimineaţa, dacă nu beam ceva tremuram tot, nu eram în stare nici să vorbesc. Beam pe ascuns, fără să ştie nimeni. În puţinele momente de linişte când eram treaz, intram în panică. Îmi era frică de realitate. Mă duceam la baie şi, uitându-mă în oglindă, plângeam, apoi luam un big şi-mi crestam venele.

Punctul culminant, când mi-am dat seama că mă îndreptam înspre distrugere, a fost într-o dimineaţă. Avusesem o noapte îngrozitoare de beţie şi a doua zi i-am povestit unei bune prietene despre marile mele probleme. Spălam amândoi vase, iar eu am început să plâng. I-am spus tot, cum beam vin pe ascuns şi vomam apoi în magazia de alimente, ca apoi, trezindu-mă, să o iau de la început. Era un strigăt de ajutor. Draga de ea, a vrut să mă ajute şi, impresionată, a încercat să-mi dea sfaturi. Ruşinea a venit după aceea: am părăsit serviciul din cauza alcoolului, pentru că au aflat toţi, nu de la ea, ci de la mine.

Acum continui să beau. Nu mai rezist mult, arăt îngrozitor de slăbit

şi fără vlagă. Sunt ca o umbră pe pământ, care merge, vorbeşte, dar nu simte bucuria vieţii. Vreau să fiu fericit, să fiu iubit. Trec prin clipe grele. Sper ca, înaintând în viaţă, să nu cedez nebuniei.

23.11.2007

Aş vrea să vorbesc despre dragoste. Ce cuvânt dureros, iubirea! O singură dată am iubit cu adevărat. Raiul meu s-a transformat însă în iad.

Aş vrea să mă împart în două pentru mâine. Să mă duc la o petrecere, dar să şi lucrez. Aş alege prima variantă, pentru că e de băut, seara ar curge băutură. Sunt ameţit, am băut destul de mult. Am ieşit în oraş cu fratele meu şi cu trei prieteni. Am pus ochii pe un ospătar care mi-a adus aminte de Florin.

Am fost la nunta lui şi am avut un gust amar, căci îmi imaginam că sunt mireasa lui. Dar el nu este ca mine, este hetero. Nu i-am spus niciodată că sunt gay. Ce chestie! Dragostea este un joc ciudat: sau amândoi câştigă, sau amândoi pierd. Din noi doi, eu am fost cel care a pierdut. Nu e vina lui, ci a mea. De ce oare această inimă blestemată, pe care o port în piept, a trebuit să iubească? Şi oare de ce, atunci când nu a simţit iubire, şi-a înecat amarul în alcool? Oare aşa slab am fost?

Florin a intrat în viaţa mea când tocmai tânjeam după dragostea pierdută, şi am crezut că este omul visurilor mele. Ce crunt m-am înşelat însă! Speram că îi va înlocui pe Bogdan şi Costel, ceilalţi doi băieţi, tot hetero, care mi-au umplut sufletul cu amar şi deznădejde. Se spune că speranţa moare ultima. Eu am murit odată cu speranţa. Acum beau; alcoolul mi-e ca un frate, un frate care mă distruge încetul cu încetul.

24.11.2007

Sunt alcoolic, am băut atât de mult... Mă doare sufletul; chiar acum, când scriu, urlă inima în mine de durere. Nu am şanse să mă îndrept. Aş vrea ca cineva să aibă grijă de mine, dar cine? Sunt un alcoolic şi atât. Mi-e silă de mine, mă urăsc atât de mult. Nimeni nu poate fi prieten cu mine, pentru că-i alung pe toţi. Mi-e scârbă de mine.

26.11.2007

Gata, am hotărât să mă las de băut. Nu mai pot, mă simt slăbit şi gol pe dinăuntru şi tremur tot. Sunt plin de remuşcări; nu mai vreau să beau. Mă îmbărbătez singur şi totodată mă chinui. Sper să rezist tentaţiei. Mi-am promis, dar vreau să văd dacă am curajul să merg mai

departe. Sper să reuşesc.

29.11.2007

Scriu în jurnal. Ultima oară când mi-am aşternut gândurile aici, a fost într-un moment de beţie totală. În seara respectivă am făcut lucruri de neconceput pentru un om normal: cu mintea îmbibată de alcool, am fugit la baie şi, plângând, am încercat să-mi tai venele. Port şi acum, cu ruşine, rănile de la încheietura mâinii stângi. Acum însă nu am băut nimic. Simt nevoia unei beri, totuşi mă abţin. Nu mai vreau să pun alcool în gură.

Aseară eram pe net, când am făcut întâmplător cunoştinţă cu un tip, un gay ca mine. Am vorbit mult, m-a şi sunat. Sunt fericit că mai este cineva ca mine, care mă poate înţelege. E un băiat de treabă, pe care îl cheamă, culmea, Florin. Ce chestie, de-abia ne-am cunoscut şi am vorbit atât de multe. Două inimi pustii, două umbre ce poartă povara unui blestem, acela de a fi gay, s-au întâlnit într-un mod atât de bizar şi de simplu.

Aştept cu nerăbdare să vorbesc cu el. Mi-a plăcut vocea lui, felul lui de-a fi. Este un om ce a apărut în viaţa mea atât de banal, dar care îmi umple sufletul gol cu o fericire plăcută. Nu pot să clădesc munţi, nici să câştig curcubee, dar aş vrea ca Florin să mă lase să-i fiu prieten.

La începutul acestui jurnal am spus că viaţa e ca un tren, iar eu, pasager fiind, caut cu disperare un om care să-mi ţină companie în compartiment până la sfârşitul călătoriei. Oare omul acesta este Florin? Simt că el este cel de care mă voi îndrăgosti şi îmi doresc să nu sufăr încă o dată. Nu ştiu dacă aş mai rezista la o nouă lovitură. Se spune că îţi ia un minut pentru a-ţi da seama că o persoană este specială, o oră pentru a o judeca, o zi pentru a o iubi sau adora, şi o viaţă întreagă pentru a o uita.

Nu am băut mult în ultimele zile, doar câteva beri. Vreau să renunţ definitiv la alcool şi, dacă este nevoie, mă voi duce la Alcoolicii Anonimi. Când îl voi întâlni pe Florin trebuie să fiu un om curat. Nu cred că este omul care să mă dezamăgească, vorbeşte atât de frumos şi este atât de cald!

Părinţii mei ştiu că sunt gay, dar nu mă interesează, vreau doar să fiu fericit, merit şi eu puţină înţelegere. Ai mei nu sunt de acord cu Florin, dar eu îl iubesc, îl ador, mi-e atât de drag! Voi lupta pentru ce vreau să-

mi aparţină.

19.12.2007

Doamne, de când nu am mai scris, de când nu am mai aşternut pe hârtie dezamăgiri şi durere! Inima îmi este sfâşiată între beţii crunte şi treziri la realitate, atât de dureroase, încât îmi rănesc inima.

Florin nu mai există. M-a sunat şi mi-a spus că pleacă în Spania. A plecat din viaţa mea atât de brusc, atât de brutal! De ce trebuie să gândesc cu sufletul, să plătesc atât de scump?

Am băut mult în ultimul timp, până nu am mai ştiut de mine. Ce rost are să lupt? Pentru ce să trăiesc? Nu am niciun scop în viaţă. Am bani, câştig destul de bine, dar cu ce mă încântă asta dacă inima mi-e goală? O să beau până mor, o să intru în comă alcoolică. Moartea este singura mea scăpare.

Sunt beat, recunosc, am băut destul şi ştiu că nu mă voi opri. La beţie m-am certat şi cu Alina. Cine este Alina? Un om drag sufletului meu, care m-a iubit mult.

24.12.2007

Este ajunul Crăciunului. Se simte mirosul sărbătorilor. Singur de Crăciun, aşa mă simt, cu toate că părinţii sunt cu mine. Totuşi am un motiv de mândrie: adevăratul cadou pe care mi l-am făcut este că nu mai beau. Lupt din toate puterile să nu mai pun alcool în gură. De ieri nu m-am mai atins de băutură.

29.12.2007

A trecut şi Crăciunul. Când nu am lucrat, am stat închis în casă. M-am baricadat între cei patru pereţi ai camerei mele şi m-am gândit la trecut. De pe data de 23 am băut numai trei beri şi 100 g de coniac, puţin, spun eu. Încerc să lupt, trebuie să lupt. Vreau să devin un om curat, curat şi singur. De fapt, singurătatea îmi este ca o soră. Ce mai viaţă! Florin mi-a trimis câteva mesaje pe mess, dar ce folos? Ascult muzică şi scriu despre mine şi sentimentele mele. Am de gând să mă las şi de fumat, oare voi putea? Aveam 16 ani când am aprins prima ţigară.

Am amintit odată de Alina. Doamne, cât aş avea de scris despre fata asta! M-a iubit atât de mult, iar eu nu am ştiut decât să o rănesc. A fost singura femeie cu care am avut relaţii sexuale. Am trăit împreună doi ani.

03.01.2008

Au trecut şi sărbătorile. Nu le-am simţit, pentru că am lucrat de Crăciun şi de Anul Nou. Îmi doresc ca noul an să-mi aducă fericire. Aştept bucuriile vieţii, dar totul e în zadar.

Ce tristă zi am astăzi! Ascult din cameră certurile părinţilor: mama e beată, tata supărat şi, culmea, aşteptăm preotul, pentru a ne sfinţi casa. La beţie mama a recunoscut că are pe altcineva în viaţa ei. Ce crudă e băutura, o ştiu din proprie experienţă. M-am săturat să-i aud pe ai mei certându-se, mi-a ajuns răbdarea la limită. Sunt atâtea familii fericite, a mea de ce nu poate fi? De-abia aştept să vină preotul, ca apoi să plec din casa asta plină de tristeţe. O să mă duc să mă plimb, să beau o bere sau o cafea. Mă voi întoarce după ce se va termina totul. Durerea din suflet mă sfâşie, când îmi văd familia aşa.

08.04.2008

Viaţa e o piesă de teatru dramatică, iar eu un actor ce joacă un rol; în sală sunt oameni care nu fac altceva decât să râdă de mine. De ce râd de mine? Fiindcă beau, merg prin cluburi de noapte, fac striptis în bar sau, mai rău, mă îmbăt în mijlocul zilei şi sunt dus acasă de vreun aşa-zis prieten milos.

Ce fac eu când sunt treaz? Sufăr, mă apucă disperarea şi beau, cumpăr prieteni, pentru că mă simt singur.

Mi s-a spus să încetez, pentru că mă distrug, dar eu merg pe drumul cel rău. Parcă sunt într-un labirint şi nu găsesc ieşirea din coşmarul vieţii mele. Adevărul e că ascund marele meu secret, faptul că sunt gay. Cui să-i vorbesc despre asta?

Lunile de început de an le-am petrecut mai mult beat, ziua sau seara, nu mai spun de weekenduri, când plecam deprimat prin baruri şi beam, cheltuiam mulţi bani şi mă prosteam atât de rău, încât mă făceam de râs, ca apoi, urcat într-un taxi, să ajung acasă, unde, bineînţeles, ai mei mă certau. A doua zi regretam totul. De ce toate astea? Pentru că sunt un homosexual care vrea cu disperare să fie fericit? Durerea din inima mea este atât de mare şi nu pot spune nimănui.

Se zice că este o nebunie să urăşti toţi trandafirii doar pentru că te-ai înţepat într-un spin. Acel trandafir al cărui spin m-a înţepat se numeşte Florin. Nu este vina lui, şi nici nu este vorba despre acel Florin pe care l-am cunoscut pe internet, ci despre marea mea dragoste. Chiar ieri a venit la locul meu de muncă şi l-am servit.

De acel Florin de pe internet nici nu vreau să mai aud. Am sperat, iar el şi-a bătut joc de mine. Era doar un regizor de filme XXX care vroia să mă racoleze în distribuţiile sale, adică să fiu actor de filme porno. L-am refuzat, iar el m-a îndepărtat din viaţa lui. Ţin minte cum mi-a spus rece: „Vroiam de la tine doar să faci sex cu un negru în filmele mele. Nici nu ştii ce pierzi.” Am suferit în tăcere şi am plâns fără să mă vadă ai mei, dar a trecut.

De curând, prin faptul că am avut probleme la serviciu, mi-am dat seama ce rea este lumea. Puţini din cei care mă înconjoară au sentimente pentru mine.

06.05.2008

Mă îndrept vertiginos către distrugere, numai păcate fac. Acum câteva zile, în perioada de Paşte, mi-am invitat un coleg acasă şi, ameţit de aburii alcoolului, am întreţinut relaţii. Iar acum trei zile am venit acasă cu nişte vecini care îmi sunt şi prieteni. Eram toţi beţi şi, în timp ce unul dintre ei făcea sex cu o verişoară de-a mea, eu, în bucătărie, trăgeam de celălalt să se culce cu mine. A ieşit un scandal mare, cu bătăi şi înjurături, ca apoi să afle tot cartierul.

Nu ştiu ce este cu mine, parcă aş fi posedat. Cu cât încerc să fug de problemele pe care mi le fac singur, cu atât sunt mai atras de ele. Caut cu disperare înţelegere şi iubire, dar tot ce ating se schimbă în rău. Aş da orice să nu-mi mai fac familia să sufere. Poate ar fi mai bine să mor, aşa aş scăpa de suferinţa ce mă macină. Sunt momente când beau până nu mai pot şi de multe ori am spus că încetez, dar nu sunt în stare.

14.05.2008

Dimineaţa m-a sunat Alina şi ne-am întâlnit. Am rămas uimit de cât de schimbată este. Stau şi mă gândesc prin câte am trecut amândoi, de câte ori am minţit-o şi am făcut-o să mă ierte, ca apoi să-i frâng inima. M-a iubit, iar eu am împins-o spre autodistrugere. Poate că într-o zi voi povesti despre ea.

Sunt încântat că de două zile nu am pus alcool în gură şi că vreau să mă las de fumat.

20.05.2008

Este o zi superbă afară. Stau cu geamul deschis şi aud cântecul păsărelelor. Aş vrea să-mi adun gândurile şi să scriu pentru că am atâtea de spus, dar nu-mi găsesc cuvintele. Tot am vorbit despre problema

mea cu alcoolul, dar nu am povestit de unde a început. Sincer, nu-mi aduc aminte de primul pahar, dar alcoolul mi-a condus viața de multe ori.

Am început să beau mult când Florin, marea mea dragoste, a plecat în Italia. Mă simțeam singur. Nu știu cum iubesc cei din jurul meu, dar eu l-am iubit pe Florin cu toată inima, iar când a plecat, iadul s-a dezlănțuit în mine.

Țin minte și cum a fost prima oară cu un bărbat. Aveam 16 ani. Am invitat în casă un vecin retardat și, împins de o dorință nebună, am întreținut relații sexuale.

O singură dată am simțit plăcerea carnală. Până atunci nu avusesem relații intime în adevăratul sens al cuvântului, ci numai sex neprotejat cu heterosexuali pe care îi ademeneam la ieșirea din local, prea beți ca să-și dea seama ce se întâmplă, sau cu homosexuali necunoscuți, în locuri publice. Nu mă temeam de SIDA, oricum nu vroiam să trăiesc. Un singur bărbat m-a satisfăcut din punct de vedere sexual. Cum l-am cunoscut?

Bătea un vânt ușor și era aproape 12 noaptea. O mașină a oprit. „Unde mergi?" I-am spus. „Unde se află?" „La 30 km distanță." „OK, hai că te duc eu." Am urcat în mașină și am început să pălăvrăgesc ca de obicei, mult și inutil. După un timp, tânărul, destul de prezentabil, a spus: „O să te întreb ceva. Ești cumva gay?" Am făcut-o în mașină. Am încercat să mai dau de el, dar nu am reușit.

Am avut atâtea speranțe de la bărbații de care am fost îndrăgostit: Bogdan, Florin, Costel și mulți alții, dar de fiecare dată m-am înșelat și am suferit.

26.05.2008

Este o zi frumoasă, dar ce folos că totul strălucește afară, dacă în inima mea este întuneric? Sunt deprimat, vreau să fac multe, dar nu-mi reușește nimic: vreau să fac baie, însă mi-e lene; vreau să sun o prietenă, dar nu am chef; așa de mult doresc să beau o cafea, dar durează până o fac și nu vreau să mă întâlnesc cu tata prin bucătărie, așa că stau închis în camera mea și depăn amintiri.

În sfârșit, am îndrăznit să ies din casă și mi-am băut cafeaua la o prietenă. Tot azi m-a sunat și Andrei, un fost coleg de muncă, pretextul despărțirii mele de Alina. Ce amintiri!

Sunt mai bine de trei ani de când o cunosc pe Alina. A intrat în viaţa mea într-o dimineaţă însorită de 14 februarie, chiar de Sfântul Valentin. Ce repede a trecut timpul pe lângă noi şi ce cuplu am format! Pentru unii frumos, pentru alţii comic, eu fiind actorul, iar ea spectatorul inocent care a pus suflet în piesa de teatru pe care noi doi o jucam. Dacă aş fi fost normal, poate eram şi acum cu ea.

Cum pot descrie o relaţie atât de zbuciumată? Viaţa e încurcată şi peste măsură de ciudată. Eu gay, ea o fată inocentă, ce visa la viaţa de familie. Aşa am început să avem o relaţie bazată mai mult pe prietenie, decât pe iubire. Vroiam să fiu totuşi cu ea, o vroiam alături de mine şi, în aceeaşi măsură, o respingeam. Eram doi romantici nebuni, ce se bucurau de primele raze de soare, de frunzele din copaci şi de cei din jur. Aveam locurile noastre preferate, melodiile noastre şi vise, mult prea multe vise. Ea mă iubea, dar eu nu o iubeam, ea visa cu ochii deschişi, iar eu sufeream în tăcere că nu puteam să mă îndrăgostesc de ea. Cu timpul, relaţia noastră a devenit serioasă, ne-am cunoscut reciproc familiile, totul era parcă desprins din filmele de dragoste. Până într-o zi...

Alina îşi închiriase un apartament într-un oraş apropiat, pentru a-i fi mai uşor cu facultatea. Mă duceam tot timpul la ea şi mă prefăceam că mă simt bine. Am reuşit să facem şi dragoste. M-am chinuit să mă culc cu ea. Am închis ochii şi m-am gândit la Florin.

Nu am mai suportat însă să o mint şi mi-am spus: gata, trebuie să se termine, nu vreau să o mai fac pe actorul grăbit, nu pot să stau din milă cu ea. Eram în acel apartament, singur, meditam şi sufeream. Alina era la muncă. Am plecat, lăsând un bilet pe care scria: „Dacă mă iubeşti, lasă-mă să fiu liber." Da, vroiam să fiu liber cu adevărat şi să nu mai trăiesc în minciună; nu doream decât să găsească pe cineva care să o merite cu adevărat.

Am plecat din viaţa ei atât de urât! Eu, care sufeream din dragoste, făceam pe cineva să sufere din cauza aceluiaşi sentiment. Pentru ea a fost sfârşitul, un şoc total. Mi-a spus mai târziu că o aruncasem într-o prăpastie din care, cu multe luni în urmă, o scosesem, şi avea dreptate. Sufletul meu, rănit din cauza lui Florin, nu mai ştia să iubească, iar când ea a încercat să-mi ofere iubire, a ripostat.

Am stat despărţiţi puţin timp. Vroiam să văd ce face această Alina

care refuza cu încăpăţânare să plece din mintea mea. Într-o noapte, la trei dimineaţa, ne-am împăcat. Au urmat apoi alte luni împreună, luni în care am fost mai apropiaţi ca niciodată.

Pentru ea am lăsat un serviciu bun şi am plecat de acasă, cu toate că familia mea nu a fost la început de acord. Am ieşit din casă nervos, mă certasem rău cu părinţii, aruncând într-un rucsac o pereche de pantaloni şi albumul meu cu poze, trântind apoi uşa după mine. Mi-am lăsat mama plângând în bucătărie. Oare unde mi-a fost capul?

O perioadă totul a decurs normal între mine şi Alina; au fost probabil cele mai frumoase clipe petrecute împreună. Dar în viaţa noastră au intrat alte persoane, care făceau parte din anturajul nostru. A urmat declinul, un coşmar din care ne-am trezit prea târziu. Intimitatea noastră fusese serios afectată, iar eu începusem să urăsc tot ce ţinea de prietena mea. Nu lucram nicăieri, nu aveam bani, nici măcar mâncare, dar le spuneam părinţilor mei că îmi merge bine. Minciuni. Mâncam ceapă prăjită în tigaie cu pâine frământată de noi, în aşa hal ajunsesem.

Vina era a noastră. Primisem în apartament încă trei persoane, pentru a avea relaţii sexuale în grup. Eu şi Alina am ajuns să dormim pe jos, fiindcă paturile erau ocupate de cei pe care îi numeam „prieteni". Cât de creduli eram! Din cauza situaţiei în care singuri am intrat, nu era zi să nu ne certăm şi să nu ţipăm unul la altul.

În cele din urmă proprietarul ne-a dat afară, pentru că nu plătisem chiria de mult. Nici atunci nu am vrut să plecăm acasă. Ne-am dus în alt oraş la nişte cunoştinţe, unde am stat câteva zile. Relaţia noastră ajunsese un asemenea dezastru, încât într-o noapte am vrut să o strâng de gât.

Mă întreb de ce nu i-am spus de la început adevărul că sunt gay? Poate nu se mai întâmpla nimic din toate acestea şi nu mai treceam prin ce am trecut atunci. Ţin minte că stăteam în faţa muzeului de istorie şi mâncam pâine. Era un ianuarie rece şi întunecos. Pierdusem practic totul: casă, bani, fericire. A vrut să se arunce în faţa unei maşini, iar eu, disperat, am oprit-o în ultima clipă. Ne-am întors până la urmă acasă. Toate ne mergeau rău şi totuşi eram împreună. Nimeni nu ne-a fost alături în acele momente grele, toţi ne jigneau: fratele meu, tatăl meu şi mama ei.

Cu două săptămâni înainte de Paştele din anul 2005 ne-am logodit

într-un cadru romantic: până şi acolo am jucat teatru. Am cerut-o de soţie într-o noapte cu lună plină. Am căzut în genunchi, i-am pus inelul pe deget, iar ea a început să plângă. Logodna noastră a ţinut însă doar două săptămâni, atât. Iar Paştele l-am făcut cu familia, fără Alina.

Câteva luni mai târziu ne-am întâlnit iar, dar de-abia am schimbat câteva vorbe. Împăcarea noastră a venit ca din senin. Eram prea obosiţi de atâta suferinţă. Eram două suflete rătăcite. Am hotărât amândoi să nu ne mai minţim şi, un lucru foarte important, să nu mai lăsăm pe nimeni să se bage în viaţa noastră. Am luat-o practic de la început. A mai trecut astfel o perioadă, eu m-am angajat, apoi m-am îndrăgostit de Andrei; Alina nu mai reprezenta nimic pentru mine.

Ne-am întâlnit înainte de sărbătorile de iarnă din anul 2006 şi am hotărât, de comun acord, să ne despărţim. Ne-am separat simplu, la o cafea. Acum, după un an şi jumătate, am rămas prieteni şi ne stă mai bine aşa. Andrei a fost şi el o dragoste imposibilă. Acum ştiu că Alina m-a iubit sincer, din tot sufletul, iar eu nu am făcut decât să-i zdrobesc inima. De ce oare atâta suferinţă? Pentru că sunt gay?

03.06.2008

Sunt bucuros că fratele meu a făcut netul. Am găsit iar un gay ca mine, îl cheamă Radu. S-ar putea să ne şi întâlnim luna aceasta, dar nu prea am speranţe.

04.06.2008

Am avut o zi îngrozitoare: m-am certat cu tata, cu fratele meu, nu mai pot. Vreau să mor, pentru că inima îmi e plină de păcate. După ce m-am certat cu ai mei, supărat, am plecat în grădină, unde l-am întâlnit pe retardatul cu care mi-am început viaţa sexuală. M-am dus la el şi am încercat iar, dar, ca de obicei, nu a mers, pentru că este impotent. Acum stau închis în camera mea, singur. Sunt ameţit şi deprimat, şi vreau să-mi tai venele. Dumnezeule, ajută-mă!

11.06.2008

Recunosc că sunt un nimeni, că păcătuiesc mult, dar m-am săturat să fiu bârfit, să mă aflu în atenţia celor din jur, care mă arată cu degetul şi râd de mine.

15.08.2008

După multe ezitări, la insistenţele unei prietene, m-am dus de trei ori la Alcoolicii Anonimi. Apoi am renunţat, pentru că îmi este teamă de

oameni. Mi-am făcut însă curaj să-i spun medicului de familie că sunt alcoolic şi să-i cer trimitere pentru investigarea ficatului. Faptul că nu mi-a dat trimitere, ci mi-a făcut programare pe loc la un spital particular pentru alcoolici, unde şase zile de tratament m-ar fi costat 200 euro, m-a dezamăgit. Nu aveam banii necesari şi, chiar dacă i-aş fi avut, nu mă vindecam în şase zile.

Nemulţumit că nu primesc ajutor, mi-am schimbat medicul de familie. Cel pe care îl am acum este doctor bun. Nu i-am spus că sunt alcoolic, dar am insistat că vreau să-mi cunosc starea de sănătate. A fost de acord să mă ajute cu analizele periodice, deşi întârziasem mai bine de două luni. La ecografie s-a descoperit că am pete pe ficat. Urmez un tratament prescris de medicul de familie, dar ar trebui să merg la un specialist, faţă de care să fiu sincer cu privire la alcoolismul meu.

De două luni nu am pus alcool în gură. De când nu mai beau, am început să-mi revin fizic. Nu mai tremur, iar înfăţişarea mea s-a schimbat în bine. Uneori îmi vine o poftă nebună să beau. Ştiu că alcoolul este pe urmele mele. A venit timpul să lupt cu adevărat. Am numai 29 de ani. Vreau să trăiesc.

DUPĂ UN AN ŞI JUMĂTATE...

În urmă cu un an m-am luptat puternic cu gânduri de sinucidere, dar am cerut imediat ajutor şi nu am trecut la fapte. De patru luni merg săptămânal la întâlnirile Alcoolicilor Anonimi. Nu am mai băut de nu ştiu când. Am două săptămâni de când m-am lăsat de fumat. Am avut curajul să-i spun fratelui meu de Contra Curentului, cât m-a ajutat. I-am arătat povestea mea. Citesc în fiecare seară mărturii. Sunt din ce în ce mai bine, numai că nu prea mă rog eu aşa mult... Dar toate au un început.

GABRIEL

Provin dintr-o familie cu cinci copiii, eu fiind cel mai mic. Ca toţi tinerii care îşi caută un model de urmat mai întâi în familie, şi eu am căutat unul, dar în familia mea nu am găsit. De fapt, eu îl căutam în tatăl meu, dar el nu a dat şi nu a ştiut să fie un bun exemplu. Relaţia dintre noi, ca tată şi fiu, a fost una deficitară, deoarece el era alcoolic. Încă de mic îmi amintesc de pornografia pe care o consuma, lucru care m-a

afectat foarte mult şi mi-a deschis curiozitatea pentru sexul masculin. După vizionarea unei scene pornografice, am simulat o partidă de sex cu unul din colegii de la grădiniță, în sala de mese.

Pe la vârsta de cinci ani, un coleg de-al fratelui meu m-a provocat să fac sex oral cu el, în schimbul unei ciocolate. Nu am acceptat provocarea, chiar dacă doream să primesc ciocolata şi să-i văd sexul. Acest fapt a influenţat mult orientarea mea homosexuală şi a fost un început pentru întrebări chinuitoare: „De ce m-a abordat tocmai pe mine?", „De ce sunt curios cu privire la sexul masculin?", „Sunt oare diferit?", „Sunt homosexual?"

Fiind mezinul, dormeam cu părinții şi asistam deseori la relația intimă dintre ei. În mintea mea de copil, acest act părea a fi un viol, ceea ce mi-a produs dezgust față de relația sexuală şi m-a îndepărtat total de tatăl meu. Mi-am propus să nu fiu ca el, am adoptat-o pe mama ca model de viață şi îmi spuneam: „Dacă ea va muri, voi muri şi eu!" Din acel moment nu am mai avut probleme, nu mi s-au mai făcut propuneri sexuale, dar curiozitatea pentru sexul masculin a rămas.

Ciudat era faptul că atât la grădiniță, cât şi la şcoală, primeam roluri de fetițe, cu îmbrăcăminte specifică. Mă obişnuisem atât de mult, încât probam toată garderoba mamei în lipsa ei, încât uneori chiar şi la joacă eram în rochiță.

Pe la 10 ani am început să mă autosatisfac frecvent, consumând pornografia fraților mei, care făceau acelaşi lucru. Un an mai târziu mama a decedat, chiar dacă mă rugasem lui Dumnezeu să nu o ia. Odată cu ea „am murit" şi eu, după cum hotărâsem. Cea mai bună prietenă a mamei, o a doua mamă pentru mine, m-a luat la ea acasă pentru trei luni, timp în care nu am mai consumat pornografie şi nu m-am mai autosatisfăcut. Când m-am întors acasă, am reînceput să mă autosatisfac, la fel ca tatăl şi frații mei. Tot atunci, fiind depresiv, tânjind după afecțiune, am încercat de mai multe ori să mă sinucid.

La şcoală eram marginalizat de băieți şi mă înțelegeam foarte bine cu fetele. Cu toate acestea, simțeam atracție şi față de băieți, ca şi față de fete. Era secretul meu, despre care nu ştia nimeni.

Anii au trecut, iar eu m-am adâncit tot mai mult în aceste obişnuințe, care de acum îmi aduceau numai remuşcări şi vinovăție. La 13 ani am venit la şcoală în oraş, unde, din cauza înfățişării şi

comportamentului meu efeminat, mi s-au făcut din nou propuneri sexuale. Dumnezeu nu a permis să fiu violat, în schimb am fost marcat psihic, iar întrebările din trecut au revenit. Am început să caut răspunsuri peste tot unde aveam acces: în mass-media, în cărţi şi pe internet.

În căutarea mea am găsit răspuns la Dumnezeu. Printr-un creştin, am aflat că Domnul Isus a murit pentru păcatele mele şi că puteam scăpa de vinovăţie. Am studiat împreună Sfânta Scriptură, L-am invitat pe Isus în viaţa mea şi El mi-a luat povara păcatelor. Am fost eliberat, pentru o perioadă lungă de timp, de tot ceea ce însemna pornografie şi autosatisfacere. A fost minunat!

Dar pentru că şi Satan există, minciuna lui că sunt homosexual a revenit. Propunerile sexuale au continuat, dar de fiecare dată Dumnezeu a fost Cel care m-a protejat, iar din momentul în care am devenit creştin, am folosit fiecare ocazie pentru a împărtăşi Evanghelia şi faptul că Dumnezeu îi iubeşte pe homosexuali, dar condamnă practicarea homosexualităţii.

Acum înţeleg versetul: „Toate lucrurile lucrează spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu” (Romani 8:28), adică, toate lucrurile ciudate prin care am trecut mă ajută să-i înţeleg pe cei care se confruntă cu ele şi să le pot aduce vestea buna a eliberării.

Am învăţat de la alţi bărbaţi creştini cum să fiu un bărbat adevărat, luptând neîncetat cu atracţiile homosexuale. Deşi ele nu au dispărut, acum, la 24 de ani, sunt soţ şi tată. Sunt fericit şi doresc să fiu un exemplu demn de urmat pentru copiii mei, iar, prin puterea lui Dumnezeu, un ajutor pentru tinerii care se confruntă cu homosexualitatea.

GABY

Totul a început când eram de 13 ani. Atunci un văr de-al meu m-a chemat să mă duc cu el. M-am dus, fiindcă mi-a spus că vrea să-mi arate ceva nou. Stăteam la ţară la el şi îşi făcuse un cort. Am intrat înăuntru, mi-a legat ochii, a spus că vrea să vadă ceva, să nu mă sperii, că va intra o gagică. Am zis „bine”, şi la un moment dat am simţit că a intrat cineva.

După ce am aflat că era el, m-am supărat, dar apoi ne-am întâlnit la discotecă. Am ieşit afară, mi-a prins lănţişorul meu de aur şi mi-a zis că dacă nu-l las să facă iar, mi-l rupe. Mi-a spus că dacă nu-i fac şi eu, mă va bate, aşa că i-am făcut.

După un timp ne-am mutat în alt sat şi mi-am făcut noi prieteni. Am crezut că pot să uit totul, dar, din păcate, un prieten dormea la mine şi a început să mă mângâie, căci în seara aceea i-am povestit toate; el a profitat de slăbiciunea mea, şi iar s-a întâmplat. După aceea m-am certat cu el şi cu toţi prietenii mei, fiindcă îmi era frică să nu o păţesc iar. Era să mă sinucid, dar nu am putut, căci ceva nu m-a lăsat să o fac.

Când aveam 16 ani, mama era evanghelică, iar mie îmi plăcea, fiindcă mergeam în tare multe locuri şi tot ne rugam, cântam, deci era fain. Dar mama s-a lăsat, iar eu nu am putut ţine legătura cu fraţii. Am simţit că trebuie să rămân cu Domnul; am vrut să mă fac preot, dar înainte să mă înscriu la Teologie, m-am gândit: „Cum pot să fiu un păstor bun cu trecutul meu?” şi am renunţat. La 20 de ani am devenit ca un bătrân. Nu-mi venea să ies din casă, parcă simţeam că toată lumea râde de mine. M-am tot rugat ca Dumnezeu să mă ajute să uit totul.

După un an El mi-a arătat că pot să fiu împlinit şi cu o fată. Suntem căsătoriţi de doi ani, suntem fericiţi şi o iubesc din tot sufletul, dar trecutul mă afectează. Îmi vine mereu în minte ce a fost, şi aşa s-a întâmplat că îmi plac băieţii. Dar nu am mai făcut de patru ani nimic, numai că îmi plac, şi mă supără faptul că nu pot avea prieteni fiindcă mă tem să nu cad iar. Acum v-am întâlnit pe net pe voi, care spuneţi că, împreună cu Dumnezeu, mă puteţi ajuta să mă schimb. Ştiu că aşa putem reuşi, căci eu sunt catolic şi mă rog tare mult.

Toată viaţa mi-a fost frică să nu afle părinţii mei, pentru că mama nu-i suportă pe gay. Când era vorba de ei, îi înjura. Am trăit într-o familie unde am fost iubit numai de tata; când am avut nevoie de mama, ea mi-a dat bani, deci pentru ea contau mai mult banii şi surorile mele. Suntem şase fraţi, patru surori şi doi băieţi; eu eram din gemeni, dar fratele meu geamăn a murit. Am aflat asta la 15 ani. Poate că aceste dureri m-au făcut să devin gay.

Am avut relaţii şi cu fete. Eram cu o fată de doi ani, când i-am făcut cunoştinţă cu cel mai bun prieten al meu; după o săptămână, m-am dus la prietenul meu acasă şi i-am prins împreună, făceau dragoste. A fost

un şoc pentru mine. După aceea iar am întâlnit o fată care m-a făcut fericit, dar, după opt luni în care am fost împreună, am prins-o cu vecinul meu. Atunci m-am supărat, m-am întâlnit cu un homosexual şi ne-am culcat; asta s-a repetat încă o dată, dar nu mi-a plăcut de el şi l-am lăsat.

Acum am soție, o iubesc, dar când îmi vine să mă autosatisfac, mă gândesc la diferiți băieți, sau se întâmplă că îmi caut pe net videouri cu gay. După autosatisfacere, îmi pare foarte rău de ce am făcut şi doresc să nu mi se întâmple iar. Mă tem că nu voi putea trece peste, pentru că de când sunt însurat dorim să avem copil, dar până în momentul de față nu avem. Mi-e teamă că poate e pedeapsa mea pentru ce am făcut, dar şi dacă nu voi putea uita totul, sper să nu mai fac prostii, pentru că deja nu mă mai suport eu pe mine.

Deci mă aflu pe marginea unei prăpăstii şi sunt cât pe ce să cad în ea; doar soția mă ține, căci cu ea sunt fericit. Dar nu am curajul să-i spun. Doar atât ştie, că am un păcat mare care îmi apasă sufletul. Mă iubeşte tare şi nu mă întreabă; a spus, când simt nevoia, să-i zic, atunci mă ascultă, şi orice ar fi, nu-şi va schimba sentimentele față de mine.

Eu lucrez acasă, ea e plecată la serviciu, numai seara ne întâlnim; toată ziua la asta mă gândesc, la ce s-a întâmplat şi la ce pot face cu viața mea. Am avut un accident, mi-am pierdut cunoştința pentru şaisprezece ore. Când m-am trezit, am început să plâng că de ce nu m-a ajutat Dumnezeu să-mi pierd amintirile din copilărie? Dar mi-am dat seama că toți avem crucea noastră pe care trebuie să o ducem. Va veni timpul când va trebui să răspundem toți pentru păcatele noastre. Sunt pregătit să răspund pentru prostiile pe care le-am făcut şi sper să termin cu ele.

DUPĂ CÂTEVA LUNI...

Nu sunt în țară, am plecat cu soția în Spania, s-ar putea definitiv. Acum stăm la nişte rude. Mai lupt în fiecare zi, dar cred că sunt în stare să lupt până trec de toate, cu ajutorul Domnului. Am adus Noul Testament de la voi cu mine; aici încă nu l-am citit, dar vreau să mă pun să-l citesc pe tot. Relația cu soția e super. Duc o viață de minune cu ea.

GEO

Aş dori să-mi spun povestea, dar mi-e ruşine. Am făcut-o cu mai mulți băieți, chiar şi când eram creştin, pentru că nu am avut destulă putere şi nu m-am înfrânat.

Când eram mic, la 14 ani, am stat puțin cu o fată şi m-am simțit împlinit, apoi nu am mai avut-o, iar poftele au recurs la altceva. Am avut de-a face cu băieți. Puțin, nu aşa mult, numai joacă şi autosatisfacere, atât, pentru că eram mai copil, nu prea ştiam. Îmi dădeam seama că era o plăcere irosită. Mă simțeam mereu trist că nu eram fericit, nu aveam pace în inimă şi, de când am venit la Isus cu nouă, zece ani în urmă, nu mai ştiu exact, pentru că este mult de atunci, am început să mă bucur de viață.

Dar de curând am fost prins în mreajă de acelaşi păcat din trecut: m-am confruntat cu pornografia homosexuală. Recunosc că m-am uitat puțin pe nişte site-uri urâte, asta acum două săptămâni. Îmi este ruşine să o spun, mai ales că sunt şi creştin. Doar am privit la calculator, pe net, dar nu am avut putere să mă opresc. Sunt creştin, aşa este, am alunecat în trecut, dar nu vreau să mai alunec. De cinci ani nu am mai întreținut relații sexuale cu un băiat şi mă simt bine, chiar m-am apropiat mai mult de Dumnezeu.

Mă interesează soarta mea, unde voi ajunge. Unii spun că homosexualitatea e un păcat de moarte, care duce în jos. În ultimele zile nu m-am mai confruntat cu acest păcat, pentru că sâmbăta care a trecut am stat cu o fată; am simțit că Dumnezeu a creat pe femeie pentru bărbat şi am uitat de trecutul meu greşit. Mă gândesc să am o familie şi să mă păstrez pentru fata pe care o voi avea. Cred că nu o să mai optez pentru gay odată ce voi avea soție, nu am cum să mai fac aşa ceva. Pentru că îmi voi iubi soția, din contra, îi voi mărturisi eşecurile mele, ca să mă poată ierta şi să mă pot schimba. Eu nu sunt gay, altfel nu aveam putere să mă înfrânez atâția ani. Nu mă regăsesc în ipostaza gay-lor.

Rugați-vă pentru mine, pentru că ieri un băiat mi-a spus că vrea să facem prostii. Bineînțeles că mi-a cerut să fac asta când eram pe messenger, adică să ne întâlnim şi bla bla bla. Am rămas uimit şi tremuram, chiar nu ştiam ce să-i spun. I-am zis că nu mă mai confrunt cu aceste lucruri, şi de ce cu mine şi nu cu o fată, să-şi caute şi el o fată.

Vreau să uit trecutul meu cu el. Mă gândesc să nu spună la toți ce am discutat cu el şi să nu interpreteze că am vrut să o fac cu el. Dar el a vrut, nu eu. El este bisexual, vrea şi cu fete, dar nu poate scăpa de băieți.

Vă rog să mă ajutați, chiar am nevoie de voi ca să-l pot schimba şi să poată înțelege mai uşor că nu mai trebuie să trăim în trecut. Doresc să-l pot schimba, dar singur nu pot, dacă voi mă ajutați şi vorbiți cu mine cam ce să-i sugerez, ar fi un ajutor mare pentru mine.

Cât despre mine, L-am cunoscut pe Domnul la o biserică evanghelică unde m-au dus nişte tineri. Acolo am început să mă pocăiesc prima oară. Când am început studiile la liceu, l-am întâlnit pe acest băiat pentru care v-am spus să vă rugați. Am încercat să-i vorbesc despre Domnul Isus şi chiar l-am chemat la biserică. A venit de vreo câteva ori, dar tot nu a înțeles că trebuie să ne schimbăm şi să nu mai profite de mine. Cu timpul nu am mai locuit împreună şi nu am mai avut relații sexuale. Am continuat să mă implic în biserică şi să merg acolo constant, iar acum sunt OK. Chiar am discutat cu un pastor despre relațiile sexuale pe care le-am avut, iar după aceea dânsul s-a rugat pentru mine. I-am cerut şi eu iertare Domnului Isus, iar de atunci nu am mai făcut-o cu nimeni. Acum mă simt om ca toată lumea.

GHEO

Sunt un tânăr care L-a cunoscut pe Cristos în mod real, autentic, fapt dovedit prin naştere din nou şi mărturisit apoi prin botezul în apă într-o biserică evanghelică, şi care se chinuieşte cu înclinația sexuală față de persoane de acelaşi sex.

Cum era de aşteptat, şi toată lumea creştină este de acord cu acest lucru, conştientizez mai mult ca oricând faptul că în firea mea pământească sunt şi vor mai fi lucruri rele care trebuie înfrânate şi schimbate.

Deşi la câteva luni după întoarcerea mea la Domnul am mărturisit pastorului, iar apoi unui alt bărbat din biserica pe care o frecventam, cu ce mă confrunt, faptul că atunci, ca şi acum de altfel, puțini sunt cei care şi-au recunoscut orientarea homosexuală, adică acest gen de problemă nu a mai fost întâlnită, a făcut ca mărturisirea mea să rămână fără ecou, cei cărora m-am confesat fiind în imposibilitatea de a mă ajuta concret.

Anii au trecut, am continuat să merg la adunare, am căzut şi am trăit în păcatul homosexualităţii o perioadă de timp, iar am mers la adunare... Ei bine, în loc să vedeţi acum din mărturisirea mea un om care se tot plimbă când cu adunarea, când fără adunare, să ştiţi că în tot acest timp am trăit nu doar cu vina că am această înclinaţie, dar şi cu faptul că, oricât de mult timp ar trece şi oricâte transformări ar avea Biserica, în general vorbind, ajutor și speranță în această direcţie la noi nu există.

Iar „plimbarea" mea când cu Biserica lui Dumnezeu, când fără ea, este tocmai dovada apartenenţei mele la Dumnezeu şi la Biserica Lui, dovada faptului că sunt conştient că, despărţit de El şi de fraţi, viaţa mea aici nu ar avea nicio valoare şi că, în acest fel, aş pierde şi locul pe care mi l-a pregătit Dumnezeu sus în cer. Acum sunt cu adunarea. Mă târăsc ca un vierme ca să rămân măcar mântuit, ca să nu mai vorbesc de lucrare şi răsplata ei. Despre ce va aduce ziua de mâine, fără un ajutor concret din partea Bisericii, nu pot să bănuiesc.

Nu ştiu cât de mult contează pentru unii acest amănunt, dar ţin neapărat să spun că am făcut parte dintr-un grup de misiune, am fost lider într-o anumită direcţie, iar Dumnezeu S-a folosit de mine. Consider că am o chemare concretă din partea Lui, cu alte cuvinte Satan mă doboară cu acest păcat şi mă face absolut inutil, o persoană de care te poţi lipsi fără nicio problemă. Am pierdut luni şi ani din viaţă chinuindu-mă pur şi simplu, în paralel cu bucuria şi satisfacţia pe care Dumnezeu a adus-o multora, prin darul pe care mi L-a dat şi prin slujirea pe care am făcut-o. În ultima perioadă am rămas numai cu nostalgia și cu speranța că acele vremuri se vor reîntoarce.

Referitor la acest site, care se vrea a fi un mod de ajutorare a celor care se luptă cu homosexualitatea, cred că mărturiile unor băieţi binevoitori din România, care au sau nu ceva tangenţă cu Biserica, nu sunt de ajuns. În alte ţări unde creştinii au conştientizat mai demult această nevoie, cei în cauză sunt încadraţi în grupuri de rugăciune, de părtăşie, unde se ajută reciproc. Simpla mărturisire într-o biserică de la noi nu ajută cu nimic, dacă nu există deschiderea de a-i ajuta concret pe cei care se confruntă cu atracţii faţă de acelaşi sex. La noi simpla mărturisire ar atrage mai degrabă anatema din partea multora, deşi creştineşte ar fi să existe compasiune. Din păcate, cineva care se luptă cu homosexualitatea va fi privit întotdeauna altfel.

Sunt destui evanghelici în această situație. Marea majoritate postează ici şi colo, pe vreun blog, câte o părere. Oficial nu ştim câți sunt, pentru că mentalitatea din Biserică împiedică o mărturisire sinceră a orientării homosexuale şi curajul de a cere ajutorul în Biserică. Cred că fiecare este conştient că fără ajutor nu poate face nimic. Dar cine să ofere ajutor? Un blog? O mărturie? Cu părere de rău spun că Biserica, în felul în care gândeşte astăzi, nu este bună pentru evanghelicul care are atracții față de persoane de acelaşi sex. Spun aceasta pentru că frecventez biserica şi cântăresc spiritul ei. Ar fi un şoc iremediabil, atât pentru mine, cât şi pentru ei, să afle cu ce mă confrunt. Chiar şi dacă o singură persoană din biserică ar şti acest lucru, şi nu ar avea o inimă şi o concepție pur biblică şi după inima lui Dumnezeu, ar fi un dezastru.

Lucrurile pleacă de la modul de a gândi al majorității. Aruncăm cu versete care condamnă homosexualitatea, dar uităm că Biblia nu se rezumă la nişte versete. Cuvântul lui Dumnezeu este duh care dă viață, nu slovă care omoară. Dumnezeu a vorbit şi vorbeşte, din Geneza până în Apocalipsa.

Da, homosexualitatea ca mod de viață este păcat, dar Dumnezeu nu a făcut niciodată liste cu păcate mari şi păcate mici, cum că dacă unul se uită după un bărbat este păcat capital, iar dacă altul se uită după o femeie, poate fi trecut cu vederea. Ambele sunt păcate, iar Domnul va pedepsi şi pe unul, şi pe celălalt, cu aceeaşi măsură. În Vechiul Testament se aminteşte concret ca bărbatul care întreține relații sexuale cu alt bărbat să fie omorât, dar relațiile sexuale în afara căsătoriei cum erau pedepsite? Tot cu moartea. Până la urmă rădăcina este aceeaşi în ambele cazuri.

Noi tratăm lucrurile la suprafață. Condamnăm pe gay, dar facem ochi dulci fetelor în biserică, sau invers, băieților. Şi aceasta pentru că este considerat „normal". Nu vedem că de fapt încălcăm aceeaşi regulă şi ne batem joc de acelaşi Cuvânt al lui Dumnezeu.

IOAN

Sunt supărat doar pe mine. Trebuie să vorbesc, dar nu sunt pregătit acum. De ce sunt trist? Ei, sunt multe de spus. Încă nu-mi revin, cam aşa se spune. Mai las timpul să treacă, şi o să văd.

Am primit o lovitură în suflet. M-a înşelat prietenul. A fost duplicitar, m-a mințit. Ştia că dacă îmi spunea adevărul, nu mă implicam. Nu am crezut că ar fi posibil, aici am fost naiv. Am sperat că dacă sunt sincer, corect, mi se răspunde la fel, dar nu a fost aşa. Nu m-a părăsit, nu l-a părăsit, a fost cu amândoi. Am stat împreună aproape doi ani. Cu celălalt era de patru ani când a început cu mine. E greu totul şi ştiu că eu am greşit. Oricum, sunt destul de derutat. Nu am motive de bucurie, doar reflectez.

Când am cunoscut-o pe soția mea, totul a fost frumos. La început era mai mult o prietenie, dar în timp a devenit ceva mai mult. Am uitat de toate, dar apoi am plecat la Bucureşti, iar după cinci luni am cunoscut un băiat care mi-a devenit prieten şi nu numai... În anul acela m-am căsătorit. Soția mea a fost singura femeie care m-a atras sexual.

Căsnicia noastră a durat cincisprezece ani şi jumătate, din care în ultimii aproape nouă ani am fost cuminte... total, deoarece revenisem acasă şi eram împreună. Până atunci eu locuisem în capitală. Familia mea era acolo, urma să vină şi soția, dar nu a reuşit, şi m-am dus eu la ea. Nu credeam că mai există homosexualitatea până l-am întâlnit pe amicul meu, când soția era gravidă, spre final. Deşi el era mult mai tânăr decât mine şi aveam studii diferite, eram nedespărțiți. Soția se întreba ce pot să discut cu el. Era mereu la mine, se înțelegea foarte bine cu fiul meu.

Îmi iubesc mult copiii. Băiatul are 14 ani, învață bine, face sport de performanță. Fetița are un an şi şapte luni. Are probleme de sănătate. A făcut operație la inimă, oricum, nu este bine.

Sunt încă amețit de o discuție cu fostul meu partener. Zbuciumul sufletesc este mare. Nu se schimbă nimic, doar că relația mea cu el se duce. Nu pot accepta să fie cu mine şi cu altcineva în acelaşi timp. De două luni nu am mai întreținut relații. De fapt nu mi-a plăcut niciodată sexul cu bărbați; el ştia, şi intenționat făcea să se întâmple. Nu vrea să renunțe la niciunul dintre noi. Celălalt prieten al lui mi-a spus că nu se

desparte de el, pentru că soţia lui ştie de el.

Am intrat în lumea gay nepregătit, m-a luat totul prin surprindere. Sincer, rana este mult mai adâncă decât era. Nu mai am niciun fel de încredere în oameni, sunt la pământ sufleteşte.

Tocmai am citit mărturia lui Marius. Interesant. Am să reflectez, deoarece simt şi eu cam la fel. Dacă o să vrea, putem vorbi. Nu mă duce gândul la sex, dar este curios că mă simt bine când vorbesc cu unii ca mine. Nu ştiu cu ce m-ar putea ajuta un consilier, parcă şi Marius spunea asta. Multe vor depinde doar de mine.

Oricum, mă lupt pentru un job, atunci o să-mi fie gândul ocupat altfel. Acum nu lucrez şi este rău pentru mine şi pentru copii. La vârsta de 46 de ani este mai greu. Există facilităţi pentru angajarea celor de vârsta mea, dar anumite firme nu se complică. Multe sunt doar pe hârtie. S-au tot redus posturile. Sunt într-o zonă destul de moartă, şi vârsta... O să mă descurc, sănătos să fiu, dar sufleteşte sunt bolnav tare. Nu-i aşa că viaţa este ciudată? Ispitele sunt cu atât mai mari, cu cât rugăciunile sunt mai multe. În mine o să găsiţi un om bun, dar din păcate slab. Am luptat mult patruzeci şi şase de ani cu mine.

Urmează o zi mai neagră din viaţa mea. Vor fi doi ani de când am cedat unei ispite de care m-am ferit toată viaţa, şi de acolo a început un şir de necazuri, chiar dacă nu imediat. De atunci s-au întâmplat multe, iar eu cred că este o plată a păcatului săvârşit. Moartea soţiei, boala fetiţei, suferinţa mea.

Dacă v-aş spune că la telefon era amicul pentru care sufăr? A fost un moment când puteam să mă stăpânesc, să-l las să sune şi să nu-i răspund. Dar acum instinctul a fost mai puternic, m-a sunat şi am răspuns. Sunt trist că nu m-am stăpânit, trist de mai multe. Am procedat într-un anumit fel. Poate o să fie bine, poate mai greu. Este o zi de suferinţă, cu dureri. Cât timp o să fie aşa? Faptul că mă îndepărtez de el nu mă face deloc mai fericit. Am vorbit aproape toată ziua la telefon, iar apoi s-a schimbat pe seară de numa'... Şi ieri niciun semn, dar nici eu nu l-am căutat. Nu merg spre bine, tot rău este în sufletul meu.

Am mai citit câte ceva de pe site. Văd că toată lumea trăieşte câte o dramă. Ultimele două mărturii sunt bune, dar nu se vindecă rana mea cu ele. Realitatea doare rău. Ce spune Mircea, nu e acelaşi zbucium? Nici eu nu am făcut-o nouă ani şi...

Se țin necazurile de mine. Obsesia mea este mai departe pentru el, iar de câteva zile a murit mama şi de aceea sunt şi mai trist. La necaz m-a ajutat mult, era foarte credincioasă. Oricum, e greu, aşa e viața. Rugați-vă pentru mine. Sunt destul de zbuciumat sufleteşte, iar apoi cum o să mă îndrume Dumnezeu aşa o să fie, fără voia Lui nu putem face nimic. Mai am de lucru cu mine, să mă pot elibera de multe. O să încerc să mă rog mai mult, să vorbesc cu un duhovnic. Sunt nefericit din cauza luptei cu mine însumi. Doar eu singur mă pot lupta cu mine şi credința, Dumnezeu. O să văd ce fac. Trebuie să uit tot, aceasta în primul rând.

IONUȚ

Se pare ca nu sunt în stare să am grijă de viața mea ca să pot trece singur peste această problemă pe care o am. Am abia 17 ani şi, spre ruşinea mea, sunt atras de cei de acelaşi sex.

De mult simt o atracție pentru băieți, şi tot de mult îmi doresc să mă schimb. Când am fost mai mic, cam pe la 14 ani, am făcut sex cu un coleg de clasă. De atunci am tot încercat să mă schimb, dar se pare că încă nu am reuşit. Nu de mult am fost la un preot la o mănăstire, să vorbesc despre ce mi se întâmplă şi despre ce aş putea să fac. După ce am vorbit cu preotul, mi-am dat seama că ce fac este foarte rău.

De când am vorbit cu acel preot, am încercat să mă schimb şi chiar simțeam că rugăciunile şi implorările la Dumnezeu îmi sunt foarte folositoare. Asta până acum câteva zile, când am vorbit cu un tip pe net şi ne-am şi întâlnit. Am mers la el acasă şi am făcut sex. Regret foarte mult ce am făcut şi îmi doresc din tot sufletul să fiu altfel. Cred că este puțin cam târziu să mai schimb ce am făcut cu acel bărbat, dar se pare că trebuie să uit, deoarece îmi doresc să devin o persoană normală. Nu sunt decât câteva zile de când s-a întâmplat, dar mă gândesc într-una că ce am făcut este foarte urât.

Pot sa spun că de când mă rog lui Dumnezeu, nu mă mai gândesc la băieți. Vouă, care sunteți în situația mea, vreau să vă zic că dacă o să ne rugăm lui Dumnezeu neîncetat şi dacă ne dorim din suflet să ne schimbăm, o să reuşim. Simt că deja am făcut un pas spre schimbare, chiar dacă este foarte mic. Schimbarea este posibilă, merită să încercam!

DUPĂ ŞASE LUNI...

Am citit mărturiile, inclusiv pe a mea. Mi-am adus aminte prin ce am trecut. A fost dureros. Oricum, aş vrea să trec peste tot, pentru că nu mai am nicio atracţie pentru băieţi. Au început foarte mult atracţiile pentru fete. Iubesc ca un nebun. Mă îndrăgostesc repede de o fată. Este semn bun. Înseamnă că m-am schimbat.

KLAUS

Despre mine ştie doar mama mea, care m-a prins sărutându-mă cu Adi. I-a fost greu să accepte din prima, dar cu timpul s-a acomodat. Bineînţeles, a început să spună că e un blestem pe noi şi chestii din astea. A fost şi pe la preoţi, dar... nimic.

Mai am un frate şi două surori. Eu sunt cel mai mic. Fratele meu are 35 de ani, e căsătorit şi are o fetiţă de 7 ani. Să vă spun cum mă înţeleg cu cumnata mea? Unul „hăiţi” şi altul „cea”. O soră are 34 de ani, doi copii, o fată de 11 şi un băiat de 12, iar cumnatul meu e plecat în Italia din 4 mai. Şi-a găsit de lucru pe şantier abia la sfârşitul lunii. Iar cealaltă soră are 32 de ani şi e divorţată, are un copil de 10 ani. A divorţat la un an după ce a născut, s-a recăsătorit patru ani mai târziu, dar a divorţat după un an, şi de trei ani umbla cu cineva, iar acum s-au certat. Am să vă povestesc pentru că sunt şi eu implicat, ca să zic aşa.

Cu părinţii mă înţeleg foarte bine, mai ales cu mama, iar cu tata nu pot să spun că nu mă înţeleg bine, dar mă crede tot un copil, toată ziua mă alintă, şi mă cam supără. Sunt pensionari amândoi, iar tatăl meu se simte prost. Acum câteva zile i-a venit rău de la... – rinichi, cred – şi a trebuit dus la spital. I-au făcut nişte analize şi au zis că nu are nimic. Tata crede că are cu pancreasul, şi numai cu el nu vreau să aibă. Acum zice că se simte bine, dar nu prea cred.

Să ştiţi că fiecare, când a auzit numele meu, m-a întrebat de ce naţionalitate sunt: „Neamţ, italian, sau ce eşti?” Eu sunt român! „Klaus” mi l-a dat mama, că-i plăcea mult numele acesta, iar celălalt prenume, tata. Numele meu de familie e un nume italian: străbunicul şi străbunica mea erau italieni. Sunt ortodox şi cred în Dumnezeu, cu toate că uneori m-am lepădat de El.

Dacă ar fi să vă scriu întreaga mea poveste, şi tristă şi voioasă, aş

începe chiar cu naşterea mea, când bunica (mama tatălui meu) şi mami se păruiau din zori până-n noapte în legătură cu numele meu. Nume am primit abia la o lună. Bunica vroia să-mi pună numele Niculă (aşa îl chema pe bunicul), iar mama nu şi nu, că ei nu-i place numele ăsta. Buni: „Ba da”, mami: „Ba nu”, până s-a enervat mama şi a zis: „Ştii ceva, eu l-am făcut, nu tu.” Oricum, bunica şi acum mă strigă „Niculă”, iar mami și buni încă își mai scot ochii pentru mine.

Când am împlinit 6 ani, chiar de ziua mea a murit mama bunicii din partea mamei. Cum? Cică mătuşa mea ar fi căzut pradă unui blestem (să nu se poată căsători şi să nu aibă parte de bani). Bunicii mei erau disperați. S-a auzit că ar fi un vraci într-o comună la 30 km de Oradea. Au plecat cu maşina cu cineva. Ce le-a spus vraciul nimeni nu ştie, pentru că au avut un accident de maşină în care au murit toți trei, bunicii şi şoferul. Accidentul s-a produs într-o curbă foarte periculoasă.

După cum v-am spus, bunica (mama tatălui meu) nu se înțelegea bine cu mama, şi nici acum nu se înțeleg. Mama a leşinat la înmormântarea celor doi bunici, bunica i-a dat vin să bea, iar după înmormântare i-a zis tatălui meu că mama a leşinat pentru că era beată. Bineînțeles că au urmat certuri, ba mai mult, tati a lovit-o pe mami. Mama, deşi nu vroia, a cerut divorțul, iar la tribunal am fost nevoit să locuiesc cu tata, pentru că avea o situație financiară bună, mama nu lucra nicăieri şi o considerau, mai bine zis au acuzat-o că ar fi alcoolică, iar copiii nu sunt lăsați cu persoane alcoolice.

La 7 ani am plecat la Craiova, unde am stat patru ani, tatăl meu fiind transferat cu lucrul, timp în care nu am mai văzut-o pe mama. I-am scris când eram în clasa a patra, când am dat peste adresa ei. Bineînțeles, a venit la mine şi ne-a găsit tata. M-a lovit şi a lovit-o şi pe mami, făcând-o în continuare bețivană, şi a amenințat-o că dacă se va mai apropia de mine o va ucide. Tata a cerut să fie transferat la Braşov, unde am rămas încă patru ani, timp în care mi-am aranjat fuga. După ce am terminat generala am fugit la mami. Tata şi-a dat seama unde aş fi putut fi, aşa că a venit după mine, dar... am rămas cu toții împreună. Tata şi mama s-au împăcat. Credeam că filmul se termină aici, dar de fapt asta a fost partea întâi.

Partea a doua începe când ajung la liceu. Între timp, sora mea, Monica, certându-se rău de tot cu mama, iar pe urmă cu tata, a fost

nevoită să se mute din apartament şi a stat cu chirie. Apartamentul a fost vândut de mama, care mi-a cumpărat mie o garsonieră, restul banilor depunându-i la bancă. Ai mei s-au mutat la țară, iar bunica, vrând-nevrând a acceptat împăcarea părinților mei.

Mie, cum am trăit numai cu tata, mi-a fost greu să mă uit după fete. Îmi plăceau bărbații, ştiam că sunt mai în siguranță cu ei. De multe ori l-am surprins pe tata gol, din întâmplare, şi mi-a plăcut să văd numai bărbați goi.

Prin noiembrie m-am gândit să vorbesc cu Monica să vină să stea cu mine, pentru că refuza să stea cu cealaltă soră a mea. A acceptat repede, promițându-mi că-mi va face mâncare şi va spăla rufe. Dar nu pentru asta am chemat-o să stea cu mine, pentru că ştiu să gătesc mai bine decât mama. De multe ori o scutesc şi fac eu mâncare. Şi ce mâncare!

Totul merge bine, până când ajung să-l cunosc pe iubitul ei (acum fostul). Eram în clasa a zecea. Avea 35 de ani şi adevărul este că arăta foarte bine. Mi s-a destăinuit că ar fi bisexual, şi dacă mă deranjează, să-i spun. Am zis că nu mă interesează ce e şi ce nu e. În fine, sarcasmul lui ne-a cucerit pe toți, făcându-ne să avem mai multă încredere în el. Ca să vezi, el era foarte gelos nu numai pe sora mea, ci şi pe mine. De ce? Ea lucra o zi cu o zi, de la 7 dimineața la 8 seara şi ajungea târziu, iar eu după ora 9 seara ieşeam cu prietenii. A început să facă gură că sora mea s-ar uita numai după taximetrişti, iar eu mă distrez cu toate *** noaptea. Lucru ce a ajuns la urechile tatălui meu. A început un scandal de proporții. Bun! S-a uitat.

În clasa a unsprezecea, în ultima zi de şcoală, nepoțelul meu, Dorin, era la fratele meu, cu fiica lui, iar sora mea era la serviciu. Am ajuns pe la ora 10 acasă, unde-l găsesc pe el. Vesel ca de obicei. S-a legat de mine. A început să mă strângă la pieptul lui, îmi zicea că mă iubeşte şi că nu poate trăi fără mine, şi că ce s-ar face el dacă eu plec în vacanță. Ba mai mult, mi-a zis că va veni tot a doua seară să mă vadă. Bineînțeles că am încercat să scap din brațele lui, dar nu am putut. M-a trântit pe canapea şi a sărit la mine. Vroia să mă violeze, dar l-am lovit cu scaunul care se afla prin apropiere; i-am spart capul. Am încercat să mă îmbrac repede, ca să scap de el. M-a lovit atât de tare, încât am crezut că mi-a rupt maxilarul. În cele din urmă am reuşit să fug.

M-am întors acasă la 10 noaptea, în speranța că nu-l voi găsi acolo.

Când am intrat înăuntru, am crezut că pic jos. Sora mea şi el. Am tăcut. M-am aşezat pe canapea. El m-a întrebat unde am fost, iar eu am zis: „Cu prietenii." Sora mea a plecat la baie. „Să nu îndrăzneşti să povesteşti ce s-a întâmplat, ca să nu ţi se întâmple ceva." Nu am îndrăznit să spun nimănui. Pur şi simplu m-am închis în mine. Am plecat a doua zi la ţară, iar la trei zile după plecarea mea, sora mea şi el au ajuns şi ei, nervoşi foc. „Bun! S-a aflat!" mi-am zis eu, dar să vezi: „De ce ai furat 150 DM?" m-a întrebat el, când eram cu toţii la masă. Eu nici nu ştiam că ei au mărci, Dumnezeu mi-e martor că nu le-am furat niciun ban. Ba, că numai eu i-am putut lua – şi sora mea. Nu am crezut-o în stare să zică aşa ceva. Adică eu o primesc în casa mea, iar ea mă acuză pe mine de furt? Am crezut că... nu ştiu, explodez de ura pe care o aveam. Am fost acuzat de furt! „Nu credeam că ai să ajungi un hoţ" (tata). Numai mama m-a apărat, că dacă aş fi luat banii, s-ar fi văzut ce mi-am cumpărat cu ei. Dar asta nu m-a ajutat cu nimic. Închei aici o parte din viaţa mea.

În legătură cu garsoniera. Era a tatei, urma să treacă pe numele meu după ce împlineam 18 ani. Dar nu a fost aşa. Chiar despre asta voi scrie acum.

Am revenit în oraş odată cu începerea ultimului an de liceu. Era un an greu pentru mine. În cele trei luni (octombrie, noiembrie, decembrie) în care s-au întâmplat destule, Paul şi Monica, sora mea, pun la cale un plan ca să-mi ia garsoniera. Uite ce au făcut. El are pe cineva la poliţie – are el mai mulţi. Îl pune pe unchiul său drept tata. Îi face buletin, certificat de naştere şi de căsătorie, şi declară garsoniera pe numele lu' soră-mea. Slavă Domnului că a avut şi ea minte.

Eu încercam să uit ce s-a întâmplat cu Paul, dar el nu mă lăsa. Mă necăjea tot timpul. Că nu-i deschid uşa la timp sau că o ţin închisă toată ziua. „Că nu intră nici *** pe tine." Între timp aflu că intenţionează să vândă garsoniera. Bineînţeles că mi-a cerut permisiunea să cumpere un apartament. Am acceptat, pentru că rămânea tot pe numele meu şi mai puneau ei bani de la ei. De unde aveau bani? Lucrau la aceeaşi firmă, furau carne şi slănină şi mergeau s-o vândă pe la magazinele din Cluj, Timişoara şi Arad.

Pe lângă toate astea, iar vine Paul şi-mi bagă mie în cap că sora mea se întâlneşte cu nu ştiu cine şi s-ar putea („Nu s-ar putea, ci sigur") că

are sifilis. „De ce mai umbli cu ea?” am întrebat eu. Sincer să fiu, nu l-am înţeles ce a zis. Dar îi spune lu' soră-mea că de fapt eu am sifilis, că i-am spus că m-am încurcat cu o prostituată, pe numele ei Lucica (fosta mea colegă de liceu). Nu am apucat să mă apăr pentru că nu am putut, fiindcă amândoi au o gură cât o şură, şi am zis că mai bine tac. S-au dus la ceva medic şi mi-au adus nişte medicamente. Nu le-am luat. Am minţit că le iau, dar le aruncam în coş, până când m-a prins el că nu le beau.

Între timp, cunosc un tip la şcoală. Îl chema Marius. Arăta foarte bine şi se purta frumos cu mine. Era la seral în anul doi, cred că profesia încălţăminte, nu mai ţin minte. Nu am făcut-o niciodată cu el, doar ne sărutam. Dar iată cum ne-am întâlnit. A apărut un anunţ în revista *** (pe vremea aceea citeam revista asta): „... tânăr simpatic, doresc să cunosc un băiat brunet până în 18 ani, numai din Oradea...” Nu am stat pe gânduri, i-am scris. El era din apropiere. Eu pe tipul ăsta îl cunoşteam din clasa a unsprezecea, dar pe atunci numai ne salutam. Mi-a propus să ne întâlnim în Parcul ***, un loc nici prea retras, nici populat, într-un cartier de bogătaşi; pe acolo sunt nişte vile de-ţi pică ochii. Bineînţeles că noi nu ştiam cum arătam (vorbeam doar la telefon), asta credeam eu, dar...

A început o poveste de dragoste la care eu nu puteam pune suflet, cum s-ar zice. Nu ştiu de ce, dar nu am simţit nimic care să mă satisfacă. Şi cred că am făcut bine că nu am pus suflet. Acum îl urăsc pe Marius. Crăciunul l-am petrecut cu el şi cu nişte prieteni, la el. Şi am jucat „cruce”, în cine rămâne, adică cine pierde face striptis. Am acceptat pentru că eu niciodată nu pierdeam la jocul acesta, însă am avut neplăcuta surpriză să pierd.

Vine Revelionul, pe care l-am petrecut cu părinţii la oraş, cu cealaltă soră a mea, Tatiana, şi cu nepoţii; cumnatul meu fiind taximetrist, lucra. Monica plecase cu Paul la Braşov la Poiană, iar pe Dorin, fiul ei, l-a lăsat cu noi. Seara îmi deschid şi eu gura, acuzându-l pe Paul că se comportă ca un animal cu mine. Le-am spus şi despre chestia cu sifilisul, că aş fi încurcat cu Lucica, că el a inventat totul, iar ai mei au rămas şocaţi. Mai puţin tata, căruia nu-i venea să creadă. Zicea că mi s-a urcat şampania la cap. Dar nu-mi păsa dacă mă crede sau nu. Mă simţeam ceva mai uşurat. Tatiana şi Avram, după câteva zile, mi-au propus să mă mut cu

ei. Nu am acceptat pentru că aveam deja o casă, nu-i aşa? (Aveam.)

Am uitat să vă mai spun ceva. Prin decembrie, seara, după ce m-am despărţit de prieteni, am plecat acasă. Era ora 7. Paul nu era la noi, iar eu am deschis televizorul ca să mă uit la „Sunset Beach”. A venit Paul. „ Ce *** cu televizorul ăsta, toată ziua merge, numai consumi curentul, tu nu vezi ce scump e, că nu tu plăteşti. Ia stinge-l!” A sărit nepotul meu, Dorin, care i-a luat telecomanda din mână, ca să nu-l stingă. Sora mea era în bucătărie şi nu văzuse faza cu telecomanda. Bineînţeles că a urlat la mine că aş fi luat telecomanda de la el din mână. „Nu tu ai cumpărat televizorul. De ce te uiţi la el?” Apoi, către sora mea, care-şi făcea apariţia: „Şi tu eşti vinovată, a ajuns propriul tău frate să te comande pe tine.” „Eu nu dau ordine la nimeni, iar tu nu mai fă gură în casa mea, ai înţeles?” „Atunci de ce nu plăteşti şi tu la Asociaţie?” Eu nu plăteam pentru că îi dădeam soră-mii în fiecare an o sumă (ce-i drept, o dată), iar cu aceşti bani putea să plătească pe tot anul o persoană. Lucru pe care el nu l-a ştiut, şi i-am zis. Nu i-a plăcut. A ieşit afară din garsonieră, înjurându-mă. Apoi nu a mai vorbit cu mine.

Iată că a venit şi ziua când trebuia să ne mutăm. Paul a lipsit toată ziua, pe motiv că l-ar fi trimis şeful său la Timişoara cu carne. Am ajuns în noul apartament. Era foarte luxos şi totul era mobilat cu o mobilă... ai de capul meu. Super!

„Că stau prea mult acasă”, a început el iar. Dar eu nu mai puteam să mă tot plimb, pentru că mă aştepta bacul şi examenul la facultate. Că nu iau eu nici bacul, nici la facultate nu intru, pentru că-s prost bâtă. „Da, aşa nu voi lua eu bacul, dacă mergi pe la şcoală să plăteşti pe directoare.” Că nu-l salut când intră în casă. Acum să stăm puţin să ne gândim. Cine salută primul? Cel dinăuntru, sau cel care intră, indiferent de vârstă? „Că tu trebuie să mă respecţi, că-ţi pot fi tată.” „Te respect cum mă respecţi şi tu, cu meschinăria pe care o ai în tine”, am zis eu. „Cum adică?” „Caută în dicţionar, ca să vezi ce deştept sunt. Tu ce crezi, că nu mi-am dat seama că pentru aceea nu mă laşi în pace, pentru că nu te-am lăsat să te culci cu mine?” Nu a vrut să recunoască la început, dar pe urmă l-am făcut să recunoască. Mi-a zis că mă urăşte şi că va face tot posibilul să-mi distrugă viaţa, că are dovezi că mă prostituez şi că va dovedi asta în faţa părinţilor mei. Chiar l-am rugat să o facă. Apoi mi-a părut rău.

Am plecat în sat şi le-am spus alor mei ce s-a întâmplat. Atunci tati s-au supărat foc şi a plecat a doua zi la oraş, ce-i drept fără mine, şi s-a certat cu sora mea. Sincer, îmi era frică să merg acasă în Oradea. O noapte am dormit la Tatiana, apoi am plecat. A început un scandal. Că eu nu văd câte a făcut Paul pentru noi? „Ba da, încă foarte multe, mai ales mie." Că el mie nu mi-a făcut niciun rău. Nu i-am zis chestia cu violul, pentru că ar fi zis că-s dus de acasă. Aşa că am tăcut şi am suferit.

Când tati s-a certat cu sora mea, nu a dat şi de Paul. Se termină şi luna martie. Începe aprilie, când îmi dispare periuța de dinți. Am întrebat-o pe sora mea dacă nu a văzut-o ea. A zis că nu a văzut-o. Am plecat în sat. Când am revenit, iar scandal, cu Paul şi cu Monica. Că numai eu am aruncat periuța de dinți şi acum zic că mi-ar fi furat-o Paul, ca să-l bag în vină, ca părinții mei să-l urască şi mai tare. Iar eu aşa ceva nici nu am vorbit cu ai mei, nici despre dispariția periuței de dinți, nici că ar fi luat-o Paul. Mai bine tăceam din gură, dar aşa-mi trebuie, de parcă n-aş fi fost cu lecțiile învățate. Puteam să merg să-mi cumpăr alta, numai că aşa-i omul. Ştiți ce a făcut? Mi-a aruncat bani ca să merg să-mi cumpăr o periuță de dinți. Nu i-am luat, i-am lăsat pe jos, spunându-le că am bani.

Şi încă ceva ce m-a deranjat foarte mult, şi nu m-am abținut să nu le zic. Mi-a spus că folosesc săpunul şi şamponul lor. Nu era adevărat. Erau toate ale mele. Săpun antibacterian, şampon, spumă fixativă, parfum, deodorant şi mai ştiu eu ce, toate erau ale mele, le-am cumpărat de la Oriflame. Că de unde am avut eu atâția bani? Pur şi simplu mă considera ca pe unul de pe stradă. Iar el, când se spăla şi se parfuma cu obiectele mele, tăceam. Nu am zis nimic că am reuşit să mă spăl cu şampon numai de două ori, nu am zis nimic că mi-a spart sticluța de after shave. Că eu nu am nimic, toate el le-a cumpărat. „Că faci de patru ori pe săptămână baie şi deja a început să cadă zugrăveala." Dar ştiți ce-i culmea? Zugrăveala cădea în hol, nu în baie. M-a scos din vană şi m-a târât după el să văd cum cade zugrăveala.

Într-o zi nu a fost apă caldă şi nici rece toată ziua. Seara a venit cea rece. A început să urle la mine că de ce nu am spălat vasele, că mâncăm ca porcii (se referea la mine şi Dorinel) şi nici nu ne grăbim să le spălăm. „Tu nu vezi că mă joc cu nervii tăi?" mi-a zis el în fața lui Dorin. „Nu trebuia tu să mergi să te plângi lui taică-tău pentru toate

cele întâmplate. Eu am vrut să te pun la încercare, ca să văd cum judeci şi să te ajut să intri la Poliție." „Parcă vroiai să te răzbuni pe mine", i-am amintit eu. „Era o glumă." Nu l-am crezut.

Şi acum mă bombardează el şi mă loveşte unde mă doare cel mai tare. Pe 5 iunie, nu uit ziua asta cât voi trăi, vin tati şi mami la noi, când apare Paul. „Acum am să vă arăt eu vouă... Klaus nu e cine pare." Atunci le arată pozele în care făceam striptis (jocul de la Crăciun cu Marius). În momentul acela, în care toți se uitau la mine cu ură, ca la un gunoi, iar Paul zâmbea, că în sfârşit a ajuns să se răzbune, îmi venea să sar de la etaj. Nu ştiam cum să le explic că de fapt era o joacă. Însă am observat ceva, eram într-un bar de noapte, nu acasă la Marius. Mi-am dat seama că falsificase poza pe calculator. Îi uram şi pe Paul, şi pe Marius.

Tata mi-a tras o palmă atât de tare, încât am crezut că-mi sar ochii din orbită. „Mi-e ruşine cu tine." Mama plângea, nici tata nu s-a putut abține. Şi, ca să fie tacâmul mai plin, Paul a zis: „Cred că ai stat cam mult pe aici, ar fi cazul să pleci." „E casa mea!" am zis eu. „A fost. E pe numele lu' soră-ta. Cred că ocupi loc... Prea mult loc."

În acele clipe am simțit că nu mai am pentru ce trăi. Eram distrus. Cei care m-au primit cu brațele deschise au fost Tatiana şi Avram, care m-au făcut cu timpul să privesc lumea cu alți ochi. Am luat bacul, iar la băieți nici nu mă mai gândeam. Îi uram. Uram pe toți cei care îmi ieşeau în cale. Aveam încredere doar în Tatiana şi Avram. Mi-au spus că pot să locuiesc cu ei dacă vreau.

În septembrie am fost la sora mea Monica. Mai bine dormeam în timpul acela. Am aflat că mama i-a zis că sunt gay. Cred că mama mă urăşte pentru chestia asta, dar nu se arată. Mariana m-a „boxat" cu nişte întrebări la care nu găsea niciun răspuns, dar nici eu nu i-am dat vreunul. Eu: „Noi doi nu am fost, nu suntem şi nici nu vom fi vreodată pe aceeaşi undă. Credem diferit!" Ea: „Tu ce crezi, că noi îți vrem răul? Mama e distrusă şi nici nu vrea să mai audă de tine până ce nu te-ai lăsat de asta. Nu ştiu, du-te la un psiholog, vorbeşte cu el dacă se poate face ceva. Se zice că Dumnezeu te ajută, dar trebuie să te ajuți şi tu pe tine. Eu nu te mai înțeleg. Ce puteți vorbi voi între voi? Cum te simți cu un bărbat? Tu crezi că lui Dumnezeu Îi place ce faci? Eu totuşi te sfătuiesc să te întâlneşti cu o fată, dacă poți să uiți asta." Eu: „Să ştii că eu uit cam

greu un lucru.” Bine, m-am referit şi la cele întâmplate între noi. Ea: „Încă mă mai urăşti, aşa-i?” Nu i-am dat un răspuns. Am venit acasă urând pe toată lumea. Câteodată aşa îmi vine să plec de acasă, să nu mai văd pe nimeni.

Cu Paul m-am mai întâlnit o dată şi m-am întors cu spatele la el. Mi-a zis că nu e nevoie, că nu mai are nimic cu mine. Mă întreb ce o fi cu el.

În octombrie iar am avut probleme. Credeam că am să mă întorc la Braşov fără să ştie nimeni. S-a întors „uraganul în paradis”, Paul, ex-cumnatul. În legătură cu ce s-a întâmplat acum cinci ani când am venit în oraş. Primesc foiţe de la poştă că aş fi primit un colet de la Bucureşti, dar cu numele ***, însă eu nu am scris la nimeni ca să-mi trimită colet. Iar numele de *** l-a avut Monica când fusese măritată. Bine, după divorţ toţi îi ziceau doamna ***, nu pe numele de fată. Credeam că avea legătură cu Paul. Ba mai mult, am descoperit cine îmi dă telefoane şi geme. Paul! Când am ridicat receptorul, l-am auzit că vorbea cu cineva, chiar a zis: „Vreau să vorbesc cu Klaus.” Eu: „Da, eu sunt”, şi a început să geamă la fel cum făcea şi până acum, când nu am ştiut cine mă sună.

M-a căutat şi la serviciu la piaţă, ameninţându-mă în legătură cu ce se întâmplase acum patru, cinci ani, în iunie. V-am povestit în legătură cu tentativa de viol. Cică m-ar denunţa la poliţie că aş fi vrut să-l omor când l-am lovit cu scaunul, şi că nu am nicio dovadă că a vrut să mă violeze. Eu: „Dar nici tu că te-aş fi lovit cu scaunul.” El: „Nu fi aşa de sigur.” Eu: „Toate astea s-au întâmplat acum patru, cinci ani. De ce nu ai plecat atunci la poliţie? Acum cazul e închis.” El: „Atunci nu aveam dovadă că m-ai lovit, acum am. Le voi spune că m-ai şantajat.” Eu: „În legătură cu ce?” El: „Voi găsi eu ceva.” Nu ştiam ce să mai fac. Credeam că singura soluţie era să plec din oraş. Unde aveam să locuiesc? În chirie. Oraşul îl cunoşteam, apoi aveam să-mi caut un loc de muncă şi atunci chiar mi-aş fi luat viaţa de la capăt. Aveam să las urme dureroase în familie, dar era ultima mea soluţie. Numai pe mine mă căuta, pe Monica nu. Totuşi era mai bine pentru ea, să nu-i provoace şi ei neplăceri.

Dar nu a fost să fie aşa. Acum vrea „pace”, nu ştiu ce l-a apucat. Oricum nu mă interesează, vreau să dispară din viaţa mea. Încă mă mai sună să ies cu el şi chestii din astea. Nu cred că voi mai pleca din oraş.

Simt nevoia să mă lupt cu Paul dacă e cazul. Ştiu că încearcă să se joace cu mintea mea, dar nu-l voi lăsa, şi nici nu am să le spun alor mei (dacă mă lasă în pace) că a încercat să mă violeze. Cred că e mai bine aşa, să se uite totul. Nu?

Închei cu un răspuns pe care l-am primit pe blogul meu de la un necunoscut, răspuns care m-a speriat de-a binelea:

SINUCIDEREA. PLĂCERI INTERZISE

Nu mai am puterea să lupt. Mi-a scăzut toată încrederea, nu mai rezist presiunilor din interior. Viaţa mea a devenit un calvar, un coşmar ce nu se poate deosebi de nicio esenţă, de niciun adevăr mai absolut ca moartea. Ce am făcut, Doamne, să merit asta? Sunt iarăşi pe culmea pierzării şi mai am un singur pas până la a-mi curma zilele... Un singur pas, şi e atât de aproape! Oricât de mult aş vrea să mai trag de viaţă, nu mai am de ce. Sinucigaşul trăieşte senzaţii cumplite. Niciodată nu am coborât atât de mult în haos, în neant. E groaznic, orice aş face se întoarce înzecit împotriva mea. Sinucigaşul pierde totul, treptat, şi în mod sigur devine singur, convins şi cert în a renunţa la viaţă.

De ce să mai trăiesc? Nu vă mai miraţi de ce se sinucid atâţia oameni. Din cauza inadaptării. Sinucigaşii sunt nişte oameni inadaptaţi vremii. Sinucigaşii au drame de conştiinţă cum niciun om normal nu poate avea. Normal e prea mult spus. Un om simplu.

Imagini trepidante îmi fug prin faţa ochilor, şi plâng iarăşi. Dar nu e suficient. Nu pot să cred şi mă uimesc pe mine însumi, toată fiinţa mea. Cad într-o agonie, într-o letargie lentă, şi trăiesc cu speranţă şi după moarte. „Nu mai am pentru ce trăi” este cel mai strigător gând ce-mi trece acum. Am crezut că pot trece peste mai multe, sau pot avansa peste necazuri. Nu am reuşit. Sunt un învins, un laş.

Nu mă condamnaţi nici după moarte, pentru că nu aveţi de ce. Cât am fost lângă voi nu aţi putut să mă cunoaşteţi. Nu aţi vrut sau nu aţi putut, dar nu îmi mai e frică de nimic. Sinuciderea devine copleşitoare, singura şansă, singura portiţă care te lasă să pleci cu zâmbetul pe buze. Unii vor să trăiască, alţii vor să moară. Ce ironică e viaţa!

Cufundat într-o iluzie eternă, viaţa îşi depărtează totul. Păcat! Sinucigaşii sunt nişte genii neînţelese de oamenii simpli. Păcat de tot! Parcă şi timpul nu mai contează pentru mine. Văd oameni absurzi, imagini diafane, alimentări iluzorii, naivităţi obscure, totul inclus într-o

singură carte, cartea vieţii. Ce soartă idioată am avut! „*** să mă ia”, ţipa copilul, îndreptându-se spre camera sumbră.

Sinucigaşul îşi pune probleme, se întreabă şi are mii de întrebări fără răspuns. Răspunsuri pe care nimeni nu le ştie. Un heterosexual nu şi-ar fi pus niciodată problema idealului, sau că de ce este mai urâţel. Niciodată! Un heterosexual va fi un om simplu şi nici prin gând nu-i va trece să se întrebe sau să ceară răspunsuri. De ce m-am încumetat eu să mi le pun? Urăsc pe toţi şi pe toate. Totuşi, nu eram urât. Urăsc oamenii gay şi mă urăsc pe mine. Mereu vor fi singuri! Pentru că vor căuta un absolut fizic, un Făt-Frumos din poveste. Nu mai pot scrie de lacrimi.

Aceste înscrisuri să îmi rămână ca amintire spre eternitate.

LENI

După ce am citit câteva mărturii, am decis să scriu şi eu un mesaj, lucru amânat de multe luni încoace.

Ani de zile m-am întrebat aceleaşi lucruri cu privire la răspunsul la rugăciunile mele – de ce nu mă ajută El să-mi schimb orientarea sexuală. Dar, vedeţi voi, mi-a luat enorm de mult timp să văd ceva foarte clar: că Dumnezeu nu a îngăduit să fiu aşa, fără a avea un scop în asta, şi fără să vrea ca eu să învăţ ceva şi să fiu mai puternic, pentru ca în final să devin o piatră de o formă extrem de ciudată, dar care se potriveşte perfect într-un ungher ascuns.

Pentru mine, homosexualitatea nu este altceva decât o cruce. E crucea mea. A ta. Şi a altora. Şi, ca fiecare cruce ce trebuie purtată, apasă greu pe umeri. E normal, acesta e scopul ei. Are scopul de a ne face mai puternici. Când am realizat asta, încă îmi spuneam că nu e corect, că e prea mult. Dar cine sunt eu să spun aşa ceva, sau chiar să ştiu asta mai bine decât El?! Ştiu eu mai bine ce formă îmi este dat să am, care îmi este locul pe pământ? Ce rol au lucrurile prin care am trecut şi unde trebuie să ajung?

Privind aşa lucrurile, nu cred că încape în discuţie niciun fel de sentiment de vinovăţie pe care îl simţim la începuturi pentru orientarea noastră sexuală. Problema păcatului vine când e vorba de a face alegerea de a sări înspre ceva ce, credem noi, ne va da ceea ce are nevoie sufletul nostru – dragoste – în schimbul carnalităţii. Iar apoi, douăzeci şi cinci

de bărbaţi mai târziu, mi-am dat seama că, deşi iubesc şi sunt iubit, aceasta nu a umplut sufletul meu şi că, de fapt, el este departe de a fi împlinit şi sătul.

Nu că sunt homosexual mi s-a părut nedrept, ci faptul că mi s-a interzis dreptul la dragoste, la eros (un mic amănunt de care oamenii care consiliază gay nu sunt conştienţi). Tragedia nu este atracţia sexuală faţă de acelaşi sex. Tragedia este că ai dragoste faţă de persoanele de acelaşi sex.

Ani de-a rândul am continuat să cred ceva foarte confortabil, că dacă îmi este interzis să iubesc, aş avea motive foarte bune în faţa lui Dumnezeu să mă răzbun culcându-mă cu diferiţi bărbaţi. Aşa îmi scuzam carnalitatea pe vremuri. Apoi m-am întrebat dacă faptul că eu o fac cu un băiat nu este la fel de carnal ca şi adulterul? Şi că, în final, aşa cum mulţi au o înclinaţie spre adulter, aşa am şi eu una spre homosexualitate. Şi nu, pentru cei care comit adulter lucrurile nu sunt complicate. E simplu: nu mai fă asta. De ce credem că pentru noi este mult mai complicat?

Atracţia homosexuală este similară în intensitate cu cea heterosexuală, iar datoria noastră este să-L iubim şi să spunem „nu" păcatului. Dar apoi realizezi că ceea ce e distructiv la un homosexual credincios este imposibilitatea de a privi spre un viitor senin, de a se gândi că într-o zi va iubi, va fi iubit, iar Dumnezeu va aproba fericirea lui. Este lucrul cel mai greu de acceptat, pentru că oamenii se hrănesc cu speranţe şi vise, iar imposibilitatea acestora creează panică.

Schimbarea este posibilă. Pentru unii. A lupta pentru o schimbare a orientării sexuale este ca şi cum ai lupta cu dârzenie pentru a fi vindecat de cancer. Da, Dumnezeu vindecă cancerul, chiar mult mai mult. Dar nu toţi oamenii cu cancer sunt meniţi a fi vindecaţi. Altfel cancerul nu ar mai fi letal şi înfricoşător.

În imaginea că nu atracţia homosexuală constituie un păcat în sine, ci carnalitatea ce o urmează, a cere lui Dumnezeu să-ţi schimbe orientarea sexuală înseamnă a-I cere să-ţi ia crucea de pe umeri.

Eu am încetat să mai cer asta. Nu pentru că nu aş crede că Dumnezeu m-ar putea schimba, ci pentru că personal cred că am un plan mai mare aici, aşa. La fel cum în lumea heterosexuală oamenii se luptă cu diferite atracţii, mă lupt şi eu în lumea mea cu atracţiile mele. Şi,

în final, a rezista carnalității interzise de Dumnezeu este o datorie şi un efort pentru toți oamenii, indiferent de orientarea sexuală.

Aş vrea să merg chiar mai departe în subiectul „schimbare", spunând că „a fi schimbat" nu înseamnă că nu vei mai fi atras de persoane de acelaşi sex (asta, probabil, vei simți mereu), ci, mai degrabă, că ai „primit trecere în fața lui Dumnezeu" şi că El va îngădui să te îndrăgosteşti de o persoană de sex opus.

Scriu mesajul acesta pentru cei care caută răspunsuri şi aşteaptă schimbări în viața lor, în speranța că fie am răspuns unor întrebări, fie am încurajat pe cineva să aibă o perspectivă de ansamblu asupra lucrurilor. Sau poate chiar ca să încurajez pe unii să caute alte răspunsuri, să aibă alte întrebări şi să nu-şi fărâmițeze sau piardă credința, supunându-L pe Dumnezeu şi pe ei înşişi la teste mărunte, care poate tind spre o direcție care nu a fost în plan de la bun început. Şi nu în ultimul rând, da, acest mesaj este o încurajare, nu o descurajare.

Vreau să felicit echipa Contra Curentului pentru această inițiativă. Este un proiect în care mă gândeam de multă vreme că aş vrea să fiu implicat şi să pun la dispoziția celor care au nevoie de ajutor, resursele şi lucrurile ce mi-a fost dat să cunosc. Ştiu că perspectiva mea este poate puțin neconvențională, dar sunt convins că mesajul este relevant pentru mulți dintre cititori.

MARC

Sunt Marc şi aş vrea să citiți povestea mea, în care spun prin ce am trecut în viață până în momentul de față.

Când am fost dat la şcoală, nu am fost apt pentru învățământul normal din oraşul meu, iar părinții au fost nevoiți să-mi accepte transferarea la o altă şcoală, aflată la o distanță de 23 km. Era în anul 1996, toamna; am repetat clasa întâi şi am trecut în clasa a doua. După aceea am simțit că mă apasă ceva în legătură cu acea şcoală specială. Îmi amintesc de ziua în care am „evadat" din şcoala pe care o consideram o „celulă" dintr-un penitenciar, pentru că nu-mi plăcea acolo. Am decis să fug, iar când am ajuns acasă le-am spus părinților, mințind, că profesorul m-a trimis acasă.

După două săptămâni a fost bine, am fost transferat la o altă şcoală

specială, unde era şi sora mea. M-am obişnuit cu condiţiile de acolo şi nu am mai simţit că am intrat într-o nouă „celulă” de închisoare. Era în luna decembrie a anului 1998 şi m-am bucurat că i-am cunoscut pe noii mei colegi şi profesori. Am preferat să fiu prezent la ore şi am participat la diverse activităţi. Când am terminat clasa a opta, am fost transferat la o şcoală profesională, unde am învăţat meserie. Am acceptat să fiu la croitorie pentru că nu au vrut să mă lase la meseriile de cofetar-patiser sau ospătar, din cauza problemei de auz de care sufăr şi acum.

Am stat la internat pentru că, fiind transferat, nu aveam tot timpul bani de venit acasă şi veneam doar la sfârşit de săptămână. Eram în dormitor cu băieţi care îmi erau şi colegi de clasă. În timpul anului doi, băieţii din dormitor au început să creeze scenarii pentru adulţi şi se provocau să facă sex. După ce am văzut ce se petrece în dormitor, nu am vrut să fiu implicat şi nu am fost de acord cu ce făceau ei, pentru că supraveghetorul de noapte putea să intre în dormitor oricând şi să îi prindă. Dar odată, când dormeam, un coleg de dormitor care era lângă patul meu a venit la mine şi mi-a făcut avansuri. Am văzut că nu se duce de lângă mine, dar am refuzat să facă ce vrea cu mine şi am zis că dacă intră şi ne prinde domnul de noapte, ce facem? O să avem probleme.

Iar de atunci mă deranjează pe mine problema asta cu atracţia faţă de băieţi, şi nu faţă de fete. Dar vreau să spun că nu mă consider un homosexual, sau cum i se mai zice, gay, pentru că nu sunt, şi după ce am ştiut că vor să mă implice şi pe mine în faza scenariului cu sex între băieţi, am refuzat pe loc. Nu am fost lângă colegi când făceau sex pentru că eram în pat, stăteam liniştit şi mă făceam că dorm, iar când am auzit că se deschide uşa, am văzut că intră domnul de noapte şi am avut noroc. Nu am cum să mă consider un gay, pentru că în primul rând nu am început viaţa sexuală, şi este spre binele meu ca nu am început-o deloc. Am timp, pentru că am doar 20 de ani.

Povestea nu se termină aici fiindcă mai am o situaţie complicată acasă cu părinţii, cu fratele mai mare şi sora mea. Tatăl meu are serviciu, dar este fumător şi nu vrea să-i lipsească ţigările deloc. Mama este în pensie de boală şi stă acasă, dar uneori consumă alcool, ceea ce mă deranjează foarte tare. Fratele meu are şi el serviciu, dar nu fumează des ca tatăl meu, cred că se va lăsa de fumat. Sora mea a avut serviciu, dar din păcate şi-a dat demisia şi ne-a părăsit, plecând de lângă noi în alt

judeţ, la un prieten de-al ei. Poate stă în concubinaj, sau nu ştiu eu ce situaţie este acolo, dar vorbim la telefon. De ce a plecat sora mea? Pentru că în casă era scandal din cauză că mama, consumând alcool, se certa cu tata, şi fiindcă nu ne putem întreține financiar.

După ce am terminat şcoala, situaţia s-a agravat şi mai tare. Eu, neavând un loc de muncă unde să fac bani ca să-mi ajut familia, am început să mă supăr pentru că părinţii erau împotriva mea pentru că nu aveau niciun ajutor din partea mea. Am început să îmi caut un loc de muncă, dar din păcate nu am avut noroc. Fiindcă am avut la îndemână certificatul de handicap pentru că nu aud bine, mi-am făcut o pensie de invaliditate şi cu ajutorul lui Dumnezeu am reuşit să rezolv problema. În momentul de faţă am un ajutor în bani şi nu mă plâng deloc, dar situaţia în casă la mine este ca înainte.

Însă nu ştiu unde să mă duc, pentru că nu am nicio relaţie în momentul de faţă, nu am prietenă cu care să vorbesc. Eu chiar vreau să caut o persoană de încredere, pe care să mă pot baza şi care să mă înţeleagă în ce vreau să fac. Aş vrea să am o fată cu care să pot fi, să-mi trăiesc viaţa alături de o persoană iubită şi să fiu la casa mea, să scap de atracţia faţă de băieţi şi să-mi întemeiez o familie, ca să fiu fericit alături de femeia pe care vreau să o cunosc şi să o iubesc toată viaţa. Şi pentru aceasta mă rog la Dumnezeu, merg la biserică regulat şi nu lipsesc de la casa Domnului, ca să ascult slujbele sau alte rugăciuni care se fac în biserică. Doamne, ajută să mi se împlinească aceste dorinţe!

MARIO

Plăcere de o clipă, durere de o viaţă... Nu ştiu care ar putea fi primele mele cuvinte. Ştiu totuşi că ceea ce cândva a fost ceva normal, plăcut, s-a transformat în umilire, în conştiinţă pătată, în regret. Urăsc gândul că evit cu bună ştiinţă calea bună, în favoarea propriilor mele plăceri, urăsc că nu sunt statornic. Spun asta deoarece am atâtea clipe de descurajare şi regret, încât zic: „De azi mă schimb”, şi merge o zi, două, trei, şi iar recidivez. E greşit, sunt atât de conştient, încât am ajuns să tratez totul ca pe ceva banal, şi mai zic o vorbă : „Mario, nu te juca cu viaţa ta, că se va juca şi ea cu tine cândva.” Şi aşa va fi. Ce azi pare frumos, mâine poate nu va fi. Am trecut prin multe, bune şi rele, dar,

dacă aş putea schimba ceva, aş schimba starea mea. O deplâng. Nu e corect, nu e bine, nu e just. Oare cine mă poate ajuta? Cine mă poate schimba? Cine-mi poate da puterea necesară? Mă aude cineva? Simt că mor pe zi ce trece. Poate aşa va fi... Of!

MARIUS

Bună tuturor!

Sunt un tânăr, undeva în a treia decadă a vieţii, care se confruntă cu problema atracţiei faţă de acelaşi sex. Cred că niciun psiholog sau consilier nu înţelege mai bine care este până la urmă treaba cu homosexualitatea, decât persoana în cauză.

Sunt puţin supărat deoarece, în general, creştinii ne privesc ca şi cum ar fi în întregime vina noastră pentru că suntem aşa. Înainte de a da cu pietre, încercaţi să vedeţi ce este cu noi!

Nu pot să uit nopţi din adolescenţa mea, când Îl imploram pe Dumnezeu în lacrimi să schimbe natura atracţiilor mele homosexuale. Credeţi că mi-am dorit să fiu atras sexual de bărbaţi?! Nu cred că este vina mea că sunt aşa, la fel cum nu cred că este vina unui nevăzător că s-a născut orb. De asemenea, nu cred că Dumnezeu m-a făcut astfel, sau că sunt vreun „accident” de-al Lui.

Păcatul meu este că, la o anumită vârstă, am acceptat să dau curs poftelor mele şi m-am implicat în acest stil de viaţă degradant. Acum regret, dar consecinţele păcatului se resimt în viaţa mea. Încă nu reuşesc să mă relaţionez afectiv la o persoană de gen feminin, totuşi sper că Dumnezeu va „repara” în fiinţa mea ceea ce eu am distrus şi că va veni ziua când voi fi bărbatul care m-a proiectat El să fiu.

Revenind, creştinii „bine intenţionaţi” recomandă rugăciunea ca tratament absolut şi curativ; nu vreau să neg acest lucru, pentru că până la urmă cine poate produce minunea schimbării decât Însuşi Isus Cristos? Însă rugăciunea este doar catalizatorul. Câţi dintre creştini sunt dornici să cunoască de fapt care este treaba cu aceşti „ciudaţi”? Câţi creştini şi-ar alege un partener de viaţă un fost homosexual?

Dragii mei, subiectul este mult mai complex decât pare şi nu se rezolvă peste noapte. În primul rând, un homosexual trebuie să înveţe să-şi schimbe percepţia asupra sinelui şi să se vindece de traumele

trecutului, pentru că aceste atracţii sunt determinate de anumiți factori care i-au influențat existența.

Din nefericire, am avut ocazia să tatonez puțin terenul şi să observ că sunt prea puțini consilieri creştini care ştiu cu ce se mănâncă topicul acesta, nu mai vorbesc de pastori. Nu vreau să judec pe nimeni, vă rog să nu mă înțelegeți greșit, însă m-aş bucura să văd că există oameni plini de dragoste care sunt dispuşi să ajute un homosexual în drumul lui spre vindecare şi care să nu se rezume doar la sfaturi teoretice.

Mai am două vorbe pentru cei care se consideră creştini şi gay în acelaşi timp: dragii mei, voi ştiți foarte bine în adâncul inimii voastre că ceea ce faceți este păcat. Nu cred că merită să vă amăgiți singuri. Rugați-L pe Dumnezeu să vă lumineze gândurile şi să creeze circumstanțe pentru ca viața voastră să se schimbe. Nu este uşor, din contra, este groaznic de greu, o ştiu din proprie experiență, însă cred că merită plătit prețul. Bucuria pe care o am acum nu se compară cu ceea ce trăiam în trecut. Deocamdată atât, sper că nu am jignit pe nimeni.

Numai bine vă doresc,
Marius

MAXIM

Salutare, mă numesc Maxim, am 20 de ani şi sunt din Republica Moldova. Am hotărât să vă scriu deoarece sunt gay.

Nu-i condamn pe cei care îi urăsc pe cei ca mine; nu ştiu cum m-aş fi comportat eu dacă eram altfel. Dar îmi este foarte greu să trăiesc astfel, deja nici nu ştiu ce să mai fac. Cine oare mă poate ajuta? Exista oare cineva?

M-am săturat să plâng în pernă şi să mă rog, poate se schimbă ceva. Pe zi ce trece sunt din ce în ce mai trist, deoarece mă întreb ce va fi cu viața mea. Cum o să mă căsătoresc? Cum voi avea copiii pe care deja mi-i doresc enorm?

Despre mine nu ştie nimeni nimic şi nici nu va afla niciodată nimeni nimic. De mult mi-am dat seama că sunt gay, dar nu puteam recunoaşte. Nu vroiam să fiu aşa şi nu vreau nici amu. Dar nu eu am ales să fiu gay. Sunt momente când îmi este tare greu, şi din ce în ce mai des. Nici nu ştiu ce va fi mai departe.

Relaţia mea cu părinţii este super. Sunt cei mai buni părinţi, am tot respectul pentru ei. Amândoi mă susţin în totalitate, mai mult decât îi susţin pe prietenii mei părinţii lor. De aceea mă simt vinovat în faţa lor că sunt aşa şi nu vreau să-i răsplătesc astfel.

Am avut o singură relaţie homosexuală, care încă durează, dar doar discutăm. Niciodată nu am să mai recurg la homosexualitate, dar recunosc că îmi vin în minte gânduri rele. Îmi dau bine seama că este o stare greu de schimbat, dar aş vrea măcar să trăiesc mai uşor cu problema mea. M-am săturat să duc o viaţă dublă.

Îmi este ciudă câteodată pe viaţă. Sper să fac şi eu parte dintre cei care devin heterosexuali şi voi face, orice s-ar întâmpla. Nu voi rămâne aşa. Am citit mărturiile de pe site, de aceea mai sper şi eu. M-au impresionat unele dintre ele.

Cred în Dumnezeu şi mă rog acasă. La biserici nu umblu. Mă stărui să mă rog zilnic. Îl iubesc pe Isus şi cred că a murit pentru păcatele mele. Deşi sunt gay, vreau foarte mult să trăiesc curat, cum cere El. Încerc să nu-mi pierd speranţa.

MIHAI

Numele meu este Mihai. Am 33 de ani, lucrez într-un domeniu bun, am un salariu bun, dar am şi o viaţă mizerabilă. De mult îmi tot zic că o să-mi fac timp să-mi scriu povestea. Ceva m-a oprit până acum. Nici nu ştiu de unde să încep, însă ştiu sigur că multe răni se vor redeschide, dar tot ce contează este ca povestea mea să ajute pe cineva, sau măcar să tragă un semnal de alarmă.

Una din primele mele amintiri este cea când mergeam cu mama şi cu tata la ţară, undeva în Dâmboviţa. Îmi amintesc şi acum pantofii pe care îi aveam, ce frumoşi erau şi ce mândru eram de ei. Mama stătea faţă în faţă cu tata. Ani de zile am crezut că se iubeau, dar, privind în urmă, ceva îmi spune că de fapt nu se iubeau. Mama mea a avut o căsnicie grea.

O altă amintire este când, fiind în casă, într-o iarnă, mama gătea varză călită şi, pentru că lumina se tot aprindea şi stingea, încercând să coboare din pat, a început să râdă. Tata s-a enervat, a luat ceasul şi a vrut să îi dea cu el în cap. Am început să ţip şi să plâng, iar fratele meu

tăcea, doar tăcea. Aveam 6 ani.

Restul amintirilor sunt cu mama, luând bătaie de la tata. O dată a prins-o în colțul de la bucătărie şi a bătut-o cu pumnii în burtă, iar eu țipam. Între timp au divorțat şi s-au recăsătorit.

Tata a fost jucător de fotbal. Urăsc fotbalul. Niciodată nu a jucat cu mine fotbal, nici măcar o dată. Atât de multe ori am visat că joc fotbal cu el, dar a rămas un vis. Niciodată nu l-am simțit aproape pe tata şi mi-am dorit atât de mult să merg cu el la film, la pescuit, în parc, la fotbal. Dar nimic din toate acestea nu s-a întâmplat. Când creşteam, îmi doream cât mai mult să îl copiez pe tata, să fiu ca tata, dar tata nu era.

Pe la 7 ani a venit în parcul din fața curții mele un nene mai în vârstă. A început să îmi zică că are bomboane pentru mine şi că dacă îl las să mă atingă, îmi mai aduce. Îmi aduc aminte ce frică am tras prima dată când m-a atins, ce speriat eram. A mai continuat şi altădată. Am mers cu el şi cu alți copii la gârlă, acolo m-a luat în apă şi a început să mă pipăie. Doamne, ce îmi bătea inima! Nu ştiam ce să fac, nu mai rezistam. Am mers la o prietenă de familie mai în vârstă şi l-am spus. Cineva s-a luat de el.

Pe la 14 ani m-am apropiat mai mult de vărul meu, iar din apropierea aceasta am început să avem o relație sexuală care a durat până pe la 21 de ani. Prima dată am fost speriat, am plâns, nu ştiam ce să fac, apoi am crezut că aşa este normal, ca într-un final să realizez că îmi place.

La 22 de ani am cunoscut o fată, ne-am logodit, relația a ținut câteva luni şi apoi, nimic.

În 1997, pe la 21 de ani, veneam de la liceu pe jos, eram la seral, iar în Piața Universității am fost oprit de un băiat. Inițial am crezut că vrea să-mi ceară bani, dar de fapt el îmi vorbea despre Isus şi m-a invitat la biserică. Nu ştiu de ce, dar i-am dat numărul meu de telefon. Era septembrie 1997. A tot continuat să mă sune, să mă invite la biserica lui. Nu m-am dus. Eu mergeam la o biserică tradițională, pentru că acolo fusesem botezat ca bebeluş şi nu credeam că mai există vreo altă biserică adevărată. Îl căutam pe Dumnezeu, dar nu aveam alternativă. În biserica în care eram nu Îl găseam, simțeam că îmi lipseşte ceva.

Apoi, pe 3 mai 1998 am vrut să merg la biserica prietenului meu Laurențiu, dar a intervenit ceva şi nu am mai putut. Mi-a părut aşa de

rău! Şi totuşi pe 10 mai 1998 am ajuns la biserică. Am rămas fără cuvinte. Erau oameni care aveau un scop în viaţă, ştiau pentru ce trăiesc, erau fericiţi că Îl au pe Isus, că umblă cu Dumnezeu. Vorbeau aşa frumos despre Isus, trăiau aşa cu multă bucurie mântuirea ce le fusese dată! Am început să studiez Biblia cu ei, eram conştient că ceva trebuia să se schimbe în mine. În prima săptămână primisem o scrisoare de la un bărbat homosexual. Eu îl căutasem. Când am citit scrisoarea, mi s-a făcut frică şi totuşi i-am răspuns, vroiam să merg să îl văd şi să am relaţii sexuale cu el.

Într-unul din studiile despre păcate am avut ca temă de casă să mă gândesc la păcatele mele şi apoi să vorbim despre ele. Am venit, am vorbit, dar am ascuns ceva în mod special. Nu am vorbit despre homosexualitate, despre relaţia cu vărul meu, despre dorinţele mele sexuale. Am realizat că nu pot să intru în apa botezului ascunzând ceva cu bună ştiinţă. L-am sunat pe Laurenţiu şi i-am zis tot. Ce frică mi-a fost! Totuşi, am făcut acest lucru. Am ştiut că doar cu Dumnezeu voi scăpa de homosexualitate.

Opt ani de zile nu s-a întâmplat nimic, apoi m-am căsătorit. Nu ca să scap de gândurile pe care le aveam, ci pentru că o iubeam şi pentru că am crezut că voi avea o căsnicie frumoasă, alături de Dumnezeu. După trei ani am divorţat.

Între timp, devenisem pastor de tineret şi eram şi administratorul bisericii. Ulterior plecării mele din biserică, am aflat că se pregăteau să-mi ceară să conduc biserica. Am preferat să divorţez, să renunţ la tot, la Dumnezeu, la biserică, la grupul meu de tineret; nu mai suportam.

Este un lucru pe care îl reproşez soţiei mele, cu care am rămas în bune relaţii: faptul că trei ani de zile m-a suspectat de relaţii cu alţi bărbaţi, când nu era adevărat.

Am suferit foarte mult că nu a avut încredere în mine, până într-o zi, era în decembrie 2005, când am cunoscut un băiat care venea şi pe la biserică. Am simţit nevoia să fiu iubit şi acceptat, să fie cineva lângă mine, fără să-mi ceară ceva sau să vrea să mă schimbe. Relaţia mea cu Gabi a durat vreo patru, cinci luni. Pe 1 mai 2006 i-am zis soţiei mele că nu are rost să mergem mai departe, iar trei zile mai târziu m-am mutat de acasă.

Am avut momente în care am vrut să mă omor, am plâns, am căzut

în genunchi şi I-am cerut lui Dumnezeu să-mi ia viaţa. De ce eu, de ce să mi se întâmple mie? Nu eu am ales asta! Vreau să fiu normal, vreau să fiu un soţ bun! De multe ori am vrut să mă arunc de la etaj, să termin o dată pentru totdeauna cu viaţa asta de iad. Nu vreau să fiu homosexual, nu vreau să îmbătrânesc lângă un bărbat, nu de asta m-a creat Dumnezeu!

În toţi cei opt ani cât am fost în biserică am căutat ajutor. De multe ori oamenii au râs de mine, m-au bârfit la alţii. Am suferit atât de mult! Nu mi-a venit să cred că şi în Biserica lui Dumnezeu se întâmplă asta.

În 2006 am divorţat, iar viaţa mea a decăzut. Am cunoscut un băiat în 2007, tot Laurenţiu îl cheamă. Suntem împreună de aproape trei ani; relaţia merge greu, cu multe probleme. Nici nu ar avea cum altfel. Eu am fost implicat în multe relaţii, aşa am ajuns să am şi sifilis. Şi eu, şi Laurenţiu am făcut injecţii, am luat medicamente. Din şase în şase luni îmi fac analizele, să nu cumva să am HIV. La un moment dat am fost aşa speriat, am crezut că am HIV, am plâns, mi-am blestemat zilele, am vrut să mor. Uneori este greu şi să mori.

Nu am HIV, nici sifilis nu mai am. Încă Îl caut pe Dumnezeu, îmi doresc să fiu cu El, dar nu am puterea să mă opresc. Am ajuns să dau bani pentru sex. Eu sunt cel folosit, şi tot eu plătesc. Uneori plâng după ce dau bani pentru sex.

Nu pot muri când vreau eu. Încotro va merge viaţa mea, nici eu nu ştiu. Oare eu sunt cel care îi atrage pe bărbaţi sexual, eu caut nenorocirea? Dacă nu mă voi schimba niciodată, dacă nu voi fi normal niciodată? Oare ce va fi cu viaţa mea? Îmi doresc să mor...

MIHALY

Mă numesc Mihaly şi am citit câteva mărturii ale tinerilor cu problema atracţiei faţă de acelaşi sex. Aş vrea să vă mărturisesc cum am ajuns să fiu şi eu un gay.

Am crescut într-un loc în care certurile, scandalurile, băutura şi chiar divorţul – doar verbal – al familiei mi-au ruinat viaţa de mic copil. Când erau despărţiţi, ai mei erau ba unul la mama, ba altul la tata, adică la bunicii noştri. Încă de atunci îmi plăcea să merg la biserica ortodoxă şi să spun crezul şi rugăciunea domnească în faţa enoriaşilor şi, credeţi-mă,

simţeam o chemare puternică a lui Dumnezeu pentru viaţa mea şi chiar mă dedicam slujindu-L. În localitatea unde am crescut aveam şi amici care frecventau o biserică evanghelică şi mă invitau să merg acolo. Desigur, mergeam, dar ce ştiam eu, fiind la 9-10 ani un copil neştiutor. Am început să mă las de frecventarea bisericii ortodoxe şi să frecventez biserica evanghelică din satul cu pricina.

În timpul acesta eram curios şi nedumerit de ce mă atrăgeau băieţii. Părinţii şi amicii mei, mai cu seamă colegii de şcoală, nu ştiau nimic cu privire la orientarea mea sexuală. Pe la vârsta de 13-14 ani mi-am făcut din duşmanul meu din copilărie, amicul meu preferat. Prin 1999 ne-am mutat, culmea, amândoi cu familiile în oraş, fără ca ai noştri să afle de relaţia noastră. Eu eram mai tupeist, îl atrăgeam şi îl sărutam. În timpul acesta frecventam biserica şi slujeam cu poezii şi cântări. În 2002, la 18 ani am luat botezul. Înainte şi după, cam un an şi jumătate, nu ne-am mai văzut deloc, dar Satan a venit iar să mă ispitească la aventuri. Mergeam frecvent la el, fiind vecini, ne satisfăceam reciproc şi plecam cu un gust amar.

Pe acest om l-am iubit şi l-am preţuit nu numai ca gay, pentru că era abil şi foarte deştept, deloc tocilar. Avea ceva special. Am fost numai cu el; eu am avut unul şi bun, nu am fost plimbăreţ, de la o persoană la alta. Nu mi-a plăcut, aşa că am fost constant. Acum suntem departe unul de celălalt; nu mai suntem împreună de la sfârşitul anului 2004, iar eu m-am mutat în alt oraş. Relaţia s-a rupt înainte de a pleca, pentru că el avea prietenă şi ne vedeam la două, trei zile, doar seara şi când eram eu liber, adeseori în weekenduri.

De atunci şi pană astăzi, în 2009, nu pot să mă scap. Postesc şi am voinţă, dar nu pot. Vreau să devin hetero; relaţii homosexuale nu mai am, dar încă mă mai macină gândul pentru fostul meu amic şi mi-e cam dor. Mă rog, iar uneori am câteva zile în care pur şi simplu nu mă gândesc la sex, ci îmi impun să fiu curat. Fetele nu prea mă atrag şi, să fiu sincer, mă atrag doar unele, adică sunt cam pretenţios. Vă rog, ajutaţi-mă!

DUPĂ UN AN...

Cu fiecare zi ce trece, încerc să mă desprind de tot ce-i păcătos, însă starea noastră păcătoasă ne ţine uneori aşa de rău! Timpul este cel care vindecă rănile şi tot el le acoperă, asta dacă vrem sau nu. Acum, la

vârsta de 25 de ani, am înțeles că fiecare om este înzestrat cu capacități normale, şi nu anormale, ca să ducă o viață frumoasă, în armonie cu cele lăsate de la Cel de sus.

Astăzi încă mai am gânduri, dar nu mă las copleşit de lucrurile care m-au trădat şi m-au făcut să fiu confuz. Am înțeles că viața trebuie să o trăiesc fără de păcat şi fără să am alte orientări, însă, vedeți dv., acum gândesc liber, pentru că Isus m-a eliberat şi nu m-a lăsat. Lupt! Lupt, fiindcă este greu, încerc să îmi țin mintea ocupată cu alte lucruri, care să nu mă ducă la păcatul drăcesc. Mulțumesc lui Isus că mă ajută şi mă întăreşte!

MIRCEA

Am 24 de ani şi sunt conştient de atracția față de persoane de acelaşi sex de vreo doisprezece. Nu mă pot lăuda că provin dintr-o familie de puritani sau libertini, dar conceptul de „normal" mi-a bântuit copilăria târzie şi adolescența. Adică, dacă arăt a băiat, vorbesc ca un băiat şi miros ca un băiat, înseamnă că tre' să mă comport ca atare. În consecință, deşi nu aveam treabă cu fetele, încercam din răsputeri să ascund înăuntrul meu toate simțămintele „nenaturale" şi să îmi caut o iubită, ca tot omu' botezat.

N-am reuşit prea multe. Doar o serie de crize de isterie, frustrări şi momente penibile. Dar nu eram gata să recunosc față de mine însumi că am dorințe gay. Adică, ce ar fi zis mama şi tata dacă ar fi aflat? Mai ales tata, convins că masculinitatea se regăseşte în bere, cuceriri şi fotbal, nicidecum în desen, lectură, muzică, visare. Printre altele, tocmai preocupările mele, ironic, nu?

Toate acestea se întâmplau în zilele în care perspectiva mea cu privire la lume şi locul meu în ea era pur umanistă.

Apoi a venit vremea în care harul mi-a deschis ochii să văd că am fost făcut pentru o relație tainică şi prea puțin umanistă cu Dumnezeu. În mintea mea chinuită de dureri, am crezut că Isus o să mă facă şi pe mine normal, ca toți ceilalți, să îmi pot lua o soție şi să ne vedem împreună de prunci şi viață. Un an mai târziu, plângeam în baie cu un pumn de distonocalm şi cu o determinare prostească de a rezolva lucrurile în felul meu. Din nou, harul mi-a deschis ochii să înțeleg, în

timp ce cântăream totuşi situaţia, că nu sinuciderea este răspunsul. Am aruncat pilulele şi am tras apa peste o nouă perioadă din viaţa mea.

Dar nu după multă vreme am început să mă lupt cu Dumnezeu – între timp „reuşisem" să dezvolt o oarecare dependenţă de pornografia gay – luându-L de guler cu întrebarea: „Dacă Tu m-ai făcut aşa, de ce nu mă schimbi? Sau de ce îmi interzici să îmi fac de cap cu bărbaţi?"

Am discutat cu păstorul meu de la acea dată, care într-un fel era depăşit de întreaga situaţie. Am primit din partea lui un cartonaş pe care erau înscrise toate versetele biblice cu privire la scârboşenia homosexualităţii, care arătau că toată treaba asta e păcătoasă.

În mintea mea s-a născut un conflict teribil, care mi-a dominat întreaga viaţă de după acele moment (apropo, în zilele acelea aveam aproape 18 ani): nu am avut niciodată o relaţie homosexuală, nu am fost atins sexual de niciun bărbat, deci, în lumina tuturor acelor versete, întreaga mea existenţă, fiinţa mea, e păcătoşenie înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă Isus a rezolvat problema păcatului...

Am trăit mai departe urându-mă pe mine însumi că nu mă pot schimba, deranjat de un Dumnezeu care mă condamnă din prima, incapabil să fiu sau să trăiesc „normal" ca toţi băieţii. Dacă într-adevăr inima lui Dumnezeu este frântă pentru oameni, cred că a plâns pentru mine în acele vremuri. Dar eu nu aveam de unde să ştiu.

A treia oară, harul s-a arătat, într-un mod violent aş spune, măreţ, faţă de mine. O criză importantă din viaţa mea a făcut ca să plec din oraşul unde eram la universitate şi să fiu în mijlocul unor oameni extrem de iubitori şi gata să plângă alături de mine, să postească cu mine şi să mă consilieze. La capătul unei perioade în care am vrut să dau cu piciorul la tot ceea ce aveam şi să mă avânt într-un stil de viaţă gay, Domnul a găsit cu cale să mă smerească şi să înceapă să Se descopere faţă de mine, ca un Tată iubitor şi total diferit de conceptele mele în ceea ce Îl privea.

Nu a fost uşor de la început. Ca urmare a respectivei crize, am fost încredinţat unui păstor şi consilier evanghelic. Am fost de-a dreptul speriat. Îngrozit chiar. Prima experienţă de consiliere cu un păstor nu a fost deosebit de încurajatoare. Încă îmi aduc aminte de cartonaş şi de continua teamă care mă însoţea, citind pasajele de pe el. Am vorbit la telefon, încercând să stabilesc data unei prime întâlniri faţă în faţă.

Răspunsul m-a luat prin surprindere: „Te contactez când am timp de tine.” Surprins şi rănit, mă gândeam când vor avea vreodată fraţii şi priveghetorii mei timp de cei care se luptă cu pornografia sau homosexualitatea? Uneori mă întreb, dacă m-aş fi lăsat condus de durerea momentului, lăsând în spate toată viaţa de credinţă şi avântându-mă în stilul de viaţă gay, oare nepăsarea păstorului nu ar fi fost trasă la răspundere, înaintea Domnului, pentru pierderea unui suflet?

Ştiu că alte persoane care se luptă cu homosexualitatea nu au fost la fel de favorizate ca mine, dar cred că harul a fost cel care m-a ţinut şi m-a păzit să nu cad în întuneric. În cele din urmă am plecat la o altă biserică, unde oamenii nu m-au judecat, ci chiar şi-au manifestat interesul faţă de mine şi mi-au oferit sprijin, reflectând astfel inima lui Isus pentru homosexuali şi oamenii frânţi.

Chiar dacă mărturia mea este lungă, aş vrea să subliniez faptul că dacă nouă, evanghelicilor, nu ne pasă de homosexuali, cred că dăm greş în a manifesta în afară ideologia Împărăţiei lui Dumnezeu. Nu sunt oare păstorii însărcinaţi să păstorească turma Domnului, să meargă după acea singură oaie din alte o sută, atunci când se rătăceşte şi îşi face de cap? Era odată o reclamă: „Nepăsarea ucide.” Ce se întâmplă cu toţi acei tineri care noaptea, după ultima escapadă homosexuală, se întind în pat şi, printre lacrimi, rostesc Numele lui Dumnezeu, şi nu este nimeni care să le arate o altă cale? Oare cine e responsabil?

Am învăţat că dorinţa primară a lui Dumnezeu pentru mine nu e să fiu hetero, ci să fiu sfânt şi curat pentru El. În timp ce Biblia condamnă activitatea homosexuală, nu sunt condamnat în fiinţa mea pentru ceea ce sunt. În timp ce Biblia condamnă umblarea după poftele firii, şi aici cred că include orice fantezie homosexuală, în acelaşi timp Biblia îmi spune că Dumnezeu, când mă confrunt cu ispita, care în conformitate cu Iacov 1 nu e păcatul în sine, îmi oferă şi modalitatea de a ieşi din ea. Cunoaşterea acestor lucruri a declanşat din nou în mine dorinţa de a trăi.

Personal, deşi am auzit de bărbaţi gay căsătoriţi cu femei, am hotărât să nu mă hazardez până acolo. Să nu cred oare în schimbare? Ba da, cred că Dumnezeu poate să îmi schimbe dorinţele, ca într-o bună zi să pot fi stârnit fizic de o femeie şi, de ce nu, să mă căsătoresc. O va face

Dumnezeu? Nu ştiu. Nu am garanţia faptului acestuia. Dar ştiu că sunt chemat la o viaţă de sfinţenie, în care fiinţa mea să fie preocupată de El. În acelaşi timp, resping teologia pro-gay şi rugăciunea mea e ca Domnul să îmi păzească mintea şi inima, în fiecare zi, pentru a birui.

Viitorul meu e în mâna Lui.

PAUL

Sunt eu, fără nume, un simplu om, cu atâtea şi atâtea dureri, dureri pe care nu le vreau, cu o viaţă pe care nu o doresc. Trist, şi totuşi cineva ne obligă să trăim, Dumnezeu sau noi, natura sau Cel Rău. Este prea mare dilema, ca să putem înţelege cine ce vrea de la noi.

Am 20 de ani, sunt un student cu multe întrebări şi multe enigme. Îmi place de la matematică la filozofie, scriu filozofic, şi ciudat, şi romantic. Dincolo de toate, sunt mândru că am cunoscut mult din viaţă. Din păcate am ajuns să cred că este frumos şi uşor să fii prost, şi astfel să nu ai ocazia să gândeşti nopţi în şir, să scrii, să citeşti şi să te cerţi cu tine însuţi că nu ştii de unde vii şi unde te duci.

M-am născut într-o familie neoprotestantă cu mulţi copii, acolo unde evanghelicii sunt mulţi. Am crescut într-o biserică foarte mare unde totul a fost posibil: să am mulţi amici, să merg în tabere naţionale creştine, să fiu inclusiv lider, să aud sute de predici, să slujesc biserica. Totuşi, într-o zi am recunoscut faţă de mine însumi că sunt homosexual. Mă doare mai mult decât credeţi când spun asta. Noi, homosexualii, trăim fără să îi pese cuiva de noi.

Sunt un tip capabil de orice, de la a munci şi a îmbărbăta, la a face sport de performanţă şi a lua parte la concursuri de orice fel, dar, în toată nebunia mea şi în trăirea vieţii mele, auzeam cuvinte denigratoare: femeia, gay-ul, deşi nimeni nu ştia, nu mă comportam astfel. Poate pentru că eram guraliv şi mă băgam în orice. Eram prieten cu fetele. Cu ele am fumat, cu ele m-am îndepărtat de Dumnezeu şi am făcut tot ce nu era demn de un creştin, deşi integritatea sexuală mi-am păstrat-o. Eram mult prea vesel şi ironic, şi nu multe fete aveau curajul să se bage, de frică să nu se facă de râs. Puteam de altfel să văd o fată goală şi să nu am niciun „sentiment” sexual faţă de ea, exclamam, dar nu se întâmpla nimic.

De mic mă autosatisfăceam cu vecinii, pentru că în acele momente aveam o emoție aparte, pentru că eram cu bărbați care mă apreciau, ceea ce tata nu făcea, deşi era mândru că eram bun la şcoală fără să fiu tocilar. Acum îmi dau seama că tata nu m-a îmbrățișat niciodată. Aş fi vrut să o facă. Mă iubeşte, dar nu ştie să o arate.

Vreau să povestesc despre trăirile mele homosexuale şi despre cele spirituale, şi să specific că pe la 19 ani, după ce am avut relații sexuale cu câțiva băieți, m-am botezat. Înainte de botez mi-am mărturisit orice păcat, tot, şi am crezut că o să fiu eliberat. A fost a treia oară când m-am mărturisit, şi iar am căzut. Am primit Duhul Sfânt şi credeam că am scăpat. Eram în al nouălea cer, dar nici bucuria nu este bună, m-a făcut pasiv şi leneş, şi treptat am renunțat la relația mea cu Dumnezeu. Am ajuns pe mIRC şi am dat de gay, ca să nu mai vorbesc că devenisem dependent de pornografie homosexuală şi de autosatisfacere.

De la 17 ani am o relație cu o fată creştină din cauza căreia am suferit mult, aproape un an. Apoi a început să țină la mine, să ne scriem scrisori de dragoste, să stăm noaptea la lumina lunii şi să ne spunem cât ne iubim. Chiar ne iubeam, însă eram un impostor. Mă întâlneam şi cu vecinul meu gay, cu care întrețineam relații sexuale. Mă simțeam oribil şi luam hotărârea să nu o mai fac, însă tot acolo ajungeam. Plecând în alt oraş la facultate, am dat de o lume gay mai „serioasă", iar în decurs de două luni am făcut sex cu unsprezece băieți. Trist şi dureros. De fiecare dată mă hotăram să renunț la păcatul meu. M-am luat iar de fumat şi mi-am pierdut vremea neinvestind în mine, trezindu-mă cu un gol în suflet. Am vrut să mă sinucid.

Am citit cum că nu ne-am născut gay, ci am devenit. Dar la fel de bine puteam deveni şi cei mai tari bărbați. De fapt nu înțeleg exact influența factorilor tată pasiv, mamă dominantă, mediu familial preponderent feminin. Am prieteni pe care îi verifică mama lor ca pe ceas, au surori, dar ies cu fete mereu, acum se însoară şi sunt nebuni după femei, deci este relativă treaba.

Cred că mă pot schimba, visez la acest lucru şi de aceea stau acum în noapte şi scriu aceste rânduri, pentru că undeva, în mine, cineva strigă că trebuie să lupt. Este un pas mare în viața mea, o disciplină, o maturizare pe care nu o înțeleg, însă nu merită să ascund că sunt supărat pe Dumnezeu şi că ceea ce mi s-a întâmplat nu este demn de cineva

care vine din Dumnezeu, adică de om.

Este greu, îmi este tare greu. Am apelat la pastori şi nimeni nu doreşte să acorde ajutor, toţi sunt speriaţi, dar nu înţeleg de ce? Lupta după raiul pe pământ nu este corectă. De ce trebuie să-mi pierd nu ştiu câţi ani să îmi bag în cap femeile, iar apoi să mulţumesc Domnului? Am venit pe pământ fără să vreau şi am fost aruncat în lupta vieţii cu un handicap mare, pe care Biblia îl condamnă. Nu vroiam să trăiesc ca un gay, nu vroiam homosexualitate, nu mi-a ales trăirile, comportamentul însă eu mi l-am ales. Am suficiente motive să demonstrez că nu există Divinitate, dar ceva nu îmi dă pace, faptul că atunci când mă rog, mă cutremur şi ceva trece prin mine, şi simt că vorbesc cu cineva.

Nu ştiu de ce a trebuit să am înclinaţii lirice, de ce gândesc, de ce mor când vrea natura, de ce nu mor, de ce nu pot fi fericit, de ce nu pot fi hetero, de ce trebuie să lupt pentru eliberare, iar apoi conştiinţa să mă oblige să-I mulţumesc lui Dumnezeu. Nu înţeleg unde este Dumnezeu în disperarea mea, nu înţeleg de ce am văzut minuni făcute de Dumnezeu, de ce uneori îmi arată că nu există, iar alteori, când sunt gata să Îl scot din viaţa mea, apare şi mă întreabă ce fac, şi îmi spune câte are să-mi dea, dacă mă căiesc de păcatul meu şi îl părăsesc. Nici măcar nu ştiu ce înseamnă pocăinţa. Pocăinţa este un lucru mult prea mare pentru lumea în care trăim. Şi acum Îl înţeleg pe Dumnezeu. Voi mai găsi oare credinţa când mă voi întoarce la El? De ce Îl înţeleg doar în raţiune şi nu atunci când mă rog, când ceva demonic mă cheamă pe internet, când nu mai pot, când mă autosatisfac, când Îl rog să mă elibereze?

Înţeleg Biblia şi nu ştiu dacă voi mai găsi credinţă, dar întrebarea mea, Doamne, este alta: „Vei mai exista Tu şi atunci?” Pentru că dacă vei exista, este imposibil ca noi să nu biruim păcatul. Pavel spune: „Pot totul în Cristos, care mă întăreşte.” Dumnezeule, dacă mai exişti, dacă ai existat, dacă noi, oamenii din Adam, avem ceva cu Tine, de ce nu vorbeşti cu noi? De ce trebuie să avem regim spiritual şi să credem? De ce Satan este mai vizibil ca Tine? De ce să lupt, Doamne?

Da, bună întrebare. De ce să lupt? Pentru că sunt complexat şi nu sunt gata să mă accept, nu pentru că mai cred în rai? Deşi, sincer, în fiecare zi am minute în care meditez la el, şi cred că măcar o dată am să vorbesc cu Dumnezeu, sau doar tânjesc după ceva superior mie. Sper să

mă joc cu nişte copilaşi frumoşi al căror tată să fiu eu. Îmi doresc să fiu fericit. Dar până atunci, viaţa mea este întunecată de întrebări fără răspuns: „De ce?”, sau „De ce, Doamne?”

DUPĂ UN AN...

Am 21 de ani, am trăit în imoralitatea homosexualităţii. Sunt Paul.

Mi-am adus aminte de zilele când stăteam pe mIRC şi mă întâlneam şi cu doi bărbaţi într-o zi, am vrut să mă sinucid chiar. Dar, după cum scrie: „Dacă Mă vei căuta cu toată inima, Mă vei găsi”, am experimentat versetul acesta. Da, se poate. Nu am mai avut relaţii de niciun fel. Am crezut şi m-am luptat, şi m-am încrezut în El. Sunt un om nou de jumătate de an deja, şi chiar dacă mai sunt amintirile trecutului, mila Domnului m-a iertat, m-a schimbat şi nu mă mai robeşte pofta. Nu-mi mai sunt dragi bărbaţii. Nu pot decât să preamăresc pe Domnul. Nu pot decât să preamăresc puterea Lui. Nu pot decât să-I slujesc cu tot ce am.

Ştiu că e greu, că amintirile adesea miros a pofte, însă se poate. Am vrut să fiu o încurajare. Toate cele bune în Cristos!

RAREŞ

Mă numesc Rareş. Am văzut anunţul vostru. Cum aş putea să scap de această practică de bisexual? Aş vrea să scap, să nu mai am de-a face cu lucruri imorale. Am încercat să vorbesc cu cineva, dar mi-e ruşine şi nu am curaj. Singurul cu care pot vorbi e Dumnezeu. Problema e că am fost violat, dacă pot spune aşa, când am fost mic, şi aş vrea să nu mă mai gândesc la acest viciu.

Sunt evanghelic. Eu sunt de acord cu voi. Şi îmi e cam ruşine de ceea ce am făcut. Mi-e cam greu să spun. Vreau să mă las, să nu mai fac cu băieţi, de aceea am zis că aş vrea să vorbesc cu cineva care mă înţelege şi să rămână între noi. Nu vreau să afle cineva. Fetele mă atrag aşa şi-aşa, deci mai mult mă atrag băieţii.

Asta e, am o problemă, dar nu am putut discuta nici cu pastorul, cu nimeni. Să ştiţi că de multe ori îmi vine să plâng. Sunt şi singur, înţelegeţi, nu am pe nimeni, pentru că ai mei au murit. Am fost la casa de copii. Stau singur într-o locuinţă socială, am serviciu, nu câştig aşa bine. Merg la adunare de şapte ani, dar anul trecut L-am primit pe Cristos şi m-am botezat. Şi nu vreau să se afle despre mine. Nu am zis

la nimeni. Nu pot vorbi cu nimeni deloc, tocmai pentru că mi-e frică şi ruşine. Dacă ştie cineva că sunt eu, ce mă fac?

La un moment dat am vrut să mă sinucid. Eram mântuit atunci. După ce am întreținut relații sexuale cu un prieten, am vrut să iau un pumn de medicamente. De aceea am căutat un site creştin, să vorbesc cu cineva, că nu mai puteam să țin în mine. Am căutat pe net cum să mă las de lucruri, ştiți voi de care. Am vrut să caut sfaturi, că pe mIRC nu intru, că degeaba sunt creştini, sunt numai cu numele, că râd de tine. Am găsit sfaturi pentru autosatisfacere şi mi le-am copiat.

La mine totul a început când m-a violat la casa de copii unul de 18 ani. Asta s-o întâmplat când eram în clasa a treia şi nu am putut zice la nimeni, că băiatul era bine văzut. Dar eu nu-l suportam. De multe ori regret că sunt pocăit, că aş fi vrut să-i dau în cap pentru ce mi-a făcut. A văzut că eram băiat fain şi o profitat, m-o bătut până am sângerat şi o abuzat de mine. Mi-a fost foarte frică – mai mulți au fost violați. Dar îmi pare rău că nu i-am zis directorului. Nu aveam curaj, dar bine, că o săptămână numai bătaie am primit ca să nu spun. Mă bătea până îmi curgea sângele din gură, şi atunci mă viola. O ştiut el metoda cum să facă să mă reducă la tăcere. Să fii violat la 9 ani... Şi de ce? Pentru că eram frumos, cum o zis el. Şi era mai în vârstă ca mine cu aproape nouă ani. Ce puteam face? Nu-l băga la puşcărie, că mai mulți au pățit, cu alții au ştiut; educatorii i-au bătut pe violatori şi gata, i-au lăsat liberi. Ce poliție? Nu au ştiut de aşa ceva. El nici acuma nu-i căsătorit.

Nu numai eu am pățit asta, ci mai mulți colegi de-ai mei; am fost selectați care eram frumoşi. Nu primeam bătaie la față, ca să nu ne-o strice. Cel de care am spus m-a violat de trei ori, de fiecare dată duminica. Țin minte, nu am uitat. A patra oară când o vrut să mă violeze, o zis că ori sar de pe un copac, ori îl las să mă violeze. Am preferat mai bine să sar de pe copac. A mai vrut să mă violeze unu, dar i-am zis unui prieten mai mare, că şi el o fost abuzat, o fost blond cu ochi albaştri, şi el o intrat peste noi, că i-am spus unde şi când, că acela m-a chemat la el în cameră. Dar bine, că al doilea o făcut cu fetițe şi cu băieți. Ne-am unit şi am hotărât să-i zicem directorului cu cine o făcut, şi l-o dat afară din casa de copii.

Am fost cu patru băieți din anul trecut din august. Că mi-o plăcut de un băiat şi cu el am făcut prima oară. Ieşisem de la casa de copii la 18

ani, acum nouă ani; nu am făcut până la 26 de ani, dar simţeam deja de la 15 ani să fac. Cu băiatul de care mi-o plăcut, am stat la o fundaţie. Am făcut la mine, când am venit de la biserică. Am găsit ceilalți băieți pe mIRC, dar oricum am scos mircul afară.

Şi am ştiut că ceva nu-i în regulă cu mine, că la 14 ani citeam deja Biblia şi am găsit cu Sodoma şi Gomora, că şi ei făceau aşa. Dar am avut pofte, şi cu unul am făcut şi tot aşa, dar de mult aş vrea să mă las. De aceea mi-e şi cam frică să am prieteni din afara bisericii, că aşa sunt eu, mai bine mă joc cu ăştia mici şi îmi creez o lume a mea, că lumea asta e bandită.

ROBERT

Sunt un tip normal, OK. Lucrez şi sunt student. Mi-ar fi foarte greu să recunosc în public că sunt gay.

Când m-am născut, părinții mei erau foarte tineri. Tata avea 20 de ani, mama 19. Deşi erau atât de tineri, s-au căsătorit. Am un frate cu doi ani mai mare decât mine. El este un tip normal.

În timp, tatăl meu a devenit alcoolic. S-a sinucis la vârsta de 38 de ani, numai el ştie de ce a făcut-o. L-am găsit mort în casă, spânzurat de țevile din baie. Nu ştia că o să-l găsesc eu, se aştepta să vină mama înaintea mea. Casa era plină de sânge, pentru că îşi tăiase venele la ambele mâini. Am avut un şoc în momentul acela. Aveam 18 ani.

După moartea tatălui meu am început să consum droguri, heroină injectabilă. De unde aveam bani? Lucram, luam şi de la mama. M-am drogat timp de trei ani şi jumătate. Mulți prieteni de-ai mei au murit aşa, dar eu am reuşit să scap cu ajutorul mamei. Este asistentă la spital. Am făcut tratament, perfuzii şi am luat metadonă. Nu m-am mai drogat din 2004 şi nici nu mai vreau, pentru că ştiu prin ce am trecut. Acum sunt bine, nu mai iau metadonă, nu consum niciun fel de alcool, deşi lucrez într-un restaurant. În schimb, fumez două pachete de țigări pe zi.

De la moartea tatălui meu m-am schimbat. Mi-au apărut atracţii homosexuale. Par masculin, dar îmi plac băieții. Ai mei nu ştiu că sunt gay, de fapt nimeni nu ştie, mă feresc. Aveam anumite gesturi, un mers ca de manechin, dar m-am uitat cum merg bărbații şi i-am imitat. Acum merg normal, degajat, dar nu neobişnuit.

Cu ultima mea prietenă am fost împreună un an şi şase luni, apoi ea a plecat din ţară pentru studii. La plecare i-am spus că ochii care nu se văd se uită. De curând m-a anunţat că şi-a găsit pe altcineva acolo. Cu ea sau fără ea, viaţa merge înainte. Sunt o mulţime de fete. Problema este că nu mă simt aşa de bine cu fetele cum m-aş simţi cu un bărbat. Când fac dragoste cu o fată, mă gândesc la bărbaţi, aşa mă excit foarte repede, dar nu este bine.

Până acum nu am făcut nimic cu niciun bărbat. Mă întreb dacă pot scăpa, ca să îmi placă doar fetele? Vreau să fiu ajutat să îmi revin. Să duc o viaţă normală, ca toţi ceilalţi. Sper să reuşesc.

DUPĂ UN AN...

În ultimul timp au avut loc schimbări mari în viaţa familiei mele. Deşi ştia ce s-a întâmplat cu tatăl nostru, fratele meu bea mult. Când era treaz, vorbeam cu el, promitea că nu va mai bea, dar a doua zi o lua de la început. Pentru că dădea toţi banii pe băutură, nu-şi mai cumpăra nimic şi purta hainele mele fără să-mi ceară voie, sau le vindea ca să-şi ia de băut. Câştigam bine şi mă invidia pentru asta. Mi-a spart televizorul, îmi distrugea lucrurile. Eram cei mai mari duşmani, deşi el era cu numai doi ani mai mare decât mine. Din această cauză am plecat de acasă şi am stat cu chirie câteva luni. Când m-am întors, s-a întâmplat nenorocirea.

Într-o noapte stăteam amândoi în faţa blocului, fiecare cu prietenii lui. Fratele meu a băut iar. La unu noaptea am vrut să ne întoarcem acasă. Când am ajuns în apartament, am auzit un zgomot puternic în urma mea, iar el nu era nicăieri. Urcând scările, beat fiind, s-a dezechilibrat şi a căzut în cap, pe ciment, de la etajul trei. Era într-o baltă de sânge. Şaptezeci şi două de ore medicii nu au putut să intervină nici măcar cu perfuzii, până nu a ieşit alcoolul din organism. Apoi a fost operat pe creier. După o comă de două săptămâni şi două luni de spitalizare, l-am luat acasă.

Acum îşi foloseşte mâinile bine, mănâncă singur, dar nu mai poate merge, din cauza atrofierii muşchilor datorită nemişcării îndelungate, aşa că va trebui să-l internăm pentru recuperare. A orbit complet. Are momente de luciditate şi momente în care nu ne cunoaşte. Nu ştie ce s-a întâmplat cu el, nici că a fost operat pe creier; nu i-am spus. Iar eu, cel pe care îl ura, am ajuns să am grijă de el în cele mai mici amănunte.

De atâta suferinţă şi oboseală – el o scoală cam la o oră, două ore noaptea – mama a slăbit mult. Ţin la ea ca la ochii din cap şi o ajut la îngrijirea fratelui meu, pentru că singură nu s-ar descurca, în primul rând pentru că nu are putere. Pe lângă asta, bunica din partea mamei are semipareză în urma unui accident cerebral, iar acum locuieşte cu noi.

Cu rudele din partea tatălui ne-am răcit, pentru că, după moartea lui, ne-au acuzat că noi l-am omorât, deci nu avem de la cine să cerem ajutor. Nenorocirile au venit asupra familiei noastre una după cealaltă: sinuciderea tatălui meu, boala bunicii, accidentul fratelui meu. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că am scăpat de droguri, cu ajutorul mamei mele.

Poate vă întrebați de ce v-am povestit despre fratele meu? Pentru a vă face cunoscute schimbările care au avut loc în viața mea în ultimele luni, şi pentru a arăta ravagiile pe care le poate face alcoolul în viața unui om şi a celor apropiați lui. La numai 30 de ani, fratele meu a ajuns să se chinuiască pe sine şi să ne chinuiască şi pe noi.

Este însă şi ceva bun în viața mea. Cu atâtea probleme, nici nu mă mai gândesc la bărbați. Mă ocup de serviciu şi de ai mei. Prietena mea, despre care credeam că m-a înşelat, de fapt nu a făcut-o. Suntem din nou împreună. M-a chemat în străinătate, dar, de dragul familiei am rămas în țară, ca să am grijă de fratele meu. Prietena mea mă înțelege, dar peste doi ani voi avea 30 de ani. Vreau să am familia mea, copii. Vreau să mă căsătoresc.

ROBI

Este destul de greu să mă întorc în timp. Anii au trecut, iar multe din amintirile plăcute sau mai puțin plăcute s-au şters, însă ceva este clar, prezentul. El îmi spune că ceva încă nu s-a schimbat, şi aceasta este alegerea identității mele, care şi azi mă urmăreşte şi care îmi doresc mai mult ca orice să fie diferită.

Am venit pe lumea asta într-o familie cu credință în Dumnezeu şi cu dorința de o trăire în ideal. Însă nu a fost cum visasem. Lucrurile s-au schimbat în viața mea la vârsta de 8 ani, când un vecin de pe strada unde locuiam m-a invitat la joacă. Dar am descoperit că nu era o joacă de copil, ci o joacă de om mare. Aşa gândeam eu la ora aceea,

descoperind ceea ce se zbătea în mine: dorința de a avea contact homosexual. Eram confuz.

Copilăria a continuat, neînțelegând de fapt ce avea să-mi schimbe identitatea şi orientarea sexuală. M-am trezit la vârsta de 13 ani că deveneam tot mai atras de partea masculină, însă tot nu conştientizam ce se întâmpla cu mine. Mergeam la biserică împreună cu familia, de altfel foarte credincioasă. Eu participam la toate activitățile, cântam, recitam poezii; mai târziu am devenit lider de tineret. Uitându-mă înapoi, parcă a fost un vis urât care avea să dispară simplu, ca oricare altul. Însă nu a fost aşa.

Cu trecerea timpului, situația s-a agravat, iar identitatea mea s-a format ca homosexuală. Începând să experimentez tot mai mult anumite plăceri, care acum aduc o mare amărăciune ființei mele, îmi doream de mic să fiu fericit alături de soția mea şi să o fac foarte fericită, deoarece mama mea nu a avut parte de aşa ceva. Ziceam că nu voi fi ca tatăl meu, dur, rece față de mama şi față de copiii lui, deşi este conducător în biserică.

După multe păcate şi trăiri murdare, într-o seară de rugăciune de marți seara, unde eram adunați puțini la număr, am simțit chemarea lui Dumnezeu. Se părea că s-a coborât cerul în acea cameră şi am decis să-mi dau viața Lui, hotărând că ajunge cât L-am întristat. Aveam vârsta de 17 ani. Vroiam să încep o viață nouă, fericită cu Domnul, şi să renunț la acele păcate ascunse de care nu ştia nimeni. Credeam că botezându-mă voi scăpa de ele şi că, pentru nimic în lume, nu voi mai face ce am făcut. Am spus celor din familia mea că vreau să mă botez, la care ei s-au bucurat foarte tare. Am făcut botezul, am fost fericit, am invitat colegi de şcoală.

Mă simțeam ca o mireasă a unui prinț, dar timpul a trecut şi peste două săptămâni aveam să cad iar în păcatul homosexualității, fapt care mi-a produs durere şi amărăciune profundă. Credeam că nu mi se poate întâmpla aşa ceva. Dar s-a întâmplat şi a continuat să se întâmple până în prezent. Deci apa botezului nu a schimbat natura mea păcătoasă. Am rămas acelaşi; schimbarea era doar de suprafață. Deşi îmi doream mult să-L slujesc pe Domnul cu toată ființa mea şi eram sincer, nu aveam puterea, şi nici îndrăzneala să spun cuiva cu ce mă confruntam.

A sosit timpul să plec de acasă, să fiu angajat într-o lucrare de

misionariat printr-un frate de la biserică, şi am plecat sperând că lucrurile se vor schimba în viaţa mea şi cu privire la atracţiile homosexuale. Însă, departe de casă, într-o atmosferă spirituală, am constatat că situaţia mea nu s-a schimbat şi că atracţiile deveneau tot mai puternice, deşi eram adult. Aveam 20 de ani. Începusem să mă îngrijorez, însă continuam să caut prieteni cu care să-mi satisfac nevoile homosexuale. În cele din urmă am găsit un tip din biserică, cu care m-am împrietenit şi cu care am fost timp de patru ani.

Vrând să scap de acest păcat, am hotărât să mă căsătoresc, crezând că după căsătorie voi scăpa şi voi fi eliberat. A venit şi ziua nunţii, eu căsătorindu-mă cu o fată tot din biserică, crezând că acum voi fi cel mai fericit om. Dar în noaptea nunţii am constatat că de fapt vroiam să fiu în pat cu el, nu cu mireasa mea.

În fine, a trecut, am plecat în luna de miere şi încercam să fac faţă situaţiei, să dau tot ce este mai bun soţiei mele, însă gândurile îmi erau îndreptate tot spre el. Au trecut opt luni de la nuntă şi am hotărât să lucrez în continuare la acea misiune, unde avea să se angajeze şi prietenul meu, cu care am început să reiau comportamentul de trăire murdară.

După şase ani, am hotărât să terminăm acea viaţă compromisă, el spunându-mi că dacă eu nu mă căsătoream, era altceva şi am fi putut rămâne împreună, însă acum nu mai vroia să trăiască aşa, ci să se căsătorească. Pe atunci aveam deja doi copii, şi, ce să zic, nu am vrut să întrerup acea prietenie. Însă cu timpul devenise un coşmar, nici relaţia familială nu mergea prea bine, şi am zis OK, sper că de aici înainte totul o să se schimbe şi o să încep o viaţă nouă. El a plecat în străinătate, şi cam după opt luni am fost eliberat şi nu am mai simţit nicio atracţie faţă de el. El s-a căsătorit şi acum este în ordine, pentru că deşi am avut relaţii timp de zece ani, am fost singurul bărbat cu care a avut de-a face şi de care a fost atras.

Dar cu mine situaţia nu s-a schimbat prea mult, pentru că la un an după ce am fost eliberat de el, am intrat în relaţie cu un alt tip, tot din biserică, la insistenţele mele, el nefiind homosexual, începând din nou să trăiesc acea viaţă homosexuală. Credeam că ştiu ce fac, că nu voi mai lăsa să fiu din nou dependent şi că va fi ceva, aşa, de suprafaţă, să mai uit din ce fusese înainte.

Am ajuns să constat, cu exasperare, că viața trăită în homosexualitate mergea din ce în ce tot mai adânc spre moarte şi spre a mă ruina pe mine, pe soţia mea şi, de acum, şi pe cei trei copii, ei fiind nevinovaţi. Probabil nu sunt suficient de conştient cât de mult am pierdut din cauza homosexualității, iar acest păcat nu a adus nicio frântură de bucurie în viața mea. Acum mă întreb ce rost are să mă chinuiesc în acest mod de viață, ajuns la vârsta de peste 30 de ani?

În urma trăirii unei profunde dezamăgiri, am hotărât să caut ajutor. De această dată l-am găsit la oamenii deosebiți ai lui Dumnezeu de la Contra Curentului, cu care m-am sfătuit şi care m-au încurajat. Aşa a început lupta în acest proces de eliberare. Au trecut câteva luni de atunci. Nu pot să spun că sunt eliberat total de atracţii, însă o schimbare majoră s-a produs în viața mea, începând din momentul în care m-am lăsat ajutat şi coordonat de acei oameni călăuziți de Dumnezeu.

Acum simt că trăiesc, că identific nevoile familiei mele mai uşor. O înțeleg pe soția mea mult mai bine. Sunt gata să fac orice pentru ea şi pentru copiii mei, ceea ce până acum parcă făceam, dar nu cum o fac acum, cu o altă mentalitate, cu o altă pasiune. Sunt foarte preocupat de câştigarea familiei mele şi de a mă implica până în cele mai mărunte nevoi ale soției şi ale copiilor. Am pace, am linişte, simt că trăiesc cu adevărat. De-abia acum, după mulți ani de pribegie în care am căutat la lada de gunoi a Diavolului, realizez unde m-a dus aceasta şi, cum spune Romani 6:23, „Plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veşnică în Isus Cristos, Domnul nostru." Am o nouă viață, chiar dacă trebuie să-mi duc crucea în fiecare zi. Ştiu la Cine să privesc, iar ținta mea este Isus. Prin El şi pentru El sunt toate lucrurile, a Lui să fie gloria în veci! Amin.

Viaţa trăită în homosexualitate este foarte complexă şi complicată, extrem de complicată, cumplită, dureroasă, amară, poate mai amară ca paharul care I s-a dat lui Isus să-l bea: fiere amestecată cu oțet. Cei ce sunt în problemă o ştiu mai bine.

Eu am hotărât:

„Multă vreme-n lume am fost cu tine, dar acum
A sosit momentul să ne despărțim în drum.
Tu rămâi cu tine să-ți continui calea ta,
Dar eu nu mai merg cu tine alăturea.

Adio lume, prietenia s-a sfârşit.
Mă-ntorc la Cel ce pentru mine mult a suferit,
Din veşnicii El m-a iubit necontenit.
El nu-i un simplu om, ci Dumnezeu cu adevărat,
Prin sângele de Domn din moarte m-a răscumpărat.
Cu El trăiesc şi sunt curat, ce minunat."

DUPĂ ŞAPTE LUNI...

Perceperea mea despre Dumnezeu este următoarea: bun şi drept, te lasă să alegi, te lasă să cauţi; este ca un tată modern şi inteligent care înţelege urcuşurile, dar şi coborâşurile din viaţa copilului Său.

Uneori parcă mă supăr pe El, pentru că este prea dur, alteori parcă este prea bun cu mine şi cu cei din jurul meu. Sincer, simt dragostea Lui. Când nu am la cine să mă duc, strig către El, Îi cer ajutorul. Uneori îl primesc, alteori nu, însă mă uşurez, primesc acea speranţă, acel impuls, acel imbold care îmi spune că totul va fi bine din nou şi că acest necunoscut al meu făcea parte din planul Său pentru mine.

Îl mai percep super-corect şi simt că aşteaptă corectitudine şi din partea noastră. Simt că vrea să ne desfăşurăm într-o perfecţiune totală, ceea ce eu nu reuşesc, deşi îmi doresc foarte mult. Mai simt că uneori ne lasă să ne chinuim prea tare şi nu vine cu miracolul când omul nu mai poate, însă, cumva, înţeleg şi aici cum stau lucrurile din punct de vedere teologic.

Ce să mai zic? Am înţeles că trebuie să ne luăm crucea în fiecare zi, să o ducem, să nu tăiem din ea şi că doar lucrurile de sus ne pot da pacea, fericirea şi împlinirea. Ceea ce se află aici jos este numai durere, chin şi suferinţă. Nimic nu produce împlinire care să dăinuiască, aşa că am renunţat la pretenţiile mele, la pofte, plăceri, ambiţii, la tot ce-i pământesc. Încerc să aspir spre cele cereşti şi cred în Dumnezeul atotputernic, sfânt, minunat, mântuitor, iertător, iubitor. Am ales a Lui cărare.

Cu lacrimi în ochi mărturisesc: schimbarea este posibilă! Trăiesc raiul pe pământ de puţin timp, de când am hotărât să rup cu adevărat cu păcatul homosexualităţii. Da, cred că este greu, cumplit de greu. Vă spun din experienţă proprie; sunt dureri de moarte, simţi că nu mai ai aer, că totul se prăbuşeşte sub picioare.

Din luna mai 2009 am început să iau hotărârea de a ieşi dintr-o

prietenie de patru ani. Luptele au fost grele. Nu ştiu dacă s-au terminat, nu cred, dar ştiu un lucru: viaţa mea s-a schimbat. Simt că trăiesc, că viaţa are gust, Îl simt pe Dumnezeu lângă mine, cum îmi ocroteşte familia, soţia, copiii. Relaţia dintre mine şi soţia mea este în fiecare zi tot mai bună. Eu, care în trecut nu aveam nevoie de femeie, fac dragoste cu ea de trei, patru ori pe săptămână şi ne simţim amândoi minunat. Sunt fericit, ea este fericită, copiii sunt fericiţi.

Acum pot să aleg să spun „nu" păcatului, să schimb macazul gândurilor în direcţia pozitivă şi să nu mă mai las trântit şi dus de Diavolul în întunericul beznă în care mă târam. Îmi este ruşine de mine! Nu pot să cred că făceam asemenea lucruri urâte şi murdare, nu mă mai recunosc pe mine însumi. Sunt zile în care mă uit la mine şi zic că parcă nu sunt eu. Dumnezeu a făcut această lucrare minunată! El face ca lucrurile să fie ca la început, perfecte, noi, minunate, frumoase.

Am apelat la ajutorul unor oameni de suflet, care m-au ajutat, m-au purtat în rugăciunile lor, m-au sfătuit. I-am ascultat şi am reuşit. Acum sunt consiliat singur, dar merg şi la consiliere împreună cu soţia o dată pe săptămână, iar lupta noastră nu este zadarnică. Ne bucurăm de mari rezultate şi am ascultat de sfaturile acestor oameni pe care Dumnezeu îi foloseşte pentru ridicarea multor inimi zdrobite şi trântite la pământ. Eu personal îi consider ca o unealtă în mâna lui Dumnezeu.

Au fost momente când nu i-am înţeles când îmi dădeau sfaturi; mi se păreau aberante, însă era doar o părere. Aveau perfectă dreptate şi le mulţumesc din suflet pentru tot ajutorul pe care mi l-au acordat. Ştiu că lupta mea nu s-a terminat, dar pot să spun că parţial am învins, iar de aici înainte ştiu cum să lupt, la cine să alerg după ajutor. Mi s-a luat ceaţa pe care o aveam pe ochi şi acum văd adevărata frumuseţe, libertate, pace, bucurie, zâmbet, speranţă şi tot ceea ce nu aş fi putut să văd înainte.

Dragul meu prieten care citeşti aceste rânduri, nu dispera! Crede-mă, nu vei muri, nu ţi se va întâmpla nimic mai rău decât este acum în viaţa ta. Te sfătuiesc: intră în această luptă şi rămâi acolo, la postul de veghe, până vei reuşi şi vei primi atâta bucurie, încât nu vei mai şti ce să faci cu ea. Nu sunt basme, nu sunt glume, este o realitate. Psalmul 121:1-2: „Îmi ridic ochii spre munţi... De unde-mi va veni ajutorul? Ajutorul îmi vine de la Domnul, care a făcut cerurile şi pământul."

SORIN

Prefer să nu îmi dau numele adevărat, pentru siguranța mea. Deşi nu mă interesează ce zice lumea, că vorba aceea: gura lumii nu o astupă decât groapa.

Provin dintr-o familie de etnie romă – țigani tradiționali, sau cei care încă vorbesc romanes şi îşi păstrează tradiția. Părinții mei s-au căsătorit în septembrie 1987, în urma unei „înțelegeri" dintre bunicii paterni şi materni. Tata nu a vrut, însă nu putea să comenteze, fiindcă aşa era odată, pe timpuri, la romi; nu o vroia pe mama fiindcă avea un defect fizic la piciorul drept. Cu chiu, cu vai, s-au unit şi aşa am venit eu pe lume, în vara anului 1988.

Între timp, bunicii mei paterni şi-au dat seama de „greşeala" pe care au făcut-o, că l-au căsătorit pe tata cu mama mea, deşi avea un handicap, şi au început să o urască. Îşi băteau joc de ea, o jigneau, până ce mama s-a săturat, m-a luat în brațe şi a plecat la părinții ei. A fost cât pe ce să se despartă, însă, când eu aveam şase luni, tata m-a văzut cu mama în oraş. Când m-a văzut, a început să plângă şi s-a împăcat cu mama. Bineînțeles că nu au mai stat în casa bunicilor paterni, ci de data aceasta s-au mutat în casa bunicilor materni.

La puțin timp după aceea, tatăl meu a plecat în Irak pentru a munci în construcții, iar pe mama a lăsat-o cu mine în casa bunicilor materni. Eu m-am îmbolnăvit de dizenterie cu sânge şi aşa de grav, încât medicii nu îmi mai dădeau şanse de supraviețuire. M-au internat cu mama în spital, în aceeaşi cameră cu copiii subnutriți. Mama nu a putut să mă vadă murind şi m-a lăsat în spital; din câte am înțeles, s-a îmbolnăvit şi ea din cauza mea; suferea de depresie.

Tot în aceeaşi zi când mama a plecat din spital, a venit şi bunica mea maternă. Corpul meu nu mai permitea perfuziile, ele fiind singura mea hrană, şi îndată ce bunica a văzut că asistenta mi le bagă forțat şi că ieşeau afară din vene, i le-a smuls din mână zicând: „Ori moare, ori îl fac eu bine." A vorbit cu medicul meu, i-a explicat situația, iar el i-a spus: „Facă-se voia Domnului, Maria..." Cu o frică destul de mare, bunica mi-a preparat orez fiert şi morcov pasat şi mi le-a dat. Abia după o zi de încercări eşuate a reuşit bunica să mă facă să mănânc. La o săptămână după aceea, medicul mi-a dat externarea, spunându-i bunicii

mele: „Mâna Domnului s-a coborât peste tine ca să-l faci bine. Norocul lui ai fost tu.” Mi-au mai făcut doar o transfuzie de sânge, pe care l-am primit de la bunica, fiindcă aveam aceeaşi grupă, şi am plecat acasă. Mamei nu îi venea să creadă când m-a văzut.

Tata muncea în Irak. Trimitea banii acasă, mama era o femeie chibzuită, îi strângea, şi aşa au reuşit să îşi cumpere un teren, fiindcă nu le ajungeau să cumpere casă. În 1989 eu m-am îmbolnăvit iar de o bronşită astmatiformă, şi din nou probleme cu mine. Tata revenise în ţară din cauza războiului de pe atunci din Irak. Se angajase în construcţii, dar în ţară, iar toţi banii ce îi câştiga îi cheltuiau cu mine pe medicamente. Mă duceau la Bucureşti, la Fundeni. Medicii de acolo mă foloseau drept mostră pentru studenţii de la medicină, dar nu m-au ajutat cu nimic.

Asta s-a întâmplat până în anul 1992, când părinţii mei au trecut fraudulos în Germania. Nu o să uit niciodată acele momente cu peripeţii. Sunt primele mele amintiri: lagărul de concentrare din Auschwitz, podul îngust de circa 80 cm ce l-am trecut – mă legase tata cu o sfoară în spatele lui – însă am ajuns cu bine în Germania, în oraşul Leipzig.

Când i-au interogat pe părinţii mei, de ce şi-au părăsit ţara şi cu ce scop au intrat ilegal pe teritoriul Germaniei, mama le-a răspuns: „Nu vreau bani, nu vreau nimic altceva, vreau doar să-mi fac băiatul bine.” Aşa de impresionaţi au fost, încât ne-au oferit azil, ne-au dat ajutor social lunar, bonuri de masă, iar mie, asistenţă medicală. În Germania m-au făcut bine cu numai două siropuri şi cu câteva şedinţe de aerosoli.

Aveam 5 ani în 1993, eram în Germania, toţi mă alintau şi eram preferatul tuturor, fiindcă eram foarte frumos. Eram creol cu ochi albaştri, în plus, eram plăpând şi firav, şi toţi mă alintau, mă mângâiau; oricine venea în vizită îmi aducea ceva. Îmi amintesc în treacăt că de la 5 ani mă atrăgea fizic un alt copil şi ne jucam deseori „de-a mama şi de-a tata”. Întotdeauna eu eram mama, iar el tata.

După un an şi jumătate ne-am întors în ţară. Ai mei reuşiseră să îşi construiască o casă pe terenul ce deja îl aveau. Venit din Germania, eram perfect sănătos. Stăteam mai tot timpul la bunicul meu la chioşc, el fiind printre cei mai bogaţi romi din oraşul meu. Când se ducea la marfă, o geantă cu haine, jucării şi dulciuri era pentru mine, şi ţineţi

cont că mai avea încă vreo treizeci de nepoţi, însă eu eram preferatul. În iunie 1994 a decedat, lăsându-mă îndurerat la numai 6 ani, fiindcă ţineam la el mai mult ca la orice. La numai trei luni după aceea am început şcoala primară. Eram printre cei mai buni din clasă şi mereu oferit ca exemplu de igienă în şcoală, fiindcă mama mă îngrijea într-un mod deosebit.

Copilăria mea a fost una zbuciumată, pentru că la 9 ani mi-am dat seama că mă atrag băieţii, şi nu fetele. La 10 ani m-am gândit, în mintea mea de copil, că dacă Îl voi căuta pe Dumnezeu voi scăpa de a fi „poponar" (aşa ştiam eu atunci să spun la gay) şi m-am dus la şcoala duminicală, într-o biserică evanghelică din oraşul meu. Însă la 11 ani am fost invitat într-o biserică penticostală. Mi-a plăcut mai mult, am fost atras mai mult de felul de gândire asupra Bibliei al penticostalilor, şi am rămas la ei.

La 12 ani am fost acceptat să mă botez şi am făcut-o, bineînţeles, fără ştirea părinţilor, care nu ştiu nimic nici în ziua de azi. Pastorul a fost nevoit să ceară permisiunea mamei mele să mă duc într-o „mini vacanţă de o zi" în altă localitate, unde urma ca în acea zi de 15 octombrie a anului 2000 să primesc botezul. Credeam că după ce mă voi boteza se va întâmpla minunea minunilor: nu mă vor mai atrage băieţii, ci fetele. Însă nu s-a întâmplat aşa. La numai câteva zile s-a dovedit că mă înşelasem.

De la 7 la 13 ani am fost mai mult singuri, eu, mama şi fratele meu, pentru că tatăl meu plecase în Israel şi venea acasă pentru perioade scurte, în fiecare an. Biserica a fost singurul meu refugiu. La şcoală toţi mă strigau „bulangiule", „poponarule", fiindcă mi se observa feminitatea. M-am simţit copleşit să constat că nici măcar botezul nu mă scăpase de homosexualitate. Deşi mergeam în continuare la biserică, aveam relaţii cu un vecin.

La 13 ani s-a întâmplat ceva îngrozitor: am fost violat de un militar, chiar în unitatea militară. Mă viola şi mă ameninţa că va striga la comandant şi mă va lega poliţia. Eram îndurerat; părinţii nu înţelegeau ce se întâmplă cu mine. Îmi era frică să mai ies pe stradă, ca să nu mă întâlnesc cu el. Nu pot descrie în cuvinte ce am simţit. Mi se prăbuşea pământul de sub picioare. Îl iubeam pe Isus, eram botezat, însă mă simţeam aşa de scârbos şi păcătos, încât am fost la un pas de a mă

sinucide. Nu ştia nimeni prin ce treceam şi a trebuit să duc eu singur povara.

La 14 ani, după ce am terminat şcoala generală, am plecat în Spania, cu speranţa că voi începe o viaţă nouă şi voi uita trecutul dureros ce l-am avut în România. Aşa a fost, timpul le-a şters pe toate, însă la numai cinci, şase luni mi-am dat seama că în Spania sunt homosexuali la tot pasul şi am căzut din nou. La 16 ani m-am întors în România, crezând că o voi lua de la capăt şi că voi găsi sprijin în Dumnezeu şi în fraţii de la biserică, însă nu am stat decât patru luni şi am fost nevoit să mă întorc în Spania. La 17 ani mi-am făcut prietenă, cu scopul de a scăpa de homosexualitate, însă relaţia nu a durat mult, pentru că la 18 ani şi o lună părinţii mei m-au căsătorit, tot cu o fată de etnie romă.

A fost copleşitor când a trebuit să mă culc cu ea în ştirea tuturor, pentru a arăta lumii că este virgină. A fost nevoită să se dezvirgineze singură, fiindcă eu nu aveam erecţie, ştiind că sub pat, în şifonier, la uşă sau la geam, stăteau oameni ascunşi. Nu simţeam dragoste, însă mă ataşasem foarte mult de ea. O consideram specială. Am reuşit să întreţin relaţii sexuale cu ea la o lună după aceea. Eram cu ea, însă nu mă simţeam împlinit. Întreţineam relaţii cu bărbaţi de tot felul; o înşelam. Deja mă debarasasem de Dumnezeu şi am constatat că nu mai pot continua cu amândouă: îmi era imposibil să renunţ la plăcerile ce mi le oferea lumea homosexualităţii. În anul 2007 a venit pe lume băiatul meu. Am asistat la naştere. A fost cea mai minunată zi din viaţa mea.

Însă la scurt timp au venit problemele. Eu nu mai aveam de muncă, cel mic avea nevoie de multe şi aşa a devenit relaţia mea cu fosta soţie un calvar. Ne-am despărţit. A fost copleşitor. Am suferit o depresie profundă când l-am pierdut pe băiat, încât am slăbit 28 de kg; mă sufla şi mă lua vântul. Prinsesem scârbă de bărbaţi. Nu mă mai atrăgeau deloc, ştiind că ei aveau o vină aparte în viaţa mea, pentru pierderea băiatului meu.

Însă nu după mult l-am cunoscut pe José. A fost iubitul meu, însă avea case de prostituţie masculină şi am lucrat acolo. Îl iubeam; era o persoană minunată, îmi oferea orice, era putred de bogat. În plus, din prostituţie câştigam foarte bine. Am făcut şi filme porno. Îmi era indiferent ce va urma, odată ce pierdusem ce aveam mai scump pe lume: pe Dumnezeu şi copilul meu. Însă după patru luni de relaţie cu

José mi-am dat seama că nu îl iubeam şi că simţeam pentru el numai o obsesie sau, mai bine zis, pentru luxul ce mi-l oferea. L-am părăsit, am plecat din oraşul unde stătea el şi am revenit în oraşul unde locuiesc actualmente părinţii mei.

Momentan am prieten. M-am îndrăgostit la prima vedere. Îl iubesc, iar el mă iubeşte nespus de mult. După lupta pe care am dus-o mai bine de doisprezece ani, am constatat că nu mai pot lupta. Ştiu că sunt considerat în faţa lui Dumnezeu un sodomit şi că mă aşteaptă iadul, însă sunt aşa de când am început să percep ce se întâmplă în jurul meu. Nu cred că este just să mi se ofere o cruce aşa de grea. Sper ca într-o zi să spun STOP, s-a terminat, şi să lupt împotriva cărnii aşa cum zice în Faptele Apostolilor. Dar până atunci vreau să trăiesc liniştit şi să mă recuperez după trecutul dureros ce l-am avut. Iar pentru cei care pot lupta în prezent, am cea mai profundă admiraţie.

TIMOTEI

Am citit mărturiile celor care au scris, am încercat să scriu şi eu, am şters şi iar am început să scriu. Nu ştiu dacă voi ajunge până la sfârşit, însă voi încerca din nou. Cu ce să încep? Îmi este ruşine de mine. Mă simt murdar. Îmi sună în minte acel verset de Traian Dorz: „M-a prins păcatul la răscruci." Încerc să îmi expun viaţa mea (dacă nu mă exprim corect sau mănânc din litere, vă rog să mă înţelegeţi, încerc să scriu printre lacrimi). Am o viaţă dublă. Una pe care o cunosc cei apropiaţi, familia, care mă admiră. Din punctul lor de vedere sunt o persoană împlinită: am un job foarte bun, două facultăţi terminate.

Însă, în cealaltă parte, sunt o persoană sentimentală, care suferă pentru orice. Dacă cineva se uită la mine mai mult decât ar trebui, se nasc o mie de întrebări: De ce se uită? Oare se vede că sunt gay? Îmi plac tipii, mă îndrăgostesc de ei, iubesc şi sufăr, şi totodată îmi doresc să fiu hetero, să am o viaţă normală, să strig în gura mare că sunt îndrăgostit şi că iubesc. Sunt o persoană destul de atrăgătoare. Ce vor zice oamenii? De ce nu mă căsătoresc, că am tot ce vreau? Fetele roiesc în jurul meu, însă nu mă simt atras de ele. Dacă nu aş fi gay, aş putea avea o viaţă împlinită, în care să mă bucur de tot, nu să port această povară a orientării mele.

În urmă cu doisprezece ani, la vârsta de 13 ani am fost violat de un tip cu cinci ani mai mare decât mine. Nu ştiu de ce nu am zis nimic. Am continuat să întreţin relaţii sexuale cu el, deşi mă simţeam groaznic. Nu am mai putut să îndur duplicitatea vieţii mele şi în clasa a douăsprezecea am încercat să mă sinucid, dar nu am reuşit. M-am trezit a două zi, în perfuzii, la spital. Mă rugam mult, posteam două, trei zile pe săptămână. Duminica, la biserică, plângeam, într-una îmi era jenă de cei care se uitau la mine şi nu ştiau de ce plâng atâta. Doream să scap, să nu fiu prizonierul dorinţelor mele păcătoase.

În anul I de facultate mă îndrăgostisem foarte mult de cineva care era mai mare ca mine cu mulţi ani, însă găsisem în el toată iubirea pe care nu o avusesem din partea unui bărbat. Tatăl meu s-a sinucis când eu aveam 4 ani, din cauza divorţului şi a pierderii custodiei mele, iar mama s-a recăsătorit. Soţul mamei mă ura pentru că semănam cu tatăl meu, de aceea a început să îmi facă viaţa imposibilă. La 16 ani m-am convertit, crezând că voi reuşi să scap de orientarea mea, însă în zadar.

Să revin. Acest tip era tandru, atent, se părea că mă iubeşte. Mă simţeam împlinit, însă mă acuza conştiinţa pentru viaţa mea imorală. A fost perfectă relaţia mea cu el şase luni, apoi a început să nu îmi mai acorde atâta atenţie şi să întreţină relaţii sexuale şi cu alţii. Sufeream îngrozitor, mă simţeam trădat, dat la o parte. După încă şase luni, am hotărât să mă despart de el.

Am terminat teologia şi psihologia, aşa că sunt tobă de teologie neoprotestantă. Teorie cunosc destulă. Nu funcţionează. Am început din nou să postesc, să mă rog, crezând că voi evada. Nu am avut nicio şansă: deşi ştiu că lumea gay-lor e o lume a desfrâului, a nelegiuirii, nu am puterea să ies, să devin hetero.

Aş vrea să vorbesc cu cei care trec printr-o problemă ca a mea. Nu am dat anunţ matrimonial şi nu caut persoane gay cu care să mă cuplez, ci efectiv aş vrea să discut cu tineri care se confruntă cu acest păcat. Am nevoie de cineva care să mă înţeleagă, să se roage pentru mine. Mă bazez pe puterea rugăciunii, însă pentru a fugi de ispită, trebuie să ai putere; dacă nu ai, nu poţi fugi. Nu am putere să rup acum, am nevoie de rugăciune ca să pot face asta. Nu mă simt bine, nu sunt OK, mă termină psihic această duplicitate.

Toată ziua ascult oamenii plângându-se de una, de alta; eu nu am

timp să mă plâng. Inima îmi plânge şi trebuie să zâmbesc, pentru că am creat o lume perfectă. Cum e să mergi la un psiholog care e încruntat şi trist? Ce speranță îți dă acela? De ce aş avea motiv să fiu trist, din punctul lor de vedere? Însă din punctul meu de vedere, îmi vine să-mi iau viața. Mă urăsc pentru că sunt gay. Uneori dau vina pe El că e vinovat pentru ceea ce sunt eu, alteori mă împac cu gândul că m-a acceptat, fiindcă am luptat foarte mult să scap. Nu vreau să fiu gay! Nu vreau! Vreau să am o viață curată, o familie, copii, să mergem la biserică, să pot ține capul sus în biserica celor neprihăniți. Vreau să fiu un om normal.

Îl iubesc pe Dumnezeu şi mă gândesc dacă nu e paradoxal ceea ce spun, pentru că mă contrazice Biblia, când zice că cine Îl iubeşte pe Dumnezeu, să se depărteze de rău. Însă eu nu am puterea să mă depărtez de rău, sunt prins. Dacă nu Îl iubesc pe El, atunci de ce mă macină că sunt gay? Dacă nu L-aş iubi, nu mi-ar păsa de El, că Îl ofensez cu viața mea imorală. Nu mă obligă nimic să renunț la imoralitatea asta, ci doar conştiința şi dragostea pentru El.

Știți cât am suferit pentru că m-am convertit? Câtă bătaie am luat de la părinți, câte nopți am dormit pe afară pentru că Îl iubesc pe El? Da, afară, pentru că părinții mei sunt ortodocşi, însă extremişti. Știți cât plâng noaptea şi câte posturi am ținut să scap de această orientare? Nu ştie nimeni, doar eu şi Dumnezeu.

V-a fost vreodată jenă de ceea ce sunteți?

TINU

Iată povestea mea. „Cine are urechi de auzit să audă!” Voi începe prin a spune că mă numesc Tinu, de numai 21 de ani, dintr-un județ anume. Orice copil la începutul vieții este atent la ce se petrece în jurul lui şi, de multe ori, copiii îşi imită părinți prin ceea ce fac când ajung la maturitate, lucruri bune sau rele. Nu voi vorbi despre cum îşi pot educa părinții mai bine copiii, ceea ce este foarte important pentru creşterea lor, ci despre mine ca om.

Când eram copil nu am făcut ce făceau părinți mei. Doar m-am luat după gândirea mea în perspectivă. Chiar dacă eram foarte mic, înțelegeam anumite aspecte ale vieții. Am fost influențat de cămin şi

societate, ceea ce este bine, numai că dacă aceste două puteri mari ale formării unui om nu sunt implicate în mod temeinic şi spiritual, viața acelui om în devenire va fi afectată grav, cum a fost şi viața mea.

Din cauze cunoscute şi necunoscute am ajuns să cred mult timp, de când mă ştiu, că sunt homosexual, fără să-mi dau seama de ce sunt aşa. „De ce mi se întâmplă mie asta? Oare a cui este vina, a lui Dumnezeu? A vrut să fiu aşa?” mă întrebam în sinea mea, plin de durere şi amărăciune. Este foarte greu să trăieşti în patima asta, mai ales că nu înțelegi nimic, te lupți să te vindeci singur, iar când crezi că ai făcut-o, devii şi mai dezamăgit. Este greu să trăieşti în minciună continuă, nu faci decât să nu fii tu însuți, cel care trebuie să fii, ci un prefăcut. Cine a trecut şi trece prin aceasta mă înțelege foarte bine.

Vroiam să mă schimb, dar nu găseam puterea, aveam nevoie de prieteni care să mă cunoască aşa cum sunt, nu ca pe un fățarnic, şi îmi ziceam că doar cei care ştiu prin ce trec mă vor înțelege. Aşa am intrat pe internet să caut amici şi am găsit acolo scris: „Cum pot face o schimbare prin Domnul.” Nu m-a interesat prea tare, eram sătul de astfel de vorbe, dar am găsit pe cineva pe internet. Nu era homosexual, ci robul lui Dumnezeu, şi nu avea patima homosexualității, era curat. El m-a călăuzit spre singura schimbare care există, cea cu Domnul nostru Isus Cristos, în viața mea cea singură şi reală. M-au uns pe suflet cuvintele lui despre Domnul.

Am hotărât să mă schimb prin martie, dar acum am luat hotărârea definitivă. Cu ajutorul vostru, al celorlalți colaboratori şi al lui Dumnezeu am reuşit să-mi pun viața la punct. Într-o seară m-am rugat Domnului şi mi-am cerut iertare pentru toate greşelile, iar acum mă simt alt om, curat pe dinăuntru. E o senzație pe care nu o întâlneşti des. I-am cerut Domnului să-mi dea putere să trec peste tentațiile care îmi apar în cale. În trecut am intrat pe site-uri porno, dar acum am şters poze sau ceea ce mă compromitea, totul.

Amintiri la care să renunț nu cred că am; nu am avut decât două relații, dar nu m-am simțit în regulă ca om şi am zis: chiar dacă am această problemă, nu trebuie să decad. Am refuzat acest gen de relații, chiar dacă nu voi putea vreodată să fiu căsătorit în fața lui Dumnezeu sau să am copii. Îmi doresc din suflet, când mă întorc acasă, să aibă cine să mă întâmpine, să fiu fericit când vin acasă. Mă refer la copii aici.

Copiii sunt un vis pentru mine. Când ajungeţi acasă şi se bucură copilul că vă vede şi vă sare în braţe, bucuros că aţi venit, cum vă simţiţi? Sunt nefericit din pricina aceasta... Este cea mai mare dezamăgire de până acum.

Presupunând că aţi avea un băiat, dacă aţi afla că are aceeaşi problemă ca şi mine, cum aţi reacţiona? Mă scuzaţi de întrebare, sunt mai direct, câteodată pun întrebări ciudate. Pentru o fată consider că este mai uşor în astfel de situaţii, pentru că nu este jignită de către semeni, dar pentru un băiat este un coşmar să trăiască într-o identitate falsă. Nu te poţi simţi bine atunci când te prefaci, când minţi. E complicat, nu aveţi cum să înţelegeţi. Fiţi fericiţi că nu înţelegeţi, consideraţi-vă norocoşi.

Ambii mei bunici din partea tatei erau evanghelici. Ei nu mai sunt în viaţă de aproximativ zece ani. Bunica era o sfântă şi cred că este acolo, sus şi veghează. Nu o spun numai eu, ci toată lumea care a cunoscut-o. Cerea iertare şi unui copil dacă îi greşea. Părinţii mei nu sunt evanghelici, dar sunt oameni cu frică de Dumnezeu, sau eu aşa tind să cred.

Am nevoie de putere. Citesc din Biblia bunicilor. Am terminat primele două cărţi din Noul Testament, dar după un efort asiduu. Merită oricum, adică a trebuit să văd ce voi face cu viaţa mea. Nu e uşor să iei această decizie, pentru că e o decizie de viaţă, de viitor, dar, cum am spus, merită, mă simt liber. Mi-am arătat faţa către Dumnezeu. Am făcut un nou început, adică I-am cerut iertare Lui. Nu vreau să par un făţarnic sau să mă laud, dar abia aştept să încep mâine cea de-a treia carte, „Luca”.

Nu mă întoarce nimeni şi nimic, pentru că am înţeles ce este bine pentru mine. Mi-a fost greu până acum, dar am văzut un drum pe care în trecut nu l-am zărit. În Noul Testament se spune că este păcat să cazi în ispită, nu să o întâlneşti. Dacă Îl ai ca sprijin pe Domnul, Îl rogi să te ajute să nu cazi în ispite şi să nu-ţi vină în minte. Eu aşa am învăţat, că şi dacă te gândeşti la „diverse” este un păcat, dar cred că găseşti puterea să treci şi peste aceste aspecte ale vieţii, cu ajutorul Lui.

Uneori tristeţea se abate din nou asupra mea. Plâng încontinuu. Atunci aş vrea să discut cu cineva ca să mă calmez, dar nu am cu cine. Nu am prieteni în care să pot avea încredere să le spun necazul meu, să

mă înțeleagă. Oare de ce trec de la bucurie, linişte sufletească, brusc la depresie? Îmi este greu, dar vă am pe voi şi pe cei din biserică, ei mă încurajează să nu mă abat de la cale. În ultimul timp m-am simțit mai bine, vorbind cu voi, cei care m-ați ajutat, susținut şi sfătuit. Au fost patru persoane care mi-au indicat drumul. Mai am de luptat să îmi înving îndoielile... Nu aş vrea să îmi pierd speranța; dacă e ceva, încerc să vorbesc cu unul dintre voi. Domnul să vă binecuvânteze pentru lucrarea aceasta!

DUPĂ TREI LUNI...

Citesc mult în Biblie, merg regulat la biserică. Mi-am făcut prieteni şi prietene acolo, din grupul de tineri. Am petrecut Revelionul împreună. Mă simt bine. Sunt cu Domnul.

CAPITOLUL II

Ei au nevoie de noi!

RUBEN
12.08.2007

Pentru mine e foarte important cui mă destăinui, înțelegi? Eu sunt creştin, sunt din familie de creştini şi am problemele astea grave, despre care nu pot discuta cu nimeni. Deci, să-ți spun sincer, de aceea te-am întrebat de unde eşti şi câți ani ai. Ai mei nu ştiu chiar deloc ce sunt, şi de aceea mi-ar fi plăcut să ştiu cu cine am onoarea să discut problemele astea aşa grave, dacă tot creştin eşti şi tu şi aşa mai departe. Sincer, îmi pare rău că nu vrei să vorbim pe mess, e OK, alegerea ta, chiar nu vreau să te forțezi.

VIOREL
01.09.2007

Mă bucură acest mail.

Mă bucur mult că am găsit adresa dumneavoastă/ta de e-mail (pe un anunț din ***, parcă).

Ca toți cei care vă scriu, şi eu vreau să scap de această povară: homosexualitatea. Însă în cazul meu e mai diferit, e mai greu.

Sunt credincios, nu fac niciun pas fără să nu-L întreb, dar păcătuiesc cu carul.

Şi ceea ce este mai grav este că iubesc. Am încercat din răsputeri, prin post, prin a lua hormoni, prin meditație, prin multe altele – nu merită să le enumăr – să scap de acest viciu. Mi se pare imposibil. Boală nu este, asta e clar. Cred că totuşi poate fi considerat un sindrom, precum Down, dar... pot fi vindecat?

Încep să-mi pierd speranța. Mama mea nu ştie că sunt gay, nimeni nu ştie, iar prietenul meu – dacă există dragoste, atunci aceasta cu

siguranță este dragoste. Am nevoie de ajutor. Mai merită să fac cel puțin un pas pentru a deveni „normal”. Sper că voi primi ajutor aici. Nu ştiu. Speranța mea chiar moare ultima, iar ambiția e prea mare ca să mă accept. Dar, e imposibil?

Despre mine:

Am 19 ani, mi-am pierdut virginitatea cu un bărbat acum exact un an (noaptea de 3-4 august 2006), până acum am avut trei bărbați în viața mea, cu fiecare am avut o relație de lungă durată (în cazul gay-lor, lungă durată = cel puțin două, trei luni), mă numesc Viorel. Am făcut „cursuri” cu Martorii lui Iehova, am vorbit cu penticostali, adventişti de ziua a şaptea, evanghelişti, credincioşi, psihologi, mi s-au aplicat metode de vindecare tibetane, Prananadi, Reiki, am practicat yoga, nu e de neglijat nici cabala; în partea opusă: nu am vorbit niciodată cu un preot despre „boala mea”. M-am născut ortodox (religie cu care nu sunt deloc de acord, o consider o fabrică de bani, precum catolicismul).

Mama e foarte credincioasă, mai nou, ascultă Evanghelia la televizor (şi bănuiesc că dumneavoastră sunteți din aceeaşi „familie”).

Tatăl meu... nu locuiesc cu el de când aveam 7 ani – când eram în clasa întâi – consider că el este vinovatul pentru că eu sunt gay. (Nu ne-am văzut de unsprezece ani, iar de opt nu am vorbit cu el.) Mai multe detalii, pe parcurs.

Aştept răspuns.

P.S. Nu voi putea răspunde în următoarele două săptămâni, deoarece nu voi fi în țară. Cu toate acestea aştept mailul.

10.09.2007

Mulțumesc. (off topic: Numele tău putea fi şi al meu, mama vroia să mă boteze ca pe tine, dar superbul meu tată mă vroia Viorel.)

Credeam că voi reveni mai târziu în țară, dar...

Ceea ce este pe site, mda, OK, eu cred în Dumnezeu, iar în concluzie, cred în vindecare. Dacă nu era aşa, nu te mai contactam. Deci putem trece peste dovezi. Nu e nevoie să fiu convins prin dovezi palpabile că cineva s-a vindecat. Nimeni nu vrea asta. Vreau să fiu „normal”. Probabil toți vor să fie astfel, „normali”.

Aştept cu nerăbdare mailul de la tine.

Cu stimă şi speranță,

Viorel

C.

07.11.2007

Mersi mult de răspunsul prompt la mesajul meu. Ceea ce vreau eu e mai dificil, şi dacă nu se poate, înţeleg. M-ar interesa ca tot ce se poate spune să fie pus în e-mail şi nu cu trimiteri. Nu accesez niciun site, de orice natură ar fi el, aşa că mărturii, poze sau altele, dacă se pot trimite direct, fără vreo trimitere pe site-ul x sau y e OK, daca nu, e tot OK. Sper să ne putem auzi şi pe mess, ar fi puţin mai simplu.

Problema asta cu homosexualitatea e destul de grea, şi faptul că se poate renunţa e ceva bun. De mult ştiu că este împotriva legii şi a lui Dumnezeu, aşa cum se spune şi în Romani, dar, deşi încerc cu multă dorinţă, e greu să renunţ. Ceea ce ştiu e că nu este imposibil şi că tot ce se vrea se poate, iar Filipeni 4:13 mă ajută să îmi întăresc dorinţa şi voinţa.

Aşa că dacă tu crezi că te poţi înhăma la acest jug, continuă. Dacă nu, ar fi de preferat să nu începi ce nu poţi duce la bun sfârşit, man! Mersi mult încă o dată de mesaj şi pentru tot ce faci şi vrei să faci pentru cei care pot fi mâine lângă tine, sau care pot încerca să te sprijine în ajutorarea păşirii spre lumină şi curăţie a altor suflete căzute, care au nevoie de un imbold şi o motivaţie.

Ai grijă de tine. Numai bucurii şi împliniri în Cristos!

MARIUS

Noiembrie 2007

Îmi cer scuze pentru întârzierea cu care răspund. Am fost plecat în Germania şi nu am reuşit să te anunţ înainte să plec, totul a fost iminent. În fine, m-am reîntors, am văzut e-mail-urile de la tine, Home page-ul viitorului site. Am si eu câteva sugestii, sper să-ţi fie de folos şi aştept să-mi spui cum ţi se par.

Vroiam să-ţi dau o sugestie: ziceai de publicarea unei cărţi. „Coming Out of Homosexuality” cred eu că este cea mai bună. Vreau să spun ca îmi place mult cum abordează această problemă, este foarte bună şi pentru creştinii care nu au mai avut contact cu acest subiect. Toată problema este tratată dintr-o perspectivă biblică şi poate ar fi şi mai uşor de tradus iniţial, decât să te apuci să strângi materiale şi să scoţi tu o carte, nu? Ce părere ai?

Să ştii că m-am gândit de nenumărate ori la ideea de a avea o mărturie publică. Asta atunci când va fi cazul şi îmi va pune Dumnezeu pe inimă, pentru că sunt încă departe de ceea ce se numeşte un ex-gay. La o mărturie, însă fără date de identificare, în care să specific doar că sunt român şi că fac parte dintr-o biserică evanghelică, eventual vârsta, da, m-am gândit de ceva vreme şi chiar vroiam să vorbesc cu tine despre asta. Vezi, Dumnezeu ne pune aceleaşi gânduri pe inimă, cu siguranţă El e de acord să facem acest lucru.

Apropo, am mai descoperit un băiat evanghelic – are 24 de ani – care se confruntă şi el cu astfel de probleme. E un băiat smart, vreau să-i vorbesc despre tine şi despre iniţiativa ta.

OK, keep in touch, bye!

RUBEN

19.02.2008

Nu mai am încredere în pocăiţi, nici prieteni nu vreau să mai am, de fapt nici până acum nu am avut. Ştiu că mulţi mă consideră un om rău. Totdeauna voi suferi, eu niciodată nu o să am prieteni adevăraţi. Am ieşit cu gay la suc şi în oraş deoarece simţeam să ies undeva, să ies şi eu în oraş, dar, din păcate, numai cu gay ieşeam, să am şi eu pe cineva apropiat cu care să ies. Dar asta e, duc lipsă de prieteni şi asta mă face să ies cu gay. Oricum am o viaţă foarte nefericită. Până şi şefa mi-a spus să nu mai vorbesc ca o fată, şi am crezut că acolo pic jos. Vai, prin câte trec eu, numai eu ştiu şi Dumnezeu...

ANDREI

Mai 2008

Sunt gay. Este aşa de greu să spui acest adevăr părinţilor! Cum poţi să le distrugi lumea, cum poţi să le înlături fericirea? Trăiesc cu acest păcat de când mă ştiu şi este aşa de greu, de parcă aş căra lumea pe umeri. Cum aş putea să pun această povară pe umerii părinţilor, pe care îi iubesc mai mult decât orice pe lume?

CRISTIAN

Iulie 2008

În tot ce am făcut în viaţă, am sperat să am succes. Acesta a devenit

realitate doar prin ajutorul lui Dumnezeu. Cred în Dumnezeu. Am nevoie de aceasta şi îmi place să cred în El, pentru că este un reper vital şi, în acelaşi timp, prima şi ultima mea speranţă. Mă rog Lui când sunt copleşit de situaţie şi tot Lui Îi mulţumesc când am o reuşită. Nu mă îndoiesc de faptul că mă va ajuta şi în lupta cu atracţiile faţă de acelaşi sex.

RUBEN

22.07.2008

Mersi pentru mail, mă bucur că te gândeşti la mine, aşa de tare mă bucur. Numai tu te gândeşti la mine, nimeni altcineva, şi mă bucur tare mult pentru asta. Eu muncesc destul de mult, vacanţă nu o să am. Ce să fac, bine că am loc de muncă, oricum nu puteam să merg în vacanţă nicăieri, că nu aveam cu cine. Am zis că poate o să mă duc singur două zile undeva, să mă recreez, şi aşa sunt obişnuit să fiu tot singur. Să ai grijă de tine. Bye.

01.09.2008

Îţi scriu aceste rânduri cu ochii plini de lacrimi, nici să vorbesc la telefon nu mai am nicio putere. Pentru că eu aşa sunt destinat, să trăiesc o viaţă de chin. Nu am pe nimeni, şi te rog să nu mă mai acuzi că eu sunt vinovat pentru ceea ce sunt, pentru că tuturor le este ruşine de mine, colegii îşi bat joc într-una de mine, mă fac să sufăr enorm. Simt o foarte mare singurătate, nu mai rezist. Noapte de noapte plâng într-una şi nu ştiu de ce vrea Dumnezeu asta. Toţi îmi zic că sunt ca o femeie mare, că sunt în toate felurile. Sunt cum sunt... Cu ce sunt eu de vină? Nu ştiu dacă mai are rost să trăiesc, nu are niciun sens, o viaţă fără un rost, fără un ţel, fără nimic în perspectivă, doar dezamăgiri, de bucurii nu am parte deloc. Nu sunt în stare să vorbesc cu nimeni la telefon.

Ştiu că Dumnezeu mă poate ajuta, dar eu simt că nu mai pot, că mă sfârşesc. Am o faţă atâta de tristă, chiar mi-a zis o colegă. D-apoi să ştii că de la atâta suferinţă şi faţa mi s-a format aşa, tristă, deja îmi apar fire albe. Ştiu că nu mai pot trăi mult. Te rog din suflet să nu mă mai acuzi, chiar nu sunt vinovat cu nimic. Oare voi avea clipe de bucurii în viaţă, măcar cât mai trăiesc? Nu prea cred. Oare o să mă mai simt singur? După ce mor va fi mult mai bine, pentru că am să scap de suferinţă. Sufletul meu nu mai poate suporta atâta durere, e prea încărcat, e prea

plin de suferinţă şi de lacrimi. Plâng foarte des când văd că toţi mă resping, atâta sufăr şi pe chestia asta. E foarte rău să te respingă cineva.

Mă duc în pat să mă liniştesc, o să comunicăm prin mess sau mail, pentru că nu pot vorbi la telefon. Nu mai am mult şi o să mă sfârşesc. Numai bine îţi doresc.

DENIS

05.10.2008

Ajută-mă, te rog. Poţi să mă ajuţi să nu mai fiu gay? Am aflat de voi de pe internet. Sunt foarte hotărât. Vreau să-mi întemeiez o familie, să am şi eu copii. Când aveam 13 ani m-a violat un verişor de 18 ani, de mai multe ori, până la 16 ani. M-a ameninţat că dacă spun cuiva mă omoară şi nu mai ştie nimeni de mine niciodată. Pe urmă a plecat din oraş, şi după ce s-a mutat la ţară am simţit o atracţie faţă de bărbaţi. Nu m-am gândit să le spun părinţilor, nu am să fac aşa ceva. De mama sunt foarte apropiat, dar nu am cum să-i spun. Relaţia cu tatăl meu e bună, dar sunt mai apropiat de mama. Mulţumesc pentru site, dar spune-mi cum să scap de boala pe care o am, să nu mă mai atragă bărbaţii.

PAUL

19.10.2008

Îmi plac bărbaţii şi nu ştiu ce să fac, nu mă mai suport şi aş vrea să mor. Ce pot să fac?

RUBEN

06.03.2009

Am nevoie de cineva, mă simt foarte, foarte, foarte singur. Nimeni nu mă vrea, toţi îmi zic că nu sunt genu'. Îmi vine să mor. Oare când voi putea şi eu iubi?

08.03.2009

Scuze că nu am răspuns. Iarăşi am tot felul de gânduri, iarăşi mă simt rău. Nu mai vrea nimeni să vorbească cu mine, iarăşi plâng. Unii colegi mă fac „gay". Acum le este ruşine să iasă cu mine, la toţi le e ruşine că mă comport ca un gay. Am nevoie şi eu să mai ies în oraş. Tot singur am fost şi tot singur voi rămâne!

Nu ştiu ce să mai fac. Mă comport ca o fetiţă, merg ca o fetiţă, toată

lumea se uită cum merg. Nu mă accept, şi nici alţii nu mă acceptă.

SILVIU
22.04.2009
Sunt Silviu din ***. Aş vrea să scap de pornirile mele homosexuale. Te rog să mă contactezi, însă te previn că sunt reticent, şi până mă contactezi, s-ar putea să mă fi răzgândit. Te rog să foloseşti toată puterea şi răbdarea ta pentru a discuta cu mine.

DRAGOŞ
06.05.2009
Îţi sunt recunoscător pe viaţă pentru simplul fapt că vrei să mă asculţi şi că îmi dai sfaturi, chiar dacă nu mă cunoşti. Să fii binecuvântat!

MIHALY
06.05.2009
Mă numesc Mihaly. Am luat ID-ul tău de pe un site şi aş vrea să mă ajuţi cu sfaturi, cum să scap de acest viciu şi păcat.

ADRIAN
07.05.2009
Am citit astăzi „Răspunsuri” la rubrica „Bărbaţi care se luptă cu homosexualitatea” şi, deşi nu cred că e foarte potrivit, aş vrea să vă cer adresa de e-mail a lui Dani, sau să i-o trimiteţi lui pe a mea. Şi aceasta pentru că mă identific şi mă regăsesc în spusele lui, şi aş avea idei şi gânduri de împărtăşit cu el. Cu mulțumiri, Adrian

CONTRA CURENTULUI
08.05.2009
Dragă Adrian, ne pare rău că trebuie să te dezamăgim, dar nu-ţi putem îndeplini rugămintea. Nu îi punem în legătură pe cei care ne contactează, pentru a evita posibile relaţii sexuale sau apariţia dependenţei emoţionale între ei.

DRAGOȘ
08.05.2009
Nu încetez să-ți mulțumesc. Când sunt la muncă și mă mai năpădesc gândurile negre, dacă mă gândesc la voi mă simt – pentru simplul fapt că îi pasă cuiva de mine, sau măcar mă ascultă, deși mă vait într-una – mă simt bine. Mâine s-ar putea să fac operație. Roagă-te te rog să iasă bine sau, dacă nu iese bine, măcar să mor. Nu știu cum de am aceste gânduri de moarte. Nu pot să cred așa ceva, până acum eram așa plin de viață. Măcar dacă mor acum să intru în rai, asta vreau. Mai vorbim.

VLAD
09.05.2009
Nu mai vreau să fiu gay. Mă poate ajuta cineva?

ROBI
17.05.2009
Doresc să fiu ajutat, dacă este posibil în țară. Cum aș putea să iau legătura cu cineva care să-mi acorde ajutor? Trec printr-o situație asemănătoare cu a celor care au mărturii pe site și aș dori să fiu eliberat. Simt că mă prăbușesc. Sunt creștin și L-am slujit pe Domnul din tinerețe, acum am familie, dar nu pot scăpa de această problemă care mă aduce în pragul disperării. Vă rog din suflet, faceți ceva pentru mine și Domnul vă va răsplăti.
Sunt dispus să discut mai pe larg despre situația mea, prin ce am trecut și prin ce trec acum. Vă mulțumesc pentru înțelegere.
18.05.2009
Mulțumesc mult pentru că m-ai contactat. Parcă mă simt mai bine deja. Sper să fiu eliberat. Pot avea o adresă și un număr de telefon din orașul meu, unde să pot suna?
19.05.2009
Aș vrea să-mi dai mai multe detalii despre cel care mă poate ajuta aici, deoarece eu sunt destul de cunoscut în această zonă, lucrând la o instituție creștină și fiind membru într-o biserică destul de renumită. Nu aș vrea să fiu pus în situația neplăcută de a sta în fața unor oameni care să nu păstreze confidențial nevoia mea de schimbare. De aceea ai putea să-mi dai numele lui, pentru a vedea dacă mă pot duce la el sau dacă

trebuie să merg în alt judeţ?

Am o familie foarte frumoasă şi nu aş vrea să sufere auzind lucruri nedorite, în primul rând de mine, mai ales pentru că soţia mea ar suferi prea tare, şi nu ştiu cum ar putea să facă faţă acestui şoc. Dorinţa mea arzătoare este să mă schimb, să fiu spălat şi curăţit prin sângele lui Cristos. Cred că numai El mai poate să facă o schimbare în viaţa mea.

19.05.2009

Îţi mulţumesc foarte mult pentru timpul pe care mi l-ai acordat, dându-mi datele colaboratorului vostru din oraşul meu. Nu pot să merg la el, deoarece mă cunoaşte foarte bine. Chiar am participat recent la ceva cursuri la el la biserică şi am stat de vorbă cu el. Ne cunoaştem de mulţi ani şi nu aş putea merge la el; nu am încredere, pentru că mare i-ar fi mirarea şi sigur va şopti şi la alţii. Nu ştiu, poate greşesc, dar nu simt deschidere faţă de el şi am impresia că nu este chiar potrivit pentru mine. Dacă ai avea o altă sugestie, m-aş bucura.

Familia mea este foarte cunoscută în ţară şi străinătate. Am pastori şi prezbiteri în familie. Eu am făcut patru ani de teologie, am diplomă, am mers în misiune, sunt chemat să fac anumite slujbe, fraţii neştiind cu ce mă confrunt. Bineînţeles că refuz să mai slujesc, însă uneori mi se întâmplă să mai accept, nescăpând de insistenţele fraţilor.

Prin urmare aş vrea să mă înţelegi în ce situaţie sunt. Aş fi dispus să plec oriunde în ţară sau în străinătate, pentru o perioadă de zece, cincisprezece zile, numai să beneficiez de confidenţialitate, de anonimat. Poate cer prea mult, dar vreau să fiu eliberat, doresc din tot sufletul.

MIHAI

19.05.2009

De ani de zile mă lupt cu homosexualitatea, deşi pentru moment a învins. Cu ani de zile în urmă am descoperit site-ul celor de la Exodus şi am visat ca într-o zi să traduc acest site şi pentru români. Mi-aţi luat-o înainte. Am plâns când am văzut site-ul vostru.

Mă întrebam dacă există oare vreun loc, vreo biserică unde să pot găsi sprijin şi ajutor, un grup de sprijin. Într-o zi voi deveni psihoterapeut şi voi încerca să fac un astfel de grup.

Nici nu ştiţi ce greu e să treci prin viaţă fiind gay şi totuşi luptând, să fii cu Dumnezeu; să nu te înţelegi, să nu ştii încotro să o iei, să simţi că-

ți pierzi mințile, să-ți dorești să mori și totuși să-ți dai seama că nici măcar asta nu o poți face.

ROBI

20.05.2009

Îți mulțumesc pentru ce faci pentru mine. În prima fază aș vrea să vorbesc cu tine pe mess, însă nu pot să intru la o oră fixă, deoarece depind și de familie. Astăzi cred că voi putea, pentru că soția va fi plecată mai mult timp, însă am mai putea vorbi și pe telefon. Te sun eu dacă îmi dai un număr de telefon, poate ne va fi mai ușor în modul acesta.

Am început să mă rog de ceva timp și citesc Biblia în fiecare zi. Acest lucru face parte din viața mea, dar acum, sfătuindu-mă și tu, o voi face cu mai mult zel, de asemenea, și rugăciunea. M-am cam speriat la gândul că este nevoie de așa mult timp pentru eliberarea de această patimă, însă eu sper să fie mai repede la mine.

Nu am încotro, trebuie să lupt, pentru că altfel simt că mă distrug și îmi ruinez familia, soția și copiii și, nu în ultimul rând, pe mine însumi. Nu mai vreau să trăiesc o viață duplicitară și mă gândesc și la veșnicia care ne stă în față și în care cred din toată inima pentru mine. Este un motiv în plus pentru care vreau să lupt împreună cu Domnul Isus, să fiu mântuit și așa mai departe.

Sper să vorbim pe mess sau la telefon. Vreau să fiu eliberat și tânjesc după asta!

22.05.2009

Se pare că nu prea putem să luăm legătura pe mess, aceasta este situația. Până vom vorbi, doresc să-ți mai împărtășesc câteva lucruri cu care mă confrunt.

Am avut o relație cu un tip din biserică aproximativ trei ani. Tipul nu este în problemă, dar a acceptat de dragul prieteniei. El nu este de acord cu ce s-a întâmplat, suferă foarte mult din cauza aceasta și nu mai vrea sub nicio formă acest lucru, dar vrea să rămânem prieteni. Numai că eu nu pot să rămân prieten cu el și să nu fiu ispitit. I-am spus și lui, și cam de două săptămâni am renunțat să ne mai întâlnim și să ne mai sunăm.

Însă vreau să-ți spun că mă simt foarte rău și simt o durere în piept

şi în inimă. Vreau să îl sun în fiecare zi, parcă nu mă mai pot concentra la altceva, mă gândesc numai la el.

Noi nu am mai vrut să trăim în acest păcat, însă nu am reuşit, după o lună am căzut din nou. Am încercat de nenumărate ori să punem capăt acestei situaţii, nedorite de el şi dorite de mine, dar se pare că nu am putut.

Nu am relaţii cu altcineva şi nici nu mă interesează, nici nu am atracţie faţă de altcineva. Nici de bărbaţi în general nu sunt atras în mod expres. Am mai avut o relaţie cu un tip în urmă cu cinci ani. El s-a căsătorit şi a plecat în Spania. A fost în ţară, m-a vizitat, am povestit, dar, sincer, nu am mai simţit nicio atracţie faţă de el. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată aşa ceva între noi, iar lucrurile au mers cât se poate de bine, în sensul eliberării mele de el.

Însă acum nu ştiu cum să fac cu cel care este aproape şi la care simt că cedez în unele momente. Soţia mea suferă pentru că nu am chef de comunicare. Am relaţii sexuale cu ea de două, trei ori pe săptămână, însă mă simt prea încordat şi parcă nu am nicio dorinţă să fac nimic. Când aveam relaţii cu el aveam chef de toate, însă acum nu pot să fac nimic, parcă m-am blocat.

Soţia nu ştie absolut deloc în ce probleme mă zbat. Nu înţelege ce este cu mine, ne certăm mereu şi spunem că ne despărţim. Nu îmi doresc acest lucru, vreau să fiu salvat şi să o fac fericită, să fiu un om normal, iar din acest punct de vedere să îi dau tot ce am mai bun, dar simt că nu pot. Şi soţia mea este credincioasă, însă este foarte sensibilă şi cam supărăcioasă din fire. În rest nu o jignesc, nu mă port urât cu ea, mai ales că sunt conştient în ce stare sunt eu, dar nu ne mai înţelegem. Avem casă, ne descurcăm bine din punct de vedere financiar, avem şi o afacere, însă nu suntem fericiţi.

Am recurs la a-ţi scrie acest e-mail pentru a mă mai elibera, deoarece eu nu discut cu nimeni despre problema mea. Poate mă aminteşti şi pe mine în rugăciunile tale şi mai aştept sfaturi de la tine. Am mare nevoie. Nu doresc ca Diavolul să câştige teren în viaţa mea ca să mă despart de soţie, pentru că simt că atunci va fi şi mai rău pentru mine.

Sunt multe de spus, poate vom reuşi totuşi să discutăm pe mess într-o zi. Doresc eliberare mai mult decât apa. Sunt disperat. Am mare nevoie de ajutor.

22.05.2009

Mă întrebai dacă am plăcere sexuală cu soţia. Da, am. Când o făceam mai des cu prietenul meu, parcă nu era chiar aşa, dar când stau mai mult cu soţia, am atracţie super faţă de ea. Am şi faţă de alte femei, dar trebuie să fie foarte atrăgătoare. Faţă de alţii, acum nu; dacă am un prieten, nu mă mai interesează absolut nimeni, dacă nu aş avea, poate că m-ar interesa, dar ar trebui să fie special, nu sunt atras de oricine. Cu primul prieten am fost zece ani, cu al doilea trei ani. Am mai avut relaţii cu bărbaţi când eram pe punctul de a termina cu primul. Nu ţin minte cu câţi, cu opt, nouă.

Nu ştiu dacă soţia m-ar părăsi dacă ar afla; probabil, pentru că nu ne mai înţelegem bine în ultimul timp. Şi azi ne-am certat. E nemulţumită pentru că nu comunic destul cu ea şi nu îi acord atenţia pe care şi-o doreşte. Nu pot, pentru că sunt atras de prietenul meu. Nu fac mare lucru cu el, pentru că nu acceptă prea multe, este foarte dur, nu suportă chestia. Este de acord, fiindcă vrea să fim prieteni şi nu vrea să mă piardă. Tatăl lui este prezbiter la biserică şi familia lui este bine văzută, sunt toţi cu studii superioare, iar el este la facultate. Este destul de inteligent.

M-ai întrebat cât mă rog zilnic. Treizeci de minute, o oră, depinde de zi, poate şi mai mult, poate şi mai puţin, dar sunt cu gândul la Isus. Ştiu că am făcut din prietenul meu un idol. Îmi pare nespus de rău. Am nevoie de ajutor, mă simt deprimat. Oricum, situaţia este mult mai bună. Sunt conştient de ce am discutat şi data trecută, iar împreună cu Domnul Isus fac tot ce îmi stă în putere să lupt până la capăt. Vreau să fiu eliberat.

Sper ca mărturia mea să fie de un real folos, spre bine. Dacă tu crezi că mă poţi ajuta în continuare, te rog să o faci. Oricum, ţi-am simţit lipsa cât nu am mai discutat. Mă simt mai bine când vorbim. Ajută-mă, te rog. Strig din străfundul inimii.

Crede-mă, îmi vine să urlu. M-am blocat, parcă nu mai pot continua cu celelalte activităţi pe care le aveam. Am trecut prin momente grele. Am vorbit cu el, i-am spus că vreau să mă schimb şi s-a bucurat, dar nu vreau să mă mai întâlnesc cu el şi nu ştiu cum să fac asta. El nu înţelege. Pentru el nu este greu, fiindcă nu este interesat de ce sunt eu. Eram, poate că acum nu mai sunt. Dar nu vrea, chiar nu vrea. Aşa nu se poate,

trebuie să se rupă şi această legătură. Roagă-te pentru mine.

SANDU
23.05.2009
E tristă viaţa şi înşelătoare. M-am apropiat puternic de oameni care spun că slujesc Domnului, iar când m-am mărturisit unui frate m-a şi judecat. Am plâns. Rugaţi-vă pentru mine. Domnul cerului să ne ajute în veci şi să ne scoată din gheara Celui Rău! Amin.

ROBI
28.05.2009
Mă simt foarte rău sufleteşte. Mulțumesc mult pentru tot ce faceți pentru mine. Fii binecuvântat!

MARIN
28.05.2009
Aş avea şi eu o întrebare. Am 44 de ani, de mic orientarea mea a fost homosexuală. Am fost căsătorit, am doi copii, am divorţat acum cinci ani pentru că nu mai puteam avea relaţii cu soţia mea, mă atrag mai mult bărbaţii. Ce sfat aţi putea să îmi daţi? Eu sunt un om credincios, aşa am fost crescut de părinţii mei. Am vrut să scap de acest păcat pe care îl am, dar nu am reuşit şi nici nu cred că o să reuşesc vreodată, cu toate eforturile mele şi cu toată credinţa şi rugăminţile faţă de Dumnezeu. Vă mulţumesc şi aştept un răspuns de la voi. Doamne ajută!

ANDY
30.05.2009
Trebuie să recunosc că nu am avut vreo relaţie cu nimeni, dar sunt tentat de câţiva băieţi care se uită insistent în ochii mei şi, sincer, am fantezii cu ei şi mă autosatisfac. Vizitez site-uri pornografice cu homosexuali şi nu mă pot opri. Aş vrea, dar sunt atras. Nu ştiu ce sa zic... Poţi să mă ajuţi?

N.

06.06.2009

SMS 1: Am văzut anunţul tău pe internet: „Dumnezeu iubeşte şi homosexualii.” Eşti sigur(ă)? Eu aştept un răspuns din partea lui Dumnezeu de douăzeci şi cinci de ani la unele întrebări. Nu am primit niciun răspuns, iar pentru asta sufăr în fiecare zi şi simt că mă prăbuşesc. Crezi că m-ai putea ajuta? De unde eşti şi ce religie ai? Te rog, răspunde-mi prin SMS.

SMS 2: Ce să fac, pentru că ţin acest secret în mine de atâţia ani? Îmi vine să ies în stradă să-mi strig suferinţa, pentru că nu mai pot, dar cine mă poate ajuta? Cine mă va înţelege? Dacă din partea Celui care ne-a creat nu primesc răspuns, ce să aştept de la oameni? Mă gândesc de multe ori, oare de ce m-am născut? Pentru suferinţă sufletească? Cu ce au greşit părinţii mei că m-au adus pe lume? Cu ce am greşit eu de sunt aşa? Ce binecuvântare sunt eu pentru părinţii mei, dacă vor afla despre mine? Am ajuns şi la Psihiatrie; am stat trei luni din această cauză, dar fără să ştie medicul de ce sufăr de fapt. Nu cred că are rost să-ţi mai spun nici ţie, că precis nu mă vei înţelege nici tu. Cred că numai unul care este ca mine mă va înţelege şi poate Cel de sus, dacă zici tu că ne iubeşte. Dar de ce nu primesc niciun răspuns din partea Lui dacă mă iubeşte? Mulţumeşte-I neîncetat că te-a creat cu adevărat bărbat, ceea ce eu nu pot să fac.

SMS 3: Eu sunt N., 35 de ani, judeţul ***. Nu ştiu dacă contează atât de mult relaţia cu Dumnezeu, principal este că încercăm să credem în Cel care zicem că ne-a creat. Speram să-mi dai un răspuns mai concret. Materiale de care zici tu că aveţi am citit multe, dar fără niciun ajutor. Aşteptam efectiv din partea voastră ceva care să mă elibereze. Vreau o schimbare, nu mai pot, crezi că există aşa ceva? Mi-am dedicat timpul total serviciului ca să mai uit de problemele mele. Te rog, mai citeşte o dată mesajele de la mine şi încearcă să-mi răspunzi la ce te-am întrebat. Ce te-a determinat să te implici în această activitate a bărbaţilor nefericiţi?

SMS 4: OK, scuză-mă că tot insist, dar dacă te costă SMS-urile, o să-ţi transfer eu pentru mesajele ce mi le-ai trimis un euro. Spune-mi dacă eşti pe cartelă sau pe abonament. Ce înseamnă „ajutor efectiv pe net”? Ce lucrezi? Răspunde-mi, te rog, pentru că aş vrea să te întreb

ceva, şi scuză-mă că nu pot să-ți răspund momentan la telefon. Nu te supăra, ai avut şi tu probleme şi ți s-au rezolvat?

SMS 5: Te rog, crede-mă că nu pot să-ți răspund pentru că mă aflu într-un loc unde nu am voie să vorbesc la telefon. Şi te mai rog încă o dată, răspunde-mi măcar la ultimul SMS. Nu mă dezamăgi şi tu.

SMS 6: Te rog încă o dată, răspunde-mi la ultimul SMS şi încerc să nu te mai deranjez şi totodată să-mi faci cât mai repede cunoştință cu un consilier.

FLORI

22.06.2009

Sunt o tânără care are un prieten gay. Îl cunosc de un an. Între timp am cunoscut tot mai mulți. Am început să petrec mai mult timp cu ei, să îi cunosc. Cred că dacă am încerca fiecare să îi cunoaştem cum sunt ei ca oameni, ar fi mai bine. Să fim lângă ei, să îi sprijinim ca să se schimbe, pentru că da, cred că schimbarea este posibilă, cred că sunt doar etape pe care pot să le depăşească. Dumnezeu face minuni acolo unde omul e mic. Noi putem doar să fim lângă ei, să încercăm să îi ajutăm, să ne rugăm şi să postim pentru ei. Să încetăm să fim doar nişte marionete pe scena acestei lumi prefăcându-ne că nu ne pasă, că dacă nu suntem noi direct implicați, nu ne afectează. Nu este adevărat, pentru că mulți dintre cei dragi nouă, dintre cei care ne înconjoară, se pot afla în această situație. Doamne, ajută-ne să fim pilde pentru cei din jur!

L.

18.07.2009

Aş vrea să vorbim, dacă eşti de acord, despre site şi despre nişte articole interesante ce-l alcătuiesc. Mi s-a părut foarte încurajator şi de bun augur în viața oricăruia, hetero sau nu. Să nu crezi că am vreun interes anume, sau... poate da. Am deschiderea de a vorbi despre subiectul în cauză, ce interesează pe foarte mulți, şi poate găsim ceva soluții la vindecarea bolii. Sper să te ajut cu ceva. Când te hotărăşti să vorbim, îmi laşi un semn inteligibil pe mess. Te salut! Dumnezeu fie cu tine!

21.07.2009

Sunt ortodox, am crescut şi trăiesc în spiritul creştin şi mi se umple inima de bucurie când închin rugăciuni şi mă gândesc la Dumnezeu, dar încă sunt confuz când vine vorba de orientări sexuale. Nu sunt gay, sau cel puţin nu simt asta. Într-adevăr, am avut şi probabil vor mai exista fantezii cu bărbaţi (de asta apelez la voi/tine), însă actualmente am o relaţie stabilă cu o fată specială, căreia simt uşurinţă în a-i spune „Te iubesc."

Problema la mine ar fi doar de context carnal. Fizic sunt atras de anumiţi bărbaţi, iar imaginaţia mi se amplifică şi începe a specula şi jongla în diferite imagini, de aceea aş vrea să vorbim, să îmi spui o părere, poate cu nişte citate biblice, în speranţa luminării sufletului (recunosc, nu am citit Biblia, dar sper ca Domnul să Se îndure de mine și să îmi mai îngăduie niște timp terestru), să înțeleg de ce e păcat să ai asemenea dorințe pur trupeşti, când trupul nu-i altceva decât o locuință pentru sine. Sau poate mă înşel, iar dorințele carnale şi fanteziile sunt fisuri în membrana sinelui nostru. Există numeroase teorii. Justific cu faptul că sunt tânăr (19 ani) şi probabil nu înțeleg aspectele complexe ale misiunii noastre uman/terestre.

Sper să ne mai auzim, pe mess sau mail. Te salut! Dumnezeu fie cu tine!

HANS

26.08.2009

Am nevoie de ajutorul vostru pentru vindecare!

MARIO

19.10.2009

Mă numesc Mario, am 33 de ani, sunt din ***. Îmi place tot ce e frumos. Am multe secrete, iar cine merită poate să le ştie. Îmi place să fiu direct şi să spun lucrurilor pe nume.

Ce bine ar fi să nu avem contacte cu persoane de același sex, pentru că o dată ce începi, nu mai ai final fericit. Și eu sunt sincer. Spun asta din experiență. Am avut două relații şi câteva aventuri. Am stat cu cineva vreo şapte luni, iar cu altcineva doi ani, şi pot să spun că dacă aş avea puterea, aş schimba tot. Îmi place sexul, asta e clar. Dar e de

moment. E prea efemer totul, şi am mai observat că nu au durată relaţiile gay, doar durere.

Discreţie ai doar la început, pentru că odată ce ai avut relaţii sexuale cu cineva, care e cunoscut sau foarte cunoscut ca gay, e şi mai rău. De ce? Fiindcă se laudă la alţii şi discreţie nu mai ai, pentru că vor afla toţi. Şi mai găseşti pe unul care se îndrăgosteşte de tine, cum am găsit eu, şi mi-a făcut viaţa un calvar, cu sute de ameninţări şi scrisori. Iar ai mei ştiu, bineînţeles.

SORIN

20.10.2009

Luni m-am despărţit de iubitul meu, însă nu pentru că aş fi fost frustrat. De duminică o să merg la adunare, după şase ani. Să văd ce reacţie voi avea, dacă mă voi simţi cum mă simţeam odată, demult. Îmi este greu, dar o voi face. Mă simt scârbos.

GABRIELA

15.11.2009

Îndrăznesc să îţi scriu, deşi nu ne cunoaştem... Adresa ta am găsit-o pe un forum creştin ortodox. Pe forum spuneai unui gay că te poate contacta dacă vrea vindecare şi menţionai că ai cunoştinţe creştine care suferă de această durere. Eu am un prieten care trece prin asta, crezi că ai putea să mă ajuţi cumva? Scuze pentru îndrăzneală!

18.11.2009

Am intrat pe site, dar nu ştiu cum pot fi eu de folos cuiva care s-a descurajat şi nu mai crede în vindecare. I-am dat adresa site-ului vostru şi sper să îi fie de folos. Vreau să îl salvez, dar nu cred că ţine doar de mine. De doi ani am aflat şi nu m-am lăsat învinsă, deşi nu pot spune că mi-a fost uşor! Mulţumesc pentru ajutor, dar aş vrea sfaturi. Crezi că ar trebui să îţi dau adresa lui de mess? Nu se va mira, el e deschis la discuţii. Se confruntă cu această problemă, dar nu e prost deloc. Dacă s-ar putea face ceva aş da adresa, dar sa nu se intre în miezul problemei direct. Nici nu ştiu ce să zic.

SORIN

21.11.2009

Am fost la adunare, dar nu am putut sta decât treizeci de minute. Nu ştiu dacă voi mai merge, pentru că nu am mai simţit acea euforie de demult. Este greu pentru mine să o iau de la început.

Nu prea mai am atracţii aşa mari. Citesc Biblia, mă rog, lupt. Aş fi un mincinos să spun că m-am pocăit dintr-odată. Eram o mlădiţă, dar, ca urmare a trăirii mele departe de El, am fost smuls din grădina Lui. Mai am rădăcini; ele o să crească din nou cu post, rugăciune, citire, iar dacă nu lupt, voi fi aruncat în focul gheenei. O zi binecuvântată!

ADY

21.11.2009

Sunt un gay confuz şi foarte deprimat. Vreau să mă opresc cu toată inima mea, dar nu pot. Am încercat să mă sinucid, să mă rănesc, dar tot aşa sunt, cu perversiunile astea în capul meu. Vreau să mă opresc, sincer vreau, dar nu pot. Te rog, poţi să mă ajuţi?

GEORGE

07.12.2009

Sunt George, am 22 de ani, sunt din Bucureşti şi, intrând pe site-ul vostru, am văzut că nu sunt singurul care încearcă şi doreşte să se schimbe. Sunt creştin şi nu pot duce o viaţă normală cu astfel de porniri, deoarece sunt împotriva idealurilor mele. Vă rog să mă ajutaţi. Aştept răspuns cu nerăbdare. Vă mulţumesc.

BETUEL

10.12.2009

Can you help me? Sincer, am mare nevoie. Aş vrea să scap de tot ce înseamnă mizerie, pornografie, autosatisfacere, gay. Ceea ce mă doare este faptul că sunt creştin.

COSMIN
12.12.2009
Cum aş putea să îi ajut în localitatea mea pe aceşti tineri marginalizați şi neînțeleşi chiar şi de unii pastori? Eu sunt la seminar şi aş vrea să-i ajut, deoarece şi eu am fost foarte senzual şi Dumnezeu m-a eliberat cu adevărat. Glory to God! Faceți un lucru extraordinar! Sunteți cred singurii care abordează deschis homosexualitatea şi autosatisfacerea. Niciodată la mine în biserică nu s-a discutat despre sexualitate, stăpânire de sine, înfrânarea poftelor. Eu mai ajut pe hi5, când îmi cere prietenia un tânăr, dar sunt unii cărora le place această viață, de aceea vreau să îmi fac şi eu un site prin care să ajut pe alții, folosindu-mă de bogățiile nedrepte!

BETUEL
16.12.2009
Îți mulțumesc mult pentru tot materialul pe care mi l-ai pus la dispoziție, dar şi pentru noutățile de care mă înştiințezi. Mulțumesc mult pentru suport şi acceptare. Domnul să-ți răsplătească. GBU!

R.
18.12.2009
M-au atras întotdeauna băieții, eram foarte sigur că m-am născut aşa. Mi-am petrecut copilăria în preajma fetelor, jucându-mă cu păpuşi şi rochii. Îmi doream să fiu fată, eram deprimat din cauză că mă simțeam într-un corp străin, îmi reproşam faptul că s-a produs o eroare atunci când eu trebuia să mă nasc de fapt într-un corp feminin.

Cunosc adevărul, ştiu cât de grav e acest păcat înaintea Lui, ştiu că ar trebui să lupt în continuare, cândva putând fi eliberat de acest duh, sau boală, sau poftă, sau... cum o mai descriu alții. Eu aş putea-o descrie ca pe ceva asemănător cancerului, care apare pur şi simplu sau cu care te poți naşte, o boală pe care o poți trata o viață întreagă, dar fără să se vindece definitiv, sau care poate duce la metastază.

Ştiu că Dumnezeu poate totul, dar acesta ar fi singurul lucru pe care mi-l imaginez cel mai greu de realizat, cea mai grea încercare, cea mai cruntă luptă. Poate pentru unii, care au încercat doar din curiozitate cum e cu un băiat şi au totuşi puțină atracție pentru fete, e mai uşor, dar

cazul meu e ca şi cum ai încerca să-ţi impui ca hetero să iubeşti o persoană de acelaşi sex, renunţând la fete.

FLORI

09.01.2010

Oameni atât de asemănători cu noi, dar totodată atât de diferiţi! Până în urmă cu doi ani aveam o viaţă normală, sau aşa credeam. Auzisem despre homosexuali doar de la televizor. Nu credeam că am să ajung să cunosc vreodată unul, până în urmă cu doi ani, când un prieten mi-a spus că este gay. Nu mi-a venit să cred. Nu ştiam ce să fac, tot ce ştiam era că vroiam să fiu lângă el, să îl ajut, să îl ascult. Cu cât vorbeam mai mult, cu atât am început să văd problemele cu care se confruntă homosexualii. Aşa am ajuns să cunosc destul de mulţi gay, chiar şi travestiţi. În societate sunt daţi la o parte şi judecaţi, dar nu putem nega că totuşi există, sunt lângă noi, chiar dacă nu la toţi este vizibil din comportament şi îmbrăcăminte. Ei pot fi fratele, vecinul, prietenul, medicul, avocatul nostru, oricine.

Cu cât am ajuns să îi cunosc mai bine, cu atât am văzut că foarte mulţi nu îşi doresc un asemenea stil de viaţă. Mulţi nu vor să fie aşa, dar din diferite motive sau circumstanţe au ajuns să aibă relaţii nesănătoase cu persoane de acelaşi sex. Majoritatea au fost abuzaţi în copilărie, atât sexual, cât şi fizic. Nu au avut implicarea ambilor părinţi sau au avut o grijă prea exagerată, o prea mare implicare din partea mamei. Lipsa de comunicare, de afecţiune, sensibilitatea, toate duc la un comportament greşit de a găsi ceea ce le-a lipsit copilărie.

Unii oamenii, şi chiar unii creştini, au tendinţa de a-i da la o parte, de a-i cataloga şi judeca, în loc de a vorbi cu ei, de a încerca să le întindă o mână de ajutor. Lumea gay este o lume prefăcută, a intereselor de orice fel, o lume plină de durere, deziluzii, autocunoaştere, de dorinţa de fi acceptat şi iubit. Mulţi gay caută ajutorul, pe cineva cu care să vorbească, să le dea un sfat, să îi ajute să iasă din lumea lor, pentru că unii chiar vor.

Pentru oricine cunoaşte oameni care se confruntă cu această problemă: nu îi judecaţi, nu îi daţi la o parte, fiţi lângă ei, ajutaţi-i să îşi revină, ascultaţi-i, vorbiţi-le despre Dumnezeu, duceţi-i la biserică, spuneţi-le despre dragostea lui Dumnezeu. Cum El a venit în lume şi a

murit şi pentru ei, că Dumnezeu îi iubeşte, îi iartă, indiferent cât de mult au păcătuit, cât ar fi de căzuţi. Există iertare, există scăpare, există o viaţă nouă!

Eu personal nu sunt de acord cu ceea ce fac gay-i, urăsc păcatul în care sunt prinşi, dar îi iubesc pe ei ca oameni. Am ajuns să văd dincolo de ceea ce fac, să văd sufletul lor. Sunt oameni minunaţi, la fel ca noi, cu valoare. Să încercăm să îi ajutăm, să le vorbim despre iertare, despre dragostea lui Dumnezeu, despre faptul că se pot schimba, că există speranţă!

FLORIN D.

04.02.2010

Am citit multe teme cu privire la homosexualitate şi mi-aţi dat speranţe. Aş vrea să spun că am încredere în Dumnezeu, dar aş minţi. Dacă te încrezi în Dumnezeu, El te va ajuta. Eu nu pot spune asta. Ajutaţi-mă să cred cu adevărat în El şi cred că voi reuşi. Aceasta este cheia succesului.

BETUEL

19.02.2010

Păstorul de la mine de la biserică ţinea un băiat la el acasă, care a luat botezul, dar apoi s-a lăsat, cred că era rocker, şi i-a explicat din Biblie, dar el dacă nu a vrut să înţeleagă şi să priceapă adevărul, l-a lăsat în pace. Deci referitor la cei care poartă discuţii în contradictoriu cu tine, poţi să laşi sământa Domnului Isus, ştiind că poate odată va încolţi, dar nu te avânta prea mult în discuţii cu ei. Diavolul e şiret, nici nu simţi când îţi trage covorul încet, încet de sub picioare.

Sunt mulţi care suferă şi au nevoie de ajutorul tău. Pe aceia trebuie să îi ajuţi. Ei au nevoie de tine! Dumnezeu are nevoie de tine! Tu poţi fi pentru ei de un real folos. Nu vezi prietenii tăi gay ce mult suferă? Pentru ei şi pentru Domnul trebuie să fii sensibil, să le vorbeşti cu dragoste, cu blândeţe, cu înţelepciune; ei să vadă în tine un exemplu, un om plin de pace şi de dragostea lui Isus în el, sau, cum spunea un autor de carte, „un trandafir în deşert". Ei să prindă drag de tine.

Tu personal trebuie să te rogi pentru asta. Doar Duhul Sfânt şi sângele Domnului poate să te curețe şi să-ţi dea „o inimă de carne". Dar

cum le poţi da mesajul mântuirii? Întâi de toate câştigă-le încrederea, arată-le dragoste şi acceptare. Și trebuie să ştii în ce mod să le spui despre Isus, cum să le prezinţi mesajul dragostei Lui. Păcatul îi face să-şi piardă încrederea şi respectul de sine. Spune-le cuvinte care îi fac să se simtă speciali, fă-le mici cadouri: un e-mail cu o felicitare, sau o imagine cu un verset. Nu te aştepta la reacţii sau hotărâri pozitive imediat. Trebuie să înțelegi că e o lucrare care cere timp şi multă, multă răbdare şi dragoste. Dumnezeu nu a creat lumea într-o clipă. Ce te face pe tine să crezi că poţi face lucrul acesta?

CAPITOLUL III

Unde poţi primi ajutor?

CONTRA CURENTULUI: DUMNEZEU TE IUBEŞTE, SCHIMBAREA ESTE POSIBILĂ

Înţelegem durerea, frustrarea şi lupta interioară a celor care se confruntă cu atracţii nedorite faţă de acelaşi sex şi dorim să le oferim speranţă, promovând mesajul că schimbarea este posibilă prin Isus Cristos.

Materialele şi informaţiile de pe acest site sunt pentru voi, cei care vă gândiţi să renunţaţi la homosexualitate.

Dorim să vă fim de folos vouă, familiilor şi prietenilor voştri, prin suport emoţional on-line, grupuri de discuţii pe internet şi grupuri de sprijin, având ca perspectivă o abordare biblică a condiţiei homosexualităţii.

Sperăm ca prin mărturiile prezentate să sensibilizăm creştinii şi bisericile, pentru a fi alături de cei care doresc să învingă homosexualitatea.

Dacă te lupţi cu homosexualitatea şi nu rezişti singur, sau dacă ai reuşit să învingi această dependenţă şi vrei să ne dezvălui modalitatea prin care ai făcut-o, nu ezita niciun moment să ne contactezi. Contra Curentului există pentru tine, pentru a te ajuta. Schimbarea este posibilă. Descoperă cum!

DOAR ÎMPREUNĂ – LOCUL ÎN CARE ÎNVĂȚĂM RELAȚII

Un site pentru toți soții și soțiile, cu sau fără probleme de relații. Încercăm să venim în ajutorul celor care întâmpină greutăți în relaționare dintr-o varietate de motive, de la lipsa de cunoștințe în domeniu, până la probleme cauzate de infidelitate, violență sau implicarea în homosexualitate. Dumnezeu oferă soluții la toate problemele contemporane ale relațiilor. Te ajutăm să vezi soluțiile lui Dumnezeu. Și nu uita – o relație familială sănătoasă și matură este soluția de vindecare a multor probleme ale Bisericii și societății contemporane.

Acordăm o atenție deosebită consilierii bărbaților și femeilor care suferă de tulburări de orientare sexuală. Aici nu ești respins sau ridiculizat. Nu te condamnăm, nici nu te forțăm, ci încercăm să te sprijinim în efortul tău de a-ți rezolva problema. Pentru noi, confidențialitatea și discreția sunt lege. Suntem convinși că cei care caută să se schimbe pot și credem că doar Duhul Sfânt este Cel care te îndeamnă să cauți ajutor, pentru că Dumnezeu dorește să ai pace în suflet și relații familiale sănătoase și binecuvântate.

Credem că Dumnezeu are soluție și pentru problema ta. Suntem aici și pentru tine.

SPERANȚĂ ȘI VINDECARE PENTRU HOMOSEXUALI

Speranță și Vindecare pentru Homosexuali (SVPH) este un proiect al Alianței Familiilor din România, pe tema controversatului subiect al homosexualității.

Proiectul este realizat în parteneriat cu asociații de specialitate de peste graniță și oferă informații de natură genetică, psihologică, socială și religioasă. Ne adresăm cu informații documentate atât celor ce vor să afle mai multe despre homosexualitate, cât și celor care vor să învingă aceste atracții și deprinderi.

Cercetările științifice arată că homosexualitatea nu este înnăscută, ci este rezultatul unor interacțiuni complexe între diferiți factori – familiali, sociali și posibil biologici.

Întrucât atracțiile și comportamentul homosexual sunt niște condiționări psihologice, ele se pot reduce și elimina din viața persoanei, dacă persoana dorește aceasta și este dispusă să își asume un proces de cunoaștere personală și autoeducare, care începe cu o informare corectă.

Dacă te confrunți cu atracții homosexuale și simți că ai ajuns la capătul puterilor, dacă crezi că ești singur, scrie-ne și vei beneficia de suportul nostru emoțional.

Dacă ai reușit să învingi atracțiile homosexuale, scrie-ne pentru ca experiența ta să fie o încurajare pentru alții.

GÂNDURI PENTRU SINUCIGAȘI... ȘI PENTRU SUPRAVIEȚUITORI... PLEDOARIE PENTRU VIAȚĂ

Nu pot decât să îmi imaginez suferința care este în sufletul unui supraviețuitor al tentativei de suicid. Sau în sufletul urmașilor supraviețuitorilor acestuia.

Pot să îmi imaginez durerea și rănile sufletești ale celor care, pe lângă disperarea lor, trebuie să facă față și dezaprobării celor din jur, atitudinii lor disprețuitoare și privirilor de sus. Sau șușotelilor.

La rândul meu, caut răspunsuri. Investesc timp și resurse în aceste căutări ale unor răspunsuri pentru oamenii care, la fel ca și tine, poate, au trecut prin situații dramatice și vor să știe „De ce?”, „Ce s-a întâmplat cu el, cu ea, cu sufletul lor?”, „Cum voi putea merge mai departe?”, sau care, pur și simplu, vor să fie mângâiați, încurajați, ori să nu fie condamnați sau priviți de sus.

Pe viitor îmi doresc ca atât în calitate de psiholog, cât și de sociolog și teolog, să încerc să fac mai mult. Dar, pentru moment, îmi doresc ca acest blog să fie un loc în care supraviețuitorii și urmașii celor care au trecut prin crunta experiență să găsească un grup de sprijin, un loc în care să își spună păsurile, să își împărtășească durerile și experiențele, să dea glas întrebărilor lor arzătoare. Iar noi, ceilalți, să încercăm să găsim împreună un răspuns.

Sau, dacă nu putem, măcar să ascultăm cum își varsă inima persoana

în cauză.

Încearcă să îți imaginezi cum ai fi trecut prin experiență dacă ai fi găsit un astfel de site, cu mărturii, întrebări şi răspunsuri. Poate că ți-ar fi fost puțin mai uşor. Ştiu că nu e uşor, dar cred că tu, la fel ca şi alte persoane pe care le am în minte, pot găsi puterea sufletească de a fi, la rândul lor, un sprijin şi o mărturie pentru alții. Măcar ei să nu mai treacă prin ce ai trecut tu!

În plus, cred că simpla relatare, structurare a unor gânduri, te va ajuta pe tine, cititorul acestor rânduri şi apoi persoana care îşi relatează experiența, să traversezi mai uşor această perioadă, să te împaci cu trecutul şi să începi să priveşti cum se cicatrizează, încet-încet, acele răni adânci pe care le-a lăsat în urmă gestul tău sau al persoanei dragi care a încercat să îşi pună capăt zilelor.

Dacă eşti dispus(ă) să faci asta, eu îți propun un prim pas: să încerci să îmi relatezi cum a fost, iar eu voi încerca să îți acord tot sprijinul, atât ca psiholog, cât şi ca teolog. În acelaşi timp, îți garantez că identitatea ta va fi protejată, întrucât depinde de tine. Adresa ta de e-mail nu va apărea niciodată, iar numele ți le poți alege tu – atât pe al tău, cât şi pe al familiei sau persoanelor implicate direct sau indirect.

Este o formă de terapie. Avantajul este că nu te costă nimic, ba mai mult, poți, la rândul tău, să contribui la vindecarea altora.

Dacă eşti dispus(ă) să începem, îți propun să faci lucrul acesta ca şi cum am sta față în față, în cabinetul meu, şi te-aş ruga să îmi povesteşti exact cum a fost. Te voi asista pas cu pas!

Aştept să îți scrii povestea chiar aici, jos, unde scrie „comentează”. Eu îți voi dedica apoi un articol de sine-stătător, unde atât eu, cât şi ceilalți membri ai micii noastre comunități virtuale, vom putea interveni cu întrebările, sfaturile, opiniile şi posibilele noastre răspunsuri şi încurajări.

Dacă nu eşti dispus(ă) să faci asta, e OK, voi încerca să îți răspund oricum, în privat, dacă îmi scrii pe adresa scrisorica@gmail.com.

Filtre Care Blochează Accesul Către Site-urile Pornografice

La **http://www1.k9webprotection.com** găseşti un filtru gratuit care blochează accesul către site-urile pornografice. Trebuie doar să te înregistrezi ca să primeşti licenţa.

Iată alte câteva astfel de filtre:

www.afafilter.com
www.familyclick.com
www.hedge.org
http://www.internetsafety.com/safe-eyes/
http://www.opendns.com/
www.softpedia.com/get/Internet/Other-Internet-Related/Naomi-internet-filter.shtml
www.softpedia.com/get/Security/Lockdown/Parental-Filter.shtml
www.softpedia.com/get/Security/Security-Related/Crawler-Parental-Control.shtml
www.softpedia.com/get/Security/Security-Related/PicBlock.shtml
www.finalsense.com/software/security/anti_porn_software.htm

Mentorat şi Discuţii Online

La **http://x3watch.com/** găseşti un program care odată instalat îi permite celui care te monitorizează să vadă pe ce site-uri intri.

Dacă eşti cunoscător al limbii engleze, ai la dispoziţie un program online interactiv pentru cei care se luptă cu atracţii nedorite faţă de acelaşi sex. Acest program de douăzeci de săptămâni, care include mentorat personal, învăţare video şi închinare zilnică, este disponibil la **www.reachtruth.com/travelplan.php**. De asemenea, foşti gay, părinţi, prieteni, parteneri de căsătorie ai unor gay şi foşti gay, se sprijină unii pe ceilalţi prin e-mail-uri zilnice. Poţi doar să citeşti postările sau să te alături oricând discuţiei.

RESURSE CREŞTINE

Resurse Creştine este un concept pornit la iniţiativa câtorva tineri, dornici să pună la dispoziţia fiecăruia o gamă variată de resurse exclusiv creştine, organizate într-o bază de date cuprinzătoare, care să constituie ajutor şi hrană pentru (lucrători) creştini, indiferent de denominaţiune, dar şi o fereastră spre lume, lucrând împreună la „avansarea Împărăţiei lui Dumnezeu".

Site-ul conţine cântece, studii, cărţi, muzică mp3, scenete, poezii, eseuri, schiţe, devoţionale, maxime şi felicitări. Poţi adăuga propriul tău eseu şi, de ce nu, să asculţi sau să descarci gratuit mii de predici audio sau video.

SITE-URI CARE SE OCUPĂ DE PROBLEMA HOMOSEXUALITĂŢII

Contra Curentului
www.contracurentului.com
www.contracurentului.ro

Consiliere Creştină
www.consiliere.org

Platforma Online de Consiliere şi Psihoterapie Creştină
www.consilierecrestina.com

Speranţă şi Vindecare pentru Homosexuali
www.homosexualitate.ro

AIM. Adventure in Manhood
www.adventureinmanhood.com

Americans for Truth
www.americansfortruth.org

Bagong Pag-asa
www.bagongpagasa.org

Behavior and Not a Person
www.banap.net

Bridge of Hope
www.bohcolumbus.com

Broken Yoke Ministries
www.brokenyoke.org

Children are never "gay"
www.parentsofgaychildren.org

Christian Coalition for Reconciliation
www.ccrhouston.org

Christian Resources about Homosexuality and AIDS
www.freeministry.org/h

Christopher's Yuan Official Website
www.christopheryuan.org

CORE
www.core-issues.org

Cross Ministry
www.crossministry.org

Dawn Stefanowicz
www.dawnstefanowicz.org

Day Seven Ministry
www.dayseven.net

Defend the Family.com
www.defendthefamily.com

Dennis Jernigan.com
www.dennisjernigan.com

Desert Stream Ministries
www.desertstream.org

Dying for Love Ministries
www.dyingforlove.org

Emmaus Ministry
www.streets.org
www.streets.org/category/blog

En Courage
www.encouragetrust.org.uk

Evidence Ministries
www.venusmagazine.org

Exchange Ministries
www.exchangeministries.org

Exodus Global Alliance
www.exodusglobalalliance.org

Finding Freedom from Homosexuality
www.newhope123.org

First Stone Ministries
www.firststone.org

Free to Be Me
www.freetobeme.com

Fresh Word Ministries
www.freshwordministries.info

Gay Christian Movement Watch
www.gcmwatch.com

Genesis Counselling
www.joedallas.com

Healing for the Soul
www.healingforthesoul.org

His Way Out Ministries
www.hiswayout.com

Homosexuality and the scientific evidence
www.mygenes.co.nz

Homosexuals Can Change
www.homosexualscanchange.blogspot.ro

Hope for Homosexuals.com
www.familypolicy.net/hope

HOPE Ministries
www.christianlifesight.net/hopeministries.htm

Joe Dallas Online
www.joedallas.com/blog

Joseph Nicolosi
www.josephnicolosi.com

Justice and Respect
www.justice-respect.org

Liberty Ministries
www.libertychristianministries.org.au

LINC – Live In Christ
www.liveinchrist.eu

Living Hope Ministries
www.livehope.org

Living Hope Ministries
www.livehope.org/blog

Living Out
www.livingout.org

Living Stones Ministries
www.livingstonesministry.org

Living Waters UK
www.living-waters-uk.org

Living Waters Canada
www.livingwaterscanada.org

Living Waters Ministries Australia
www.livingwaters.org.au

Living Waters Europe
www.livingwaterseurope.com

Living Waters New Zealand
www.livingwaters.org.nz

Living Waters South Africa
www.livingwaterssa.org.za

New Creation Ministries
www.ncmfresno.org

New Hope Ministries
www.newhope123.org

One by One
www.oneby1.org

Outpost Ministries
www.outpostministries.org

Parents and Friends of ExGays & Gays
www.pfox.org

P.A.T.H. Positive Alternatives to Homosexuality
www.pathinfo.org

Pathway to Freedom
www.pathway2freedom.org

Perspectives In Motion
www.psimo.blogspot.com

PLUC
www.pluc.org.my

Portland Fellowship
www.portlandfellowship.com

Pure Heart Ministries
www.pureheartministries.org

Pure Life Ministries
www.purelifeministries.org

Reach Truth
www.reachtruth.com

Real Love Ministry
www.r-l-m.com

Reclamation Resource Center
www.reclamationrc.org

Reconciliation Ministries
www.recmin.org

Reconnecting
www.reconnecting.ca

Regeneration Ministries
www.regenerationministries.org

Restauration Path
www.restorationpath.org
www.restorationpath.org/blog

Restored Hope Network
www.restoredhopenetwork.org

Restoring Wholeness
www.restoringwholeness.org

Restoring Hope Ministries
www.restoringhope.net

Robert A. J. Gagnon
www.robgagnon.net

Safe Passage
www.pacificnet.net/~sonia/sp.html

Standard of Liberty
www.standardofliberty.org

Stephen Bennet Ministries
www.sbministries.org

Sy Rogers
www.syrogers.com

Taking Back Ground
www.takingbackground.com

The Final Word
www.writingright.typepad.com

The James Hartline Report
www.jameshartline.com/home.php
www.jameshartlinereport.blogspot.ro

The River
www.therivercanada.org

Transformed Image
www.transformedimage.com

True freedom Trust
www.truefreedomtrust.co.uk

Truth Ministry
www.truthministry.org

Where Grace Abounds
www.wheregraceabounds.org

Witness Freedom Ministries
www.witnessfortheworld.org

Worthy Creations
www.worthycreations.org

SITE-URI CARE SE OCUPĂ DE PROBLEMELE TRANSSEXUALILOR ŞI PERSOANELOR TRANSGENDER

Body Integrity Identity Disorder
www.biid.org

Gender Identity Disorders
www.narth.com/menus/gender.html

Gender Menders
www.gendermenders.org

Help 4 Families
www.help4families.com

Parakaleo
www.parakaleo.co.uk

Sex Change Regret
www.sexchangeregret.com/wwwsexchangeregretcom

Trading my Sorrows
www.sites.google.com/site/tradingmysorrowsbook/Home

SITE-URI CARE SE OCUPĂ DE PROBLEMA SEXUALITĂȚII ÎN GENERAL, INCLUSIV HOMOSEXUALITATEA

2-in-2-1
www.2-in-2-1.co.uk

afa american family association
www.afa.net

Apokata Psychoterapy Services
www.apokata.com

Breaking Free Ministry
www.breakingfreeministry.org

ChristianMentalHealth.com
www.christianmentalhealth.com

Harvest USA
www.harvestusa.org
www.truthandmercy.wordpress.com

Healing for the Soul
www.healingforthesoul.org

Into The Light
www.intothelight.org.uk

Journey Christian Ministries
www.journeychristianministries.org

Love for Life
www.loveforlife.org.uk

Mankind project
www.mkp.org

Mastering Life Ministries
www.masteringlife.org

Porn Free Youth
www.standtrue.com/pornfreeyouth

Prodigal Ministries
www.prodigal-ministries.com
www.prodigal-ministries.com/blog

Pure Passion
www.purepassion.us
www.vimeo.com/purepassion

Recreation Ministries
www.recreationministries.com

Restoration Path
www.restorationpath.org

Setting Captives Free
www.settingcaptivesfree.com

Sexaholics Anonymous
www.sa.org

Sought Out
www.soughtout.org

XXX Church.Com
www.xxxchurch.com

ALTE SITE-URI CARE SE OCUPĂ DE PROBLEMA HOMOSEXUALITĂȚII

40 Days of Devotion
www.andycomiskey.wordpress.com

Allies, Too
www.alliestoo.org

Children are never "gay"
www.ismychildgay.net

Courage
www.couragerc.net (pentru catolici)

Golden Rule Pledge
www.goldenrulepledge.com

Healing Homosexuality.com
www.healinghomosexuality.com

Homosexuality
www.homosexuality101.com

Homosexuals Anonymous
www.ha-fs.org

Inquerry
www.inqueery.com

Institute for the Study of Sexual Identity
www.sexualidentityinstitute.org

International Healing Foundation
www.comingoutloved.com

International Institute of Reorientation Therapies
www.iirth.biz

JONAH, Jews Offering Alternatives to Homosexuality
www.jonahweb.org (pentru evrei)

Narth: National Association for Research and Therapy of Homosexuality
www.narth.com

People Can Change
www.peoplecanchange.com
www.people-can-change.blogspot.ro

Victor J. Adamson.com
www.victorjadamson.com (pentru adventişti)

WifeBoat
www.wifeboat.com (pentru soții)

AGAPO
www.agapo.net (în limba italiană)

Der Neue Weg Germania
www.derneueweg.ch (în limba germană)

German
www.narth.com/menus/translations.html#German (în limba germană)

Jason
www.jason-online.webs.com (în limba germană)

Sexualität & Identität
www.wuestenstrom.ch/page7/page7.html (în limba germană)

Aguas Vivas Spania
www.aguasvivasspain.jimdo.com (în limba spaniolă)

Ayuda para las personas homosexuales
www.vidahumana.org/vidafam/homosex/ayuda.html (în limba spaniolă)

Courage Latino (pentru catolici)
www.courage-latino.org (în limba spaniolă)

Desert Stream Aguas Vivas
www.desertstream.org (în limba spaniolă)

Exodus Latinoamérica
www.exoduslatinoamerica.org (în limba spaniolă)

Homosexualidad
www.vidahumana.org/vidafam/homosex/homosexualidad_index.html (în limba spaniolă)

NUEVA CONDICIÓN Puerto Rico
www.nuevacondicionpr.org (în limba spaniolă)

Recursos sobre Homosexualidad
www.ivaf.org/hs (în limba spaniolă)

RENACER Mexic
www.renacer.com.mx (în limba spaniolă)

Sanador herido – Blog de Venezuela
www.sanadorherido.org (în limba spaniolă)

Sexólicos Anónimos
www.sa.org/index.php?phpLang=spa (în limba spaniolă)

VenSer Mexic
www.venser.org (în limba spaniolă)

Venus Magazine
www.venusmagazine.org/Espanol.html (în limba spaniolă)

Zapatos Nuevos Venezuela
www.zapatos-nuevos.org (în limba spaniolă)

ASLAN – Finlanda
www.aslan.fi

Ex Gay France
www.oserenparler.eu/oep/index.php

Ex Gay Hong Kong
www.newcreationhk.org

Ex Gay Malaysia
www.pluc.org.my

Ex Gay Taiwan
www.rainbow-7.org.tw

Julio Severo's Blog Brazilia
www.juliosevero.com.br

Onze Weg Olanda
www.onderweg.nu

Pancaran Amugerah Indonezia
www.pancarananugerah.org

Til Helhet Norvegia
www.tilhelhet.no

SITE-URI CARE SE OCUPĂ DE PROBLEMA PEDOFILIEI

A Solitary Journey
www.brendafindingelysium.blogspot.ro

Ange-Bleu. Une autre approche de la pédophile
www.ange-bleu.com

Broken Yoke Ministries
www.brokenyoke.org

Finding A Healing Place
www.findingahealingplace.com

Helping people with pedophilic feelings
www.helping-people.info/index.htm

MHAMic, Male Homosexual Attraction to Minors Information Center
www.mhamic.org/index.htm

New Name Ministries
www.newnameministries.org

Not With My Child
www.notwithmychild.org

Pédagora. Débats autour de la pédophilie
www.pedagora.com

SITE-URI CARE SE OCUPĂ DE PROBLEMA SINUCIDERII

Gânduri pentru sinucigaşi... şi pentru supravieţuitori... Pledoarie pentru viaţă
www.suicid.wordpress.com

American Foundation for Suicide Prevention
www.afsp.org

Centers for Disease Control and Prevention, National Center for Injury Prevention and Control
www.cdc.gov/ncipc

Centre For Suicide Prevention
www.suicideinfo.ca

National Strategy for Suicide Prevention
www.mentalhealth.org/suicideprevention

National Institute of Mental Health
www.nimh.nih.gov

SAVE
www.save.org

Suicide Prevention
www.suicid.com

Suicide Prevention Training
www.qprinstitute.com

The Jason Foundation, Inc.
www.jasonfoundation.com

The National Hopeline Network
www.hopeline.com

The Samaritans
www.samaritans.org

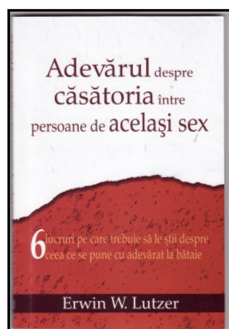
Yellow Ribbon Suicide Prevention Program
www.yellowribbon.org

Youth Suicide Prevention Programs: A Resource Guide
www.cdc.gov/ncipc/pub-res/youthsui.htm

CAPITOLUL IV

Resurse

ADEVĂRUL DESPRE CĂSĂTORIA ÎNTRE PERSOANE DE ACELAŞI SEX

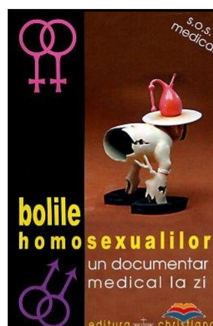
De Erwin W. Lutzer
Editura Casa Cărţii, Oradea, 2007
Nr. pagini: 138
Preţ: 11,00 lei
Comenzi online: *www.ecasacartii.ro*, *www.kerigma.ro*, *www.stephanus.ro*

Cum ar trebui să răspundă biserica astăzi la problema căsătoriei între persoane de acelaşi sex? Cu furie? Cu dragoste? Cu adevărul Scripturii? Această carte constituie un punct de plecare pentru înţelegerea tuturor aspectelor acestei chestiuni.

Cuprins

De la inimă la inimă
În timp ce noi dormeam...
1. Biserica trebuie să vorbească
2. Trebuie să consultăm manualul Creatorului
3. Trebuie să ţinem cont de copii
4. Trebuie să ţinem piept presiunii
5. Biserica trebuie să acţioneze
6. Trebuie să-L căutăm pe Dumnezeu
Note
Resurse

BOLILE HOMOSEXUALILOR. UN DOCUMENTAR MEDICAL LA ZI

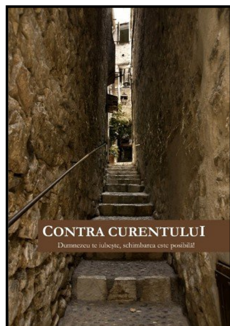

De Genoveva Tudor (traducător)
Editura Christiana, Bucureşti, 2005
Nr. pagini: 142
Epuizată
Downloadare: *www.homosexualitate.ro*, *www.provitabucuresti.ro*

Lucrarea oferă o multitudine de date ştiinţifice, fiind un semnal de alarmă cu privire la riscurile la care se expun cei implicaţi în stilul de viaţă homosexual. Ea constituie, de asemenea, un instrument de lucru util pentru medici şi profesioniştii în sănătate mintală.

Introducere
Contexte răspunzătoare de apariţia homosexualităţii
Pedofilia la homosexuali
Integrarea socială
Prostituţia copiilor
Imaginea corporală
Atitudini faţă de homosexuali
Atitudini ale homosexualilor faţă de heterosexuali
Agresivitatea. Măsurarea agresivităţii fizice la bărbaţii heterosexuali, homosexuali şi transsexuali
Homosexualitatea şi bolile psihice
Boli digestive
Boli neurologice
Boli cu transmitere sexuală (BTS)
HIV
Cancer
Boli reumatologice
Particularităţi endocrine
Addenda

CONTRA CURENTULUI

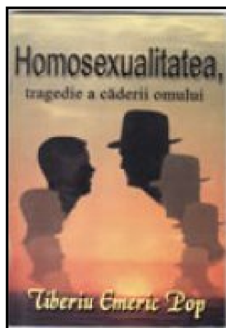
De Teofil Gavril (editor)
Editura Carmel Print, Arad, 2010
Nr. pagini: 200
Preţ: 11,00 lei
Comenzi online: *www.kerigma.ro*
Downloadare: *www.scribd.com*

La un procent estimat de 2,5% din populaţie, în prezent există în lume 155 de milioane de homosexuali, dintre care 18 milioane în Europa. Mulţi dintre aceştia îşi duc viaţa în tăcere, temându-se că dacă se află despre orientarea lor sexuală se vor confrunta cu respingerea celor din jur. Pe aceşti homosexuali tăcuţi, paginile lucioase ale revistelor mondene, care prezintă homosexualitatea ca pe un lucru cool sau trendy, îi ajută prea puţin. Cei care se destăinuiesc în această carte prezintă o altă faţă a homosexualităţii. Unii homosexuali suferă, luptă din răsputeri împotriva atracţiilor faţă de acelaşi sex şi doresc să se schimbe. Există homosexuali care cred în Dumnezeu şi Îl văd ca pe singura lor salvare, dar pe lângă credinţă, au nevoie de cineva care să îi asculte. Au nevoie de ajutorul nostru!

Cuprins

Mulţumiri
Cuvânt înainte
1. Homosexualitatea prin ochii lor
2. Ei au nevoie de noi!
3. Unde poţi primi ajutor?
4. Resurse
Provocare

HOMOSEXUALITATEA, TRAGEDIE A CĂDERII OMULUI

De Tiberiu Emeric Pop
Editura Agape, Făgăraş, 2001
Nr. pagini: 79
Epuizată
Downloadare: *www.scribd.com*

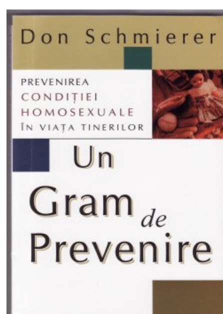
„În lucrarea de faţă ne propunem să abordăm un aspect particular al sexualităţii umane şi anume, homosexualitatea. Această deviaţie sexuală numită de unii boală, de alţii păcat, numită de unii mod de viaţă natural şi de alţii perversiune sexuală, este o consecinţă directă a căderii omului în păcat…"

Cuprins

Prefaţă
Introducere
1. Cadrul teologic general: sexualitatea ca dar al lui Dumnezeu
1.1 Sexualitatea ca dar al lui Dumnezeu
1.2 Puncte de vedere scripturale
2. Căderea omului în păcat şi efectele Căderii asupra sexualităţii
2.1 Cadrul teologic general al căderii omului în păcat
2.2 Efectele Căderii asupra sexualităţii
3. Homosexualitatea ca dramă a căderii omului în păcat – cauze care determină homosexualitatea
4. Cauze care duc la mentalitatea de tolerare, acceptare şi promovarea a homosexualităţii
4.1 Domeniul cultural
4.1.1 Moştenirea culturală
4.1.2 Educaţia
4.1.3 Mass-media
4.1.4 Muzica
4.1.5 Politica
4.2 Domeniul medico-ştiinţific
4.3 Domeniul religios
5. Atitudinea corectă a Bisericii faţă de homosexualitate

6. Concluzie
Bibliografie

UN GRAM DE PREVENIRE. PREVENIREA CONDIȚIEI HOMOSEXUALE ÎN VIAȚA TINERILOR

De Don Schmierer
Editura Noua Speranță, Timişoara, 2007
Nr. pagini: 272
Preț: 21,00 lei
Comenzi online: *www.kerigma.ro*, *www.stephanus.ro*, *www.gramma.ro*

În lumea noastră complicată, părinții, tinerii şi liderii de tineret se confruntă frecvent cu subiectul homosexualității, şi pentru cei mai mulți oameni există mai multe întrebări decât răspunsuri. Autorul şi consilierul Don Schmierer oferă o perspectivă echilibrată a acestei probleme complexe, discutând variatele ei aspecte fizice, emoționale şi spirituale, cu înțelepciune şi compasiune.

Cuprins
Introducere
1. De fapt, ce este homosexualitatea?
2. În căutarea „familiei perfecte”
3. Homosexualii: născuți sau făcuți?
4. Ce ar spune Isus?
5. Aşa este viața sau nu?
6. Cum putem crea o familie iubitoare?
7. Schimbarea care poate face diferența
8. Lucrurile nu sunt aşa cum par
9. Iertare şi pace sufletească
Anexa A: Întrebări pe care le pun adolescenții
Note

LABIRINTUL CODEPENDENȚEI

De dr. Robert Hemfelt, dr. Frank Minirth, dr. Paul Meier
Editura Peregrinul, Cluj-Napoca, 2009
Nr. pagini: 308
Preț: 50,00 lei
Pentru comenzi: *www.librariamaranatha.ro*, *www.gramma.ro*

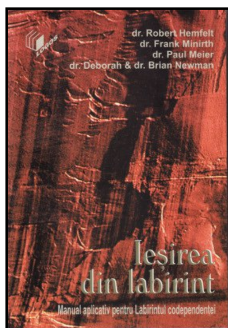
„Codependența este definită ca dependență de anumite persoane, comportamente sau obiecte: nereuşita de a-ți controla sentimentele, compensată prin controlul exercitat asupra oamenilor, obiectelor sau evenimentelor exterioare. Pentru codependenți, controlul sau lipsa acestuia este elementul central al fiecărui aspect al vieții lor. Codependența se poate manifesta şi ca dependență față de o altă persoană. În acest caz, persoana afectată este atât de captivată de celălalt, încât sentimentul identității personale – al sinelui – este grav diminuat, înăbuşit, aproape eliminat de personalitatea şi problemele celuilalt...”

Cuprins

Mulțumiri
Partea întâi: Ce este codependența?
Firul roşu al suferinței
Cum acționează codependența
Partea a doua: Cauzele codependenței
Nevoile afective neîmplinite
Copilăria pierdută
Reveniri obsedante
Partea a treia: Factorii care perpetuează codependența
Efectul bulgărelui de zăpadă
Negarea
Mânia
Partea a patra: Codependența în relațiile interpersonale
Relații codependente sau normale?
Relații codependente sau interdependente

Îmbunătăţirea relaţiilor
Rolurile
Partea a cincea: cele zece etape ale procesului de însănătoşire
Examinarea relaţiilor
Ruperea cercului dependenţei
Despărţirea de casă
Jelirea pierderilor
O nouă imagine de sine
Noi experienţe şi întoarcerea acasă
Menţinerea echilibrului
Anexa A – O perspectivă personală
Anexa B – Terapia de grup şi alte surse de asistenţă
Note
Despre autori

IEŞIREA DIN LABIRINT

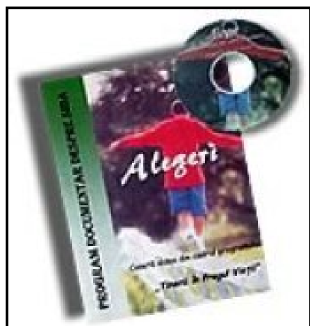
De dr. Robert Hemfelt, dr. Frank Minirth, dr. Paul Meier, dr. Deborah & dr. Brian Newman
Editura Logos, Cluj-Napoca, 2004
Nr. pagini: 332
Preţ: 30,00 lei
Pentru comenzi: *www.kerigma.ro*, *www.logos.ro*

„Cartea te va ajuta să faci un pas înapoi şi să îţi examinezi viaţa, ca apoi să poţi trata într-un mod eficace problema codependenţei, în ritmul stabilit de tine. *Ieşirea din labirint* poate fi folosită independent sau împreună cu *Labirintul codependenţei* pentru a rupe cercul vicios al dependenţelor, pentru a ajunge la libertatea de a lua decizii neconstrâns, al libertatea de a iubi cu adevărat...”

Cuprins
Mulţumiri
Partea întâi: Cauzele codependenţei
1. Să pornim la drum
2. Ce este codependenţa?

3. Rezervorul gol
4. Adevărul bine ascuns
5. Revelarea adevărului
6. Copilăria pierdută
7. Istoria se repetă
Partea a doua: Cele zece etape ale procesului de însănătoşire
8. Examinarea relaţiilor
9. Inventarul relaţiilor – partea întâi
10. Inventarul relaţiilor – partea a doua
11. Controlul dependenţei
12. Despărţirea de casă
13. Jelirea pierderilor
14. O nouă imagine de sine
15. Noi experienţe
16. Întoarcerea acasă şi împăcarea cu trecutul
17. Răspunderea în faţa altora
18. Menţinerea echilibrului
Partea a treia: Definirea relaţiilor sănătoase
19. Relaţii codependente sau sănătoase?
20. Reuşita în relaţii
Despre autori

ALEGERI

Tinerii în Pragul Vieţii
Preţ: 5,00 lei
Pentru comenzi: www.tpv.ro

Un CD care prezintă mărturiile tulburătoare ale unor oameni care trăiesc cu HIV/SIDA, printre care şi un fost gay.

Cărţile prezentate pot fi comandate online sau telefonic şi la următoarele librării creştine:

CLC România
E-mail: comenzi@clcromania.ro
Web site: www.clcromania.ro

CLC Magazin Braşov:
Str. Constantin Brâncoveanu nr. 37, Braşov, cod 500132
Tel./Fax: 0268.472474
Program : Luni – Vineri: 10-17
E-mail: brasov@clcromania.ro

CLC Magazin Timişoara
Calea Aradului nr. 17, Ap. 4, Timişoara, cod 300629
Tel./Fax: 0256.424664
Program : Luni – Vineri: 10-17
E-mail: timisoara@clcromania.ro

KERIGMA Oradea
Piaţa 1 Decembrie nr. 11
Tel: 0359.800174, 0728.310385(7)
Fax: 0040.359.800175
Adresa poştală: O.P. 2 – C.P. 16, Oradea, cod 410670
Program: Luni – Vineri: 8-20, Sâmbăta: 9-15
E-mail: office@kerigma.ro
Web site: www.kerigma.ro

KERIGMA Timişoara
Str. Gh. Doja nr. 12
Tel: 0256.221118
Program: Luni – Vineri: 10-18, Sâmbăta: 10-14

KERIGMA Cluj Napoca
Str. Paul Chinezu nr. 8
Tel: 0264.59.39.60
Program: Luni – Vineri: 10-18, Sâmbăta: 10-14

Librăria STEPHANUS
Str. Bibescu Vodă, nr. 1, Bl. P4, sector 4, Bucureşti
Tel: 021.3356577, 031.4012276
Fax: 021.3355948
Program: Luni – Vineri: 09:00-18:00, Sâmbăta: 9:30-14:00
E-mail: stephanus@rdsmail.ro
Web site: www.stephanus.ro

Provocare

Poate că după ce ai citit această carte, sau chiar în timp ce o parcurgeai, ţi-ai surprins anumite gânduri sau prejudecăţi. Eşti uimit, indignat sau chiar ai rămas blocat, neştiind ce să mai crezi ori să spui, gândindu-te că aceşti oameni sunt păcătoşi. Crezi că este prea de tot, că păcatul lor este de neiertat... Sau dimpotrivă, poate că ea a răsturnat cumva ceea ce credeai despre homosexuali. Simţi că, într-un fel, atitudinea ta de până acum faţă de ei nu a fost cea mai potrivită.

Este uşor să judecăm, când mintea noastră proclamă: „Noi nu facem ce fac ei.” Nu, noi facem altele. Dar Cristos a murit pentru toţi. Nu a murit pentru ei şi pentru noi; la El nu există „ei” şi „noi”. Toţi suntem la fel, şi fiecare are nevoie de El în felul lui.

Cei care s-au destăinuit în această carte nu au nevoie de predici, şi cu atât mai puţin de cineva care să le ţină lecţii despre „moralitate”. Puţini, prea puţini sunt cei ce au întâlnit un creştin care să vrea să aibă de-a face cu ei, să fie gata să le întindă o mână prietenoasă. În schimb au întâlnit prea mulţi aruncători de pietre ori de priviri ucigătoare, iar aceasta nu i-a făcut decât să se închidă cu atât mai mult în ei şi să continue pe drumul lor.

Adunările noastre devin încet, încet, cluburi selecte. Homosexualii nu au ce căuta aici. De aceea, aceşti oameni nu află că Dumnezeu le întinde o mână. Ei nu află că alţii asemenea lor au rupt lanţurile robiei. Această veste bună trebuie să ajungă prin noi la ei!

Poate îi judeci prin prisma manifestărilor pro-gay pe care le vezi la televizor, dar, de fapt, dincolo de homosexualitate, ei sunt oameni. Au inimă şi sentimente, au suflet şi zbateri interioare imense. Ce s-ar putea să nu ştii este că cei mai mulţi au această problemă pornită din familie. Da, o relaţie dezechilibrată în familie poate direcţiona greşit un tânăr.

Te provocăm la acţiune! Poţi şi tu face ceva, trebuie doar să-i priveşti pe aceşti oameni ca pe făpturi create de Dumnezeu care au

nevoie de eliberare, cum aveai şi tu odinioară. Ce poţi face practic?

◆ Poţi să te rogi pentru ei. O poţi face la modul general, sau poţi alege câteva persoane, pe care să le aduci înaintea lui Dumnezeu. ContraCurentului.com îţi poate fi punctul de pornire în alegerea lor.

◆ Poţi să evaluezi relaţia pe care o ai ca tată cu băiatul tău. Fă-ţi mai mult timp pentru el.

◆ Poţi să te informezi mai bine pe această temă şi să fii gata să ajuţi atunci când se iveşte ocazia. Biserica este nepregătită şi, din păcate, neprietenoasă pentru astfel de oameni, însă ei există, inclusiv în mediul evanghelic.

◆ Este mare nevoie de consilieri în această lucrare. Dacă eşti implicat în consiliere, te aşteptăm alături de noi în această iniţiativă.

◆ Dacă ştii persoane cu astfel de frământări şi suferinţe, încearcă să îţi învingi prejudecăţile şi acordă-le o şansă. De ce are mare nevoie un bărbat homosexual? De prietenia curată a unui bărbat credincios, care să transmită un mesaj clar al Evangheliei şi prieteniei. Dacă nu ştii cum să o faci, te putem îndruma.

Dumnezeu îi iubeşte şi pe ei. Schimbarea este posibilă şi pentru ei. *Este ceva prea greu pentru Domnul?*

Cuprins

Mulțumiri iii

Cuvânt înainte vi

CAPITOLUL I
Homosexualitatea prin ochii lor 1

CAPITOLUL II
Ei au nevoie de noi! 114

CAPITOLUL III
Unde poți primi ajutor? 136

CAPITOLUL IV
Resurse 158

Provocare 168